

DE GESCHIEDENIS VAN HET WOONWAGENBELEID VAN DE GEMEENTE DEN HAAG 1997-2013 (2 DELEN)

DEEL II

Hoofdstuk 15 Escamplaan 1997-2010	162
Hoofdstuk 16 Het drama Jantje en Paula Deel 2. 2008	189
Hoofdstuk 17 Aanvraag voorrangsverklaring voor een standplaats voor het echtpaar Sani Kames Griet Middeljans	212
Hoofdstuk 18 Acties voor meer standplaatsen voor woonwagenbewoners samen met Jan Schneider (Klommen Jan)	242
Slotwoord	307

Hoofdstuk 15 Escamplaan 1997-2010

De gemeente Den Haag wil de woonwagenbewoners van de Escamplaan hun woonwagencultuur afnemen door ze in een huis te stoppen

Opgedragen aan Burgemeester Deetman: *"Als een heerser zijn macht wil handhaven, dan moet hij leren om 'niet goed te zijn'. De heerser behoort in bepaalde gevallen verontschuldigd te worden voor het gebruik van geweld van list en bedrog". Niccolò Machiavelli (1469-1527)*

Woensdag 18 januari 2006

In de vroege ochtend zie ik in mijn e-mail box twee berichten van woonwagenbewoners in Den Haag en Apeldoorn, die mij diep hebben geschokt. Zie hier het bericht dat ik kreeg:

"De gemeente Den Haag gaat het aantal standplaatsen fors inkrimpen. Het 61 plaatsen tellende woonwagenkamp aan de Escamplaan wordt gesloten. Het plan voor een nieuwe locatie in Ypenburg is van de baan. Op de plek van het woonwagenkamp aan de Escamplaan komt een nieuwbouwwijk; de bewoners krijgen een sociale huurwoning aangeboden. Volgens wethouder Norder wil de gemeente hiermee laten zien dat het tijdperk van wonen in een woonwagen voorbij is".

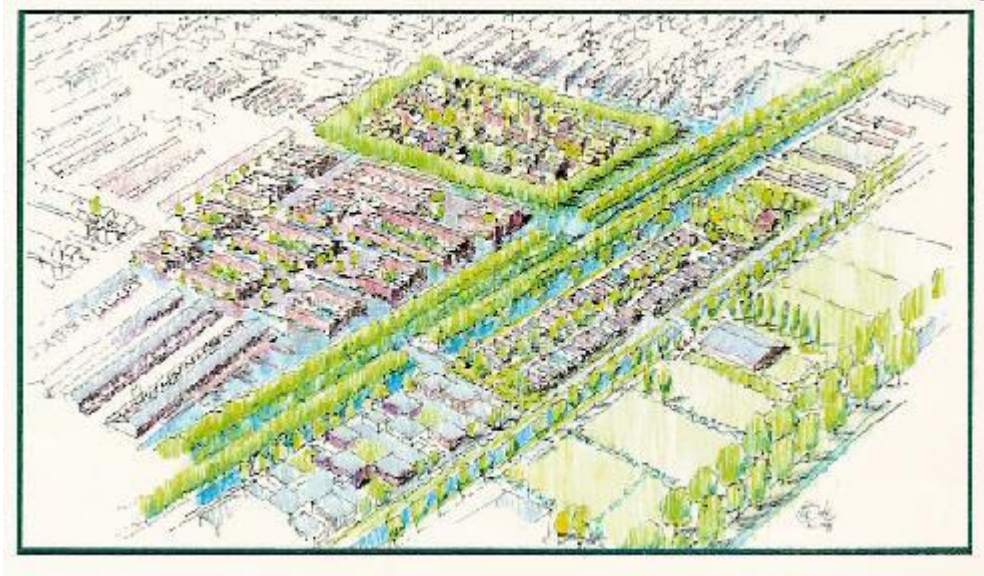
Groot is de woede van de woonwagenbewoners van de Escamplaan, toen ze deze onheilstijding hoorden. Een paar dagen voor kerstmis gaf mevrouw Eleveld van woonwagenzaken een van de leden van het bewonerscomité van de Escamplaan, telefonisch de mededeling dat twee nieuwe locaties in Ypenburg en Leidschenveen niet worden gebouwd en dat ze maar in een huis moesten gaan wonen. Hij moest het de andere bewoners maar gaan vertellen! Wat is hun eerder beloofd?

We gaan even terug naar 1999 toen wethouder Nordanus de scepter zwaaide over de woonwagenbewoners.

Wethouder Mr. P.G.A Noordanus, voorganger van wethouder Norder schreef een brochure met de veelzeggende titel: *"Reizigers reizen niet meer"*, waaruit we enkele zinnen citeren:

"Er zijn nog twee oude woonwagencentra in Den Haag, de Leyweg en de Escamplaan. Bij elkaar ruim 200 standplaatsen. De gemeente heeft nog geen grond (en geld) genoeg om alle twee tegelijk aan te pakken. Als eerste is de Leyweg aan de beurt. Dat is een keuze, die een paar jaar geleden

met bewoners zelf na een brand is gemaakt. Er zijn drie nieuwe locaties, met in totaal 107 standplaatsen. In de zomer van 2000 zijn ze klaar voor bewoning. Over de Escamplaan wordt op korte termijn een besluit genomen. Het ziet er naar uit dat daar - net als op de Viaductweg - een aantal wagens na renovatie terugkomt. Voor de overige wordt plaats gezocht in Ypenburg en Leidschenveen.

Toekomstige locatie Ypenburg voor 34 standplaatsen

"Woonwagenvolgers hebben een eigen cultuur. Woonwagenvolgers blijven bij hun ouders, grootouders, ooms en tantes. Kortom reizigers willen wonen, leven en oud worden op een plek waar ze lief en leed delen met familie en vrienden".

Einde tekst uit de brochure van wethouder Nordanus in 1999

Schone woorden, maar de wethouder Marnix Norder heeft geen boodschap aan een woonwagencultuur en zegt dat de tijd van 'Pipo de clown' voorbij is. Geen plaats meer voor woonwagenvolgers in Den Haag. Het doet denken aan de tijd van de Duitse bezetting. Immers in 1940 schreef L.A. van Doorn, directeur maatschappelijk hulpbetoon in Utrecht, in een brochure: **"woonwagenvolgers moeten verdwijnen"**. We lezen daarin de volgende zin, die wethouder Norder waarschijnlijk geïnspireerd heeft voor zijn nieuwe beleid: (let wel het is gesteld in de spelling van toen)

"Zij moeten worden opgenomen in het groote leger van landgenoten, dat met hernieuwde kracht, met nieuwen moed verfrist en gesterkt naar lichaam en geest, aan de Nederlandsche gemeenschap bouwt"

Trouwens nog kort geleden heeft de toenmalige staatssecretaris D.K.J. Tommel in 1997 er voor gezorgd, dat de woonwagenwet werd afgeschaft met alle desastreuze gevolgen van dien. De woonwagenvolgers van Nederland weten nu wat de overheid van plan is. Eerst de woonwagenwet afschaffen en nu nog het wonen in een woonwagen. Wat de overheid begonnen is in 1968, met het samendrijven van reizigers in grote concentratiekampen, wordt nu in 2006 afgemaakt, door de culturele groep reizigers te elimineren. Een overheid die de mond vol heeft over een multiculturele samenleving.

Vandaag 18 februari 2006 staat in het Algemeen Dagblad een artikel "Kamp wijkt voor huizen".

In het artikel komt een interessante zin voor : "Norder stelt dat het woonwagenbeleid te duur is. Er werken dagelijks dertig ambtenaren full time aan het woonwagenbeleid".

Ik zou hierop willen stellen dat door hun zwalkend beleid en de grote inzet van ME en politie de kosten de pan uit rijzen. Dan niet te vergeten dat over de rugen van de woonwagenbewoners in 2004 veel geld verdwenen is in de zakken van gemeenteamttenaren. Ik breng even in herinnering wat ik geschreven op mijn website hoofdstuk 4. de nasleep ontruiming Leyweg.

Woensdag 25 augustus 2004. Van bijna de helft van het geld dat de gemeente Den Haag heeft uitgegeven aan schadeherstel aan woonwagens op het kamp aan de Jan Hanlostraat is niet duidelijk waaraan het is besteed. Hoogstwaarschijnlijk wordt ook nooit bekend wat er met dat bedrag, 484.014 euro, is gebeurd. Dat blijkt uit een onderzoek van de gemeentelijke accountantsdienst. Verantwoordelijk wethouder Hilhorst (PvdA, Wonen) noemde de conclusies van de accountants vanmorgen in een reactie 'ernstig'. "Ik trek me dit aan. Dit is zeer vervelend", zegt hij.

Hilhorst heeft toen kort daarna zijn ontslag genomen. Hij werd opgevolgd door Marxix Norder. De spreekwoorden: "*Van de regen in de drup*" en "*De pot vernijft de ketel dat hij zwart ziet*": zijn hier goed van toepassing. In de laatste zin van het artikel komen de bewoners van de Escamplaan aan het woord:

Ze zijn boos en verbijsterd. Zij geloven niet dat de gemeente hun kamp zo maar sloopt: "We hebben toezeggingen, zwart op wit, dat we een andere plek zouden krijgen".

Ja, maar als de bewoners van de Escamplaan zien wat er op de Leyweg 11 december 2002 (gewelddadige ontruiming van het woonwagencentrum) en op de Jan Hanlostraat 3 november 2005 (de vernietiging van de woonwagen van Tinus Perdaems) is gebeurd, staat het college van Burgemeester en Wethouders van de Gemeente Den Haag niets in de weg om het woonwagencentrum aan de Escamplaan te ontruimen. Als het niet goedschiks gaat, dan maar kwaadschiks, dat heeft het verleden ons toch wel geleerd. B en W weet zich gesteund in hun misdadige beleid door de Gemeenteraad. De gemeenteraadsverkiezingen komen er aan . Een harde aanpak van vrijplaatsen (zoals de overheid de woonwagencentra noemt) ligt goed bij de publieke opinie, grotendeels gevormd door de media.

Vanochtend kreeg ik van woonwagenbewoners in Nederland de volgende e-mailtjes:

"Ik ben, op zijn zachtst gezegd, geschokt van dit bericht. Is dit geen discriminatie? Ik krijg hier tranen van in mijn ogen, en het kippenvel komt opzetten. Wat staat onze kinderen nog te wachten? Hopeloos word je hier van. Ik weet het echt niet meer".

"Geachte heer Norder. Laat ik mij allereerst even voorstellen. Mijn naam is Chris Wolters. Ik ben een woonwagenbewoner uit Apeldoorn en woon op het regionale woonwagencentrum De Haere in Apeldoorn Noord. Ik kreeg vandaag een e-mail van een nichtje van mij waarin een krantenbericht stond. In dit bericht, u natuurlijk wel bekend, doet U een uitspraak: "Het tijdperk van wonen in een woonwagen is voorbij". Toen ik dit las kreeg ik spontaan kippenvel. Vervolgens knapte er iets in mij. Gezien het feit, dat ik voorzitter van onze bewonersvereniging ben, heb ik veel te maken met de Gemeente Apeldoorn. Maar in al die jaren is er nog nooit een ambtenaar in heel Apeldoorn geweest die ooit een dergelijke uitspraak heeft gedaan. Daar de grotere steden waaronder Den Haag vaak een voorbeeldfunctie hebben voor de rest van Nederland, vrees ik dat Uw ziens en handelwijze grote gevolgen kunnen hebben voor de rest van Nederland, waaronder ook Apeldoorn. Beste heer Norder U moet begrijpen, dat ik mij door mensen zoals U bedreigd voel. Daarnaast trek ik mij het lot van de woonwagenbewoners uit Den Haag, waaronder veel familie, zeer aan. Ik zal dan ook al hetgeen in mijn vermogen ligt aanwenden om Uw vernietigende plannen te dwarsbomen. Ik hoop dat U de moeite wilt nemen om mij een e-mail terug te sturen met daarin uw motivatie voor uw standpunt. Maar kom dan alstublieft niet aan met zoiets als beheersbaarheid. De Bijlmer in Amsterdam is ook niet beheersbaar, maar Uw collega Stadig komt ook niet met een uitspraak als: "Het tijdperk dat alle zwarten in flats bij elkaar wonen is voorbij. Met de meeste hoogachting, Chris Wolters"

Het goede nieuws bij al het slechte nieuws is dat de woonwagenbewoners van de Escamplaan een Vereniging hebben opgericht die een officiële status heeft gekregen door een notariële acte. Hun woordvoeder is de advocaat van woonwagenzaken Mr Sjoerd Jaasma. Hij schrijft regelmatig in Het Wiel onder de kolom woonwagerecht. Gelukkig voor de bewoners van de Escamplaan heeft de pers zich nu eens van de goede kant laten zien en niet weer met de eeuwige negatieve berichtgeving gekomen als het over woonwagenbewoners gaat. Het komt waarschijnlijk dat de media ook inzien dat burgemeester Deetman te gek bezig is en zijn greep op het woonwagenbeleid aan het verliezen is. Van vele kanten ook van politie ambtenaren heb ik persoonlijk vernomen dat ze grote vraagtekens zetten bij zijn beleid op zijn zachtst gezegd. Ook de raadsleden van de gemeente Den Haag fronsen hun wenkbrauwen over het beleid van hun burgemeester. Hier onder enkele kranten koppen die voor zich zelf spreken

'Waarom mogen wij onze cultuur niet behouden?' **Kampbewoners woest** **over 'deportatieplan'**

DEN HAAG! donderdag De bewoners van het woonwagenkamp aan de Escamplaan betichten de gemeente Den Haag van deportatie en weigeren hun woningen op te geven. "De gemeente wil ons gewoon afvoeren", zegt de op het kamp geboren en getogen Dana Ras., "De oudere mensen die hier die de oorlog nog hebben meegemaakt, zijn helemaal geschokt." "Onze cultuur wordt vernietigd", zegt T. Visser, bestuurslid van het woonwagenkamp., "Marokkanen mogen moskeeën bouwen om hun cultuur te behouden. Waarom mogen wij onze cultuur niet in stand houden?". Deze week maakte Norder bekend dat hij het grootste woonwagenkamp van Den Haag geheel wil opdoeken Voor een paar bewoners van de 61 wagens is volgens de wethouder plaats op de andere kampen in de stad, de rest van de bewoners zou moeten verhuizen naar gewone huizen.

Bij elkaar

Volgens Norder zijn woonwagens, die al niet eens meer kunnen rijden, niet meer van deze tijd. Bovendien zo stelde wethouder, zou en een groot aantalkampers graag willen verhuizen naar een reguliere. woning. „ De wethouder liegt gewoon", zegt Visser „ Niemand wil hier weg. Als wij in gewone huizen hadden willen wonen, zouden we dat al jaren terug hebben gedaan." Ras; „Wij wonen ons hele leven al bij elkaar en willen dat blijven doen. Dat is onze cultuur. Zelfs op de begraafplaats liggen we bij elkaar". Ook het argument dat de woonwagenkampen gesloten zijn en weinig uitnodigend werken op mensen van buitenaf, maakt op de bewoners geen indruk. „In de Schilderswijk durven een hoop mensen 's avonds ook niet buiten te komen", stelt Diana Borst., „Dat is toch ook geen reden om die hele wijk plat te gooien?" De bewoners zijn dan ook niet van plan om vrijwillig hun kamp te verlaten. „Het klopt dat deze woningen niet meer kunnen rijden", zegt Visser., „Maar als wij van hier gedeporteerd worden, komt de tijd , van Pipo de Clown, die volgens de wethouder voorbij is, juist terug. Dan gaan we in caravans in de stad wonen. Telkens op een andere plek".

De bewoners hebben een DVD en CD gemaakt met de titel: "Waarom moet onze cultuur verdwijnen?"

Woensdag 15 februari 2006

In de commissie vergadering van de SWB van vandaag heeft wethouder Marnix Norder getracht zijn beleid te verdedigen om de bewoners van het woonwagencentrum van de Escamplaan in een huisje te drukken. Twee raadsleden van de Grote Drie: VVD en CDA hebben fel geageerd tegen de snode plannen van Norder en trouwens eveneens alle raadsleden van de kleinere fracties. (De PvdA in de persoon van het raadslid Mevrouw van Nimwegen-van Wieringen was onwel geworden voor de vergadering. Ze hoefde nu niet haar partijgenoot wethouder Norder af te vallen. In de vergadering van Welzijn in de middag was ze wel weer in blakende gezondheid aanwezig!?). Immers de bewoners van de Escamplaan waren in 2001 beloofd, dat zij een nieuwe standplaats zouden krijgen. De vergadering heeft maar liefst 4 uur geduurd en Norder kreeg een spervuur van lastige vragen door alle aanwezige fractieleden over zich heen. Deze grove schending van eerdere beloften van de Gemeente Den Haag schoten alle raadsleden in de verkeerde keel. Tijdens de tweede termijn moest het fractielid van Leefbaar Den Haag Michiel Dufresne van de voorzitter R. van der Laar de zaal verlaten, omdat hij volkomen terechte kritiek had geuit aan het adres van wethouder Norder. Morgenavond is er weer een vergadering van de SWB.

De oproep aan de woonwagengewoners van Nederland om vooral aanwezig te willen zijn bij de vergadering heeft geleid, dat 150 woonwagengewoners de publieke tribune hebben bevolkt. Zelfs hebben we woonwagengewoners gesignaleerd uit Leiden en Rotterdam. Tijdens de vergadering hebben de woonwagengewoners vele malen een groot applaus gegeven tijdens de betogen van de raadsleden. Wat nieuw was dat Anne Mulder (VVD) een groot applaus kreeg. Nu maar hopen dat Anne niet door zijn fractie wordt teruggefloten en bij zijn ingenomen standpunten blijft en zich niet laat ompraten. De gemeenteraadsverkiezingen zijn in aantocht, en een VVD'er die het opneemt voor de woonwagengewoners is niet bepaald een stemmentrekker.

Een positief geluid tijdens de vergadering was, dat wethouder Norder de Vereniging van Woonwagengewoners van de Escamplaan erkend heeft als een gesprekspartner. Dit is heel belangrijk want als alle leden van de Vereniging door dik en dun naast elkaar blijven staan - en dat lijkt er duidelijk op - zal wethouder Norder (en zijn baas Deetman) kunnen rekenen op heftige tegenstand. Zoals het er nu uit ziet - gezien de standpunten van de raadsleden - er toe zal leiden dat Deetman cs. zijn misdadige plannen niet tot uitvoer kan brengen. Tijdens de vergadering heeft de woordvoerder van de Vereniging Mr Jaasma 800 handtekeningen van de buurtbewoners (burgers) aan de voorzitter overhandigd om daarmee uitdrukking te geven aan hun steun voor de strijd van de woonwagengewoners van de Escamplaan.

Dit alles zijn zeer positieve geluiden, die misschien zouden kunnen bijdragen tot een omkeer in de neergaande spiraal waarin de woonwagengewoners zich sinds de afschaffing van de woonwagewet in 1997 zijn terechtgekomen en door de media wordt afgeschilderd alles wat maar negatief is.

Donderdag 16 februari 2006

Het AD/Haagse Courant geeft de loop van de SWB vergadering van gisteren op een perfecte wijze weer.

Woonwagen Escamplaan hoeven niet weg

Den Haag, Het plan om grote woonwagencentrum aan de Escamplaan op te heffen (voorlopig) van de baan. De Haagse gemeenteraad heeft wethouder Norder (PvdA) gisteren hard teruggefloten. Norder vindt het wonen in woonwagens achterhaald en relatief 'veel te duur'. Den Haag zou naar verhouding meer woonwagens hebben dan andere gemeenten. De wethouder wil daarom het kamp aan de Escamplaan opheffen en een streep zetten door de bouw van nieuwe centra in Ypenburg en Leidschenveen. De Escampers zouden wat Norder betreft grotendeels in huizen kunnen wonen. De voltallige raad toonde zich echter onaangenaam verrast door de plannen van Norder.

Felle kritiek op sloopplan Norder

Den Haag. De voltallige Haagse gemeenteraad toonde zich gisteren onaangenaam verrast door de plannen van wethouder Norder om tot sloop van het woonwagencentrum over te gaan. In 2001 was nog besloten om de Escamplaan te renoveren en twee nieuwe kampen aan te leggen. De SP spuwde vuur en de Haagse stadspartij noemde het voorstel 'schofterig'. Zij vinden dat het woonwagenbeleid een aaneenschakeling is van fouten. Ingrid Gyomoriei van de SP, "Het mag niet zo zijn dat de Escamplaan opdraait voor de belachelijke dure fouten die zijn gemaakt bij de verhuizing van de Leyweg". Opmerkelijk was de felle kritiek van de college partijen. De VVD zei dat Norder het debat onnodig scherp had gemaakt door denigrerend te spreken van 'Pipo de Clown-wagens'. Het CDA wil een oplossing waarbij beide partijen met opgeheven hoofden verder kunnen. Norder bond in, beloofde een betere onderbouwing en verwacht rond de zomer-na discussie in de raad - een definitief besluit te nemen. De advocaat van de woonwagengewoners S. Jaasma stelt dat Den Haag de wet overtreedt als de Escamplaan alsnog wordt gesloopt: "Toen de woonwagenwet afgeschaft werd zijn de rechten van de bewoners gewaarborgd. Als de gemeente geen standplaatsen maakt, kan de provincie bepalen waar in de stad nieuwe centra komen"

Vrijdag 17 februari 2006

Vandaag kreeg ik het Wiel in de bus. Het is zo een helder en goed artikel dat alles nog eens op een rijtje zet, dat ik meen dit artikel integraal afdruk, als mede de omslag met de foto van de afbraak van de woonwagenwagen van Tinus Perdaems op 3 november 2005 aan de Jan Hanlostraat 9 te Den Haag.

Artikel Landelijk Woonwagennieuws ***B&W laat eindelijk ware gezicht zien:***

Den Haag wil af van woonwagengewoner

Jarenlang is de bewoners van de Escamplaan een nieuw en opgeknapt woonwagencentrum beloofd. Dit in het kader van de herinrichting (verbeteren veiligheid en opknopbeurt) van de grote centra. En terwijl overal in het land de grote centra-gemeenten bezig zijn hun toezeggingen aan de bewoners van de centra, maar ook de afspraken met VROM eindelijk na te komen, meent Den Haag eenzijdig met alle beloften te kunnen breken. De Escamplaan moet weg, als het aan B&W ligt. En de bewoners? Die moeten maar zien waar ze heengaan: naar elders vrijkomende standplaatsen, in huizen, of -zo valt letterlijk in het collegevoorstel te lezen- hun heil in een andere gemeente zoeken!

De bewoners van de Escamplaan kunnen het amper geloven. Herleven de tijden van begin vorige eeuwen; worden zij door hun eigen gemeentebestuur tot persona non grata bestempeld? Het lijkt een surrealistische droom, maar de werkelijkheid is dat het bewijs zwart op wit voor hun neus ligt: de eigenhandig door de bewoners van het internet geplukte brief van het college in Den Haag aan de gemeenteraad, ondertekend door burgemeester Deetman (CDA) en wethouder Norder (PvdA). Het lef en het fatsoen om de bewoners persoonlijk in een gesprek op de hoogte te stellen van de dramatische ommezwaai, had het college niet. Een paar dagen voor kerst werd het een van de leden van het bewonerscomité van de Escamplaan, die notabene zelf belde om te vragen wanneer er weer overleg zou zijn over de voortgang van de herinrichting van de Escamplaan, meegedeeld. Telefonisch, zo even tussen neus en lippen door. Hij moest het de andere bewoners maar gaan vertellen, was kennelijk de gedachte van mevrouw Eleveld, die de discutabele eer heeft zich Haags hoofd woonwagenzaken te mogen noemen. Of anders wel één van de. Want Den Haag heeft een heel leger ambtenaren nodig. zo stellen B&W zelf in hun brief, om beleid voor een enkele doelgroep te kunnen ontwikkelen. En dan nog gaat het aan alle kanten faliekant mis, ... of juist daarom wellicht?

Slaappillen

In de wagen van Mana Ras lijken de gemoederen kalm, maar dat is slechts uiterlijke schijn. Een leuke kerst hebben de bewoners niet meer gehad. Al wenste mevrouw Eleveld ze dat, zonder enig inlevingsvermogen, nog wel toe. Veel bewoners slapen alleen nog met slaappillen. Zij die dat niet doen, zoals Tommy Ras, een van de bestuursleden van de inmiddels officieel opgerichte vereniging WWC Escamplaan, komen de nachten malend door. 'Om drie uur 's nachts sprong ik laatst nog uit m'n bed om wat punten voor de gemeenteraad op te schrijven. Het houdt iedereen hier bezig, dag en nacht.' Zo trok de juf van kleine Wimpie van 8 jaar pas nog aan de bel bij zijn moeder. Het ging niet goed met Wimpie op school. Hij was ineens zo stilletjes en afwezig. Toen de juf hem had gevraagd wat er aan de hand was, kwam het verhaal eruit: Wimpie was bang dat hij moest verhuizen, weg bij z'n vriendjes en familie, daar zat Wimpie mee. Moeder Ciska Semler: 'Je denkt dat het een probleem is waar wij als volwassenen vooral mee worden geconfronteerd. Je beseft niet meteen wat het ondertussen losmaakt bij de kinderen':

Veegwagen:

Het centrum aan de Escamplaan maakt een desolate indruk. Het ligt aan een brede doorgaande weg, waar we prompt in de remmen moeten om de onopvallende ingang niet voorbij te rijden. Omgeven door een sloot en muren ligt het helemaal afgesloten van de buitenwereld. Eenmaal op het centrum valt op: er is geen openbaar groen, geen speelplek voor de kinderen. De wagens staan zo dicht op elkaar dat er amper ruimte is om tussendoor te lopen. Brandveilig gezien een totaal ontoelaatbare situatie, maar de gemeente laat de bewoners al meer dan 25 jaar over aan hun lot. De bewoners verontschuldigen zich voor de aanblik van hun centrum, al kunnen ze daar zelf niets aan doen. Eind jaren tachtig was al duidelijk dat de Escamplaan hard toe was aan een opknapbeurt. Maar het moest tot 1997 duren voor de gemeente met een plan van aanpak kwam: het centrum aan de Escamplaan zou geheel opnieuw worden ingericht, opgeknapt en verkleind tot zo'n 35 standplaatsen. Voor de overige van de 61 gezinnen zou een nieuwe locatie van 26 standplaatsen worden aangelegd in De Bras op Ypenburg. Dat was tien jaar geleden. Onderhoud is al die jaren niet gepleegd, er is sprake van verzakkingen, lekkende sanitaire units, verrotte kozijnen, kapotte rioleringen en stenen in de grond die zwavelzuur bevatten. Omdat ook de gemeentelijke veegwagen niet langskomt, betalen de bewoners zelf een jongen om zo nu en dan de openbare ruimte aan te vegen. Menig bewoner zou, onder soortgelijke omstandigheden en zolang aan het lijntje gehouden, allang de barricades zijn opgegaan. Maar zo niet de bewoners van de Escamplaan. Zij waren het immers 'gewend' te moeten leven weggedrukt en vergeten in de marge van de Haagse samenleving. En bovendien, hun geduld zou uiteindelijk worden beloond: met nieuwe en verbeterde vakken op centra waar ze de ramen weer zouden kunnen opendoen zonder bang te zijn de wagen van de burens te beschadigen.

Families .

Onnodig te zeggen dat het collegebesluit dat onverwacht een eind maakt aan die toekomstdroom, is ingeslagen als een bom onder de bewoners. Velen kunnen het amper bevatten, of willen er eenvoudigweg niet aan. En dat is niet verwonderlijk. Het besluit om de Escamplaan op te heffen heeft vergaande consequenties voor de mensen: families worden erdoor uiteengereten en tegen elkaar opgezet. Want wat stelt het college - zonder enig inzicht in en begrip en respect voor de woonwagencultuur en het groepsverband waarin de families hun levenlang al leven - voor? Op de Escamplaan komt woningbouw. Tegelijkertijd wordt er een streep getrokken door de aanleg van 65 nieuwe standplaatsen: 61 voor de bewoners van de Escamplaan en vier voor bewoners in Leidschenveen. Burgemeester Deetman en wethouder Norder beslissen namelijk persoonlijk dat "de woonwagen als woonconcept zijn langste tijd heeft gehad", aldus een letterlijk citaat uit de brief. Dit ondanks het feit dat de woonwagen een volgens alle wetten, rapporten en regels, met de afschaffing van de Woonwagenwet een normaal erkende woonvorm is geworden. Een woonvorm bovendien waar gemeentebesturen bij de aanleg van nieuwe locaties rekening mee

dienen te houden, zoals zij ook rekening houden met huisvesting voor ouderen, gehandicapten, groepswonen en alle andere specifieke doelgroepen van huisvestingsbeleid.

Maar dit alles lijkt maar niet door te willen dringen tot de Haagse gemeenteburelen.

De bewoners van de Escamplaan ondertussen kunnen "kiezen of delen" als het aan het college ligt een vrijkomende standplaats innemen op een van de bestaande woonwagencentra, of verhuizen naar een woning ergens in de stad. En voor degenen die zich hierbij niet wensen neer te leggen, is er nog de optie te vertrekken "naar een andere gemeente". Voor de bewoners van de Escamplaan, die de gemeente nooit een strobreed in de weg hebben gelegd, altijd hun medewerking hebben toegezegd aan de herinrichting van hun centrum, is het voorstel een dolksteek in de rug. Het vraagt van hen bovendien het onmogelijke: de vakken te moeten innemen van de bewoners -veelal familie- die op intimiderende wijze door de gemeente zelf zijn weggejaagd. Met als afschrikwekkend voorbeeld het fijnknippen van drie wagens, waaronder zelfs een particuliere wagen. En dat omdat de bewoners alleen hun huurschuld te laat hebben betaald, terwijl alom in het land - en ook in Den Haag - het beleid erop is gericht uitzettingen door huurschuld zoveel mogelijk te voorkomen. 'Hoe kunnen wij nu profiteren van de ellende van anderen? We zien met eigen ogen hoe die mensen kapot gaan aan de hele situatie', zegt Mana Ras.

Daar komt bij: er zijn nog maar vijf vakken vrij voor de in totaal 61 huishoudens. Geen 22 dus, zoals het college gemakzuchtig voorstelt in haar brief want over 17 vakken loopt nog hoger beroep. Maar al komen 22 vrij: wie moet deze straks gaan in nemen? De gemeente heeft verzuimd een voorrangslst bij te houden, alle 61 huishoudens komen in principe in aanmerking. Mevrouw Eleveld van woonwagenzaken heeft, in een inmiddels gehouden overleg op 18 januari, het WWC- bestuur te kennen gegeven dat de bewoners onderling, maar moeten uitvechten wie recht heeft op een vak. En daarmee stevent het college regelrecht af op het ontketenen van een oorlog: niet alleen onder de bewoners van de Escamplaan zelf, maar ook met en tussen de families die wonen op de centra met vrijkomende standplaatsen. Tommy Ras: 'De gemeente heeft bovendien gedreigd: als wij die vakken niet nemen zijn er genoeg mensen op de wachtlijst die ze wel willen. Dus dan krijgen we straks een vak en moeten wij, terwijl we al tien jaren op een standplaats wachten in een huis? We worden gewoon van alle kanten met de rug tegen de muur gezet'.

De hoge schuttingen, die het centrum aan de Escamplaan onttrekken aan het oog van de buitenwereld hebben eindelijk een functie gekregen

Pipowagen

Een andere nijpende kwestie, die niet alleen maar met name ook gevolgen heeft voor de bewoners van de Escamplaan, is het nieuwe bestemmingsplan van de gemeente, dat 1 april aanstaande ingaat. In dat bestemmingsplan heeft Den Haag vastgelegd dat toekomstig te plaatsen woonwagens op standplaatsen~(ongeacht of op die standplaats reeds een ander bestemmingsplan van toepassing is) niet groter mogen zijn dan buiten baks 7 bij 17 en 4,5 meter hoog. Dit terwijl overal in het land gemeenten de maximum afmetingen van woonwagens -geheel in de geest van de tijd en afgestemd op de wensen van de individuele bewoners- juist hebben verruimd en een tweede woonlaag wordt toegestaan. Den Haag wil terug naar de tijd van de pipo-wagen, is de veel gehoorde kritiek. Praktisch gezien betekent het in elk geval dat, al zouden bewoners naar een vrijgekomen standplaats willen, ze dit eenvoudigweg niet kunnen omdat hun wagen net te breed te lang of te hoog is. Woedend zijn de bewoners daarbij over de leugens die in het collegevoorstel staan en die wethouder Norder inmiddels ook via de media verspreidt er zouden bewoners op de Escamplaan zijn die wel in huizen zouden willen. Een pertinente leugen, weet Tommy Ras~ 'Niemand hier wil in een huis, punt. En dat weet Norder drommels goed. We hebben indertijd een excursie van de gemeente gehad naar Son en Breugel waar woonwagenwoningen stonden. Dat waren dan misschien wel huisjes, maar leken net woonwagens. Dáárvan hebben sommige mensen gezegd dat ze die . misschien wel wilden. Maar hier langs het kamp, niet in de stad!' In juni 2005 hebben de bewoners dit ook nog besproken met mevrouw Eleveld, tijdens een eerste overleg sinds jaren over de herinrichting van de Escamplaan. Het plan was toen nog dat aan de buiten zijde van het vernieuwde woonwagencentrum huisjes zouden worden geplaatst, als een soort buffer ook tegen geluidshinder van de straat. 'Dat en niets anders is wat sommige bewoners eventueel willen.'

Tekort

Het collegevoorstel geeft op meer punten een verkeerde voorstelling van zaken. Zo zou Den Haag met 300 standplaatsen de grootste 'standplaatsdichtheid' kennen van alle gemeenten in Nederland. Maar de werkelijkheid ligt een stuk genuanceerder. Den Haag telt weliswaar mogelijk 300 woonwagens (of moeten we zeggen 'telde', met het oog op de inmiddels 22 verjaagden) maar die hebben lang niet allemaal een eigen vak. Alleen al op de Escamplaan zijn 21 overstaanders. En zo is op meerdere locaties in Den Haag sprake van minder vakken dan wagens. Dat laatste is niet verwonderlijk. Den Haag staat sinds 1998 met met stip bovenaan de lijst van gemeenten met

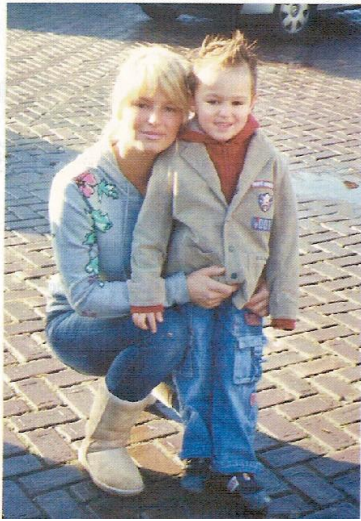
een standplaatsentekort. Op 153 stond de teller in 1998 al voor Den Haag. Met een tekort van 85 volgde Apeldoorn op de tweede plaats, en Maastricht met 81 op de derde. Dit standplaatsen tekort betreft bovendien enkel en alleen de "uitbreiding van de voorraad en is exclusief de aanleg van vervangende standplaatsen vanwege deconcentratie", zo schrijft Remkes, toen nog staatssecretaris van Volkshuisvesting, op 16 december 1998 aan de Tweede Kamer. Aan uitbreiding van de voorraad heeft Den Haag in elk geval nooit gedaan. En als B&W haar zin weet door te drijven en ook nog eens 65 standplaatsen schrapt, breekt Den Haag in negatieve zin inmiddels alle records onder gemeenten wat betreft het voorzien in gepaste huisvesting - standplaatsen dus voor woonwageneigenaren. Ter vergelijking: een veel kleinere gemeente als Apeldoorn, die haar verantwoordelijkheid wel heeft opgepakt, telt als de herinrichting en deconcentratie van het grote centrum De Haere helemaal is afgerond straks ruim 300 standplaatsen. En zo zijn er tal van andere en veel kleinere gemeenten die Den Haag voorbij streven in woonwageneigenaars Deetman en Norder doen het bovendien voorkomen dat de bewoners nog torenhoge schulden zouden hebben bij de gemeente. Ja sommige gezinnen hebben een precario-schuld, geven de bewoners onmiddellijk toe. Maar daarbij gaat het voor slechts een klein deel om huurschulden bij de gemeente. Het gros van de precario-achterstand betreft elektriciteitsrekeningen van Eneco, en daar heeft de gemeente niets mee van doen. En belangrijker: er zijn allang betalingsregelingen getroffen met de betrokkenen, de bewoners houden zich daar netjes aan, en de schuld is inmiddels grotendeels afbetaald. Maar dat past kennelijk niet in het plaatje dat B&W wil schetsen.

Vooroordelen

Voor de bewoners van de Escamplaan staat als een paal boven water: zij zijn de dupe van de perikelen rond de verhuizing van de Leyweg. Wie daaraan twijfelt, hoeft alleen het collegevoorstel er maar op na te lezen, en de gemeentelijke stukken die daaraan vooraf zijn gegaan. Het lijkt er op dat Den Haag zo financieel winst probeert te behalen over de hoofden van de Escamplaners heen. Want wat is er gebeurd met de 4,11 miljoen gulden, die de gemeente van VROM heeft gekregen voor de aanleg van vervangende standplaatsen voor specifiek de Escamplaan? Hoe zit het met de vele miljoenen die voor datzelfde doel jaren geleden al door Den Haag zelf zijn gereserveerd? En bovenal: wat zegt de hele gang van zaken over de gemeente zelf? In elk geval dat de vooroordelen over woonwageneigenaren kennelijk zijn doorgedrongen tot alle lagen van het Haagse gemeentelijke apparaat. De gemeente wenst niet te leren van de eigen fouten uit het (recente) verleden; de dialoog met woonwageneigenaren op gang te brengen; de mensen te beschouwen als ieder andere inwoner van Den Haag. De gemeente heeft de mond vol over normalisatie, maar de praktijk wijst uit dat normalisatie enkel en alleen wordt toegepast in het voordeel van Den Haag zelf. Maak de gemeente huizen met de grond gelijk als de bewoners hun (huur) schuld niet op tijd voldoen? Worden in Den Haag bewoners stelselmatig en doelbewust

tweemaandelijks doorzocht op mogelijke illegale praktijken, zonder dat daarvoor enige grond van verdenking bestaat, behalve dan onmiskenbaar dat het om een 'rijtjeswoning' gaat?.

In tegenstelling tot z'n broer Wimpie van 8, is de kleine Tommy Ras van 3 nog te jong om het allemaal te kunnen bevatten. Maar hij wil wel graag op de foto voor Het Wiel, hier samen met moeder Ciska Semler.

Verwerpelijk

En aantal Wielen geleden schreven we het al: de gemeente Den Haag is wat betreft woonwagengedrag volledig de weg kwijt. Het getuigt van disrespect, van repressie van een culturele groep, is kortom moreel totaal verwerpelijk. Nu alleen maar hopen dat de gemeenteraad, die zich nog mag buigen over het collegevoorstel, niet behept is met dezelfde vooroordelen, maar zich met open vizier de vraag zal gaan stellen: kunnen we met goed fatsoen meewerken aan het uitroeien van een cultuur, die volgens alle wetten en regels gebaseerd is op juist het wonen in woonwagens in familieverband? Wilt u de bewoners in Den Haag steunen, stuur dan een e-mailtje naar het bestuur van WWC Escamplaan, email adres: [wwc](mailto:wwc@escamplaan.nl)-Tekst en foto 's: Thea Renver

Woensdag 24 mei 2006

Het is al weer 3 maanden geleden dat ik het laatste nieuws heb weergegeven over de toekomst van de woonwagengedragers van de Escamplaan. Het ziet er niet goed uit als je de krantenberichten leest. Wethouder Norder is weer met zijn botte bijl bezig om de woonwagengedragers een doodschop te geven. Lees de Volkskrant er van vandaag maar op na waarin hij herhaalt door te zeggen dat de Pipo de Clown-tijd in Den Haag voorbij is.. Ik citeer Norder: wat hij nu in de Volkskrant zegt: " Deze woonvorm heeft zijn langste tijd gehad. (...) Er zitten geen wielen en assen meer onder de wagens, dus zijn het gewone Hagenaars geworden met een vaste verblijfplaats. Dat betekent dat ze dezelfde rechten en plichten hebben als ieder ander". Wat hij nog verder zegt is zo naast de waarheid dat het zonde is daar een letter aan toe te dichten. Hoe is het mogelijk dat een wethouder zulke dingen ongestraft mag zeggen en voorbij gaat aan de werkelijkheid. Gelukkig heeft de Volkskrant nog plaats ingeruimd met de reacties van de bewoners van de Escamplaan. Opvallend is dat de tekst van Norder vet gedrukt is en die van de reizigers niet. Nu ik hoop vurig dat de bewoners van de Escamplaan een front vormen en zich niet laten vergassen want daar komt het toch eigenlijk op neer als je leest wat de 76-jarige mevrouw Ras-Tell zegt "**Ik ben in een wagen geboren en daar wil ik mijn ogen ook weer sluiten. Een oude boom moet je niet verplaatsen**".

Donderdag 1 juni 2006

Vandaag heeft de Gemeenteraad van de Haag de voorstellen van het College van Burgemeester en Wethouders met grote meerderheid aangenomen in zake het woonwagengedrag

Een motie, die was ingediend door Heleen Weening (GroenLinks), Arjen Lakerveld (VVD), Willem Minderhout (PvdA), Michel Santbergen (CDA) en Marjolijn de Jong (D66), werd met 35 voor en 9 tegen aangenomen. Het raadslid Raoef Nizamoeddin van Solidair Nederland was afwezig. In de motie staan twee zinnen die aan duidelijkheid niets te wensen overlaten:

- ***Van mening is dat dit de juiste koers voor deze college periode is,***
- ***Van mening is dat alle bewoners van Den Haag dezelfde plichten en rechten moeten hebben***

Om met de eerste zin te beginnen komt de koers, die B. en W. voor de volgende vier jaar heeft gekozen neer op het volgende (ik citeer een paar zinnen uit voorstel nr. 12):

"Het beleid is gericht op normalisatie en deconcentratie. Er wordt geen specifiek woonwagengebeleid meer gevoerd. Er wordt voor standplaatsen voorlopig geen grond in erfpacht uitgegeven. Er wordt gestreefd naar een vermindering van het aantal woonwagens in Den Haag en er worden geen nieuwe locaties aangelegd. Het nieuwe bestemmingsplan woonwagencentra schept een nieuwe situatie. Voor wat betreft de deconcentratie van het centrum Escamplaan: die geschiedt in combinatie met een vermindering van het aantal standplaatsen in Den Haag".

Wat betreft de tweede zin kunnen we stellen, dat met woonwagengebewoners in Den Haag door de Gemeente steeds met twee maten is gemeten. Op mijn website kan men daar talrijke voorbeelden in de laatste 9 jaar van zien. Als het meest schrijnende voorbeeld het totaal vernielen (inclusief een deel van zijn inboedel) van de woonwagen van Tinus Perdaems, alleen omdat hij zijn huurschuld te laat had betaald, terwijl hij te kennen had gegeven het alsnog te willen betalen. Dit geld werd niet door de Gemeente geaccepteerd. Noem mij een geval in Nederland waar dit met een 'gewone burger' is gebeurd. Die krijgen altijd een tweede kans!. Hoe zo gelijke monniken gelijke kappen?

Wat dit betekent dit voor de woonwagengebewoners in Den Haag en in het bijzonder voor de bewoners van de Escamplaan? Gewoon een regelrechte ramp. Ze worden levend begraven.. Terecht zij Joris Wijsmuller van de Haagse Stadspartij dat het een **apartheidsbeleid** is dat de gemeente Den Haag voert inzake woonwagengebewoners en Ingrid Gyömörei van de Socialistische Partij gebruikte het woord **discriminatie**. Ik zou willen zeggen dat we weer in een tijd zijn terug gekomen, dat een minderheidsgroep zoals de reizigers niet alleen worden gediscrimineerd, maar ook worden gedeporteerd (Leyweg 2002) en uiteindelijk worden geëlimineerd (Escamplaan 2007?).

Wel heel navrant is om te lezen op internet, dat zondag **30 april 2006** Burgemeester Deetman een monument heeft onthuld voor Roma en Sinti.

"Burgemeester W. Deetman van Den Haag stond in een toespraak stil bij een zwarte bladzijde in de geschiedenis van zijn gemeente. „Op 16 mei precies 62 jaar geleden werden hier op last van de Duitse bezetter Sinti en Roma opgepakt om op 19 mei op transport naar Auschwitz-Birkenau te worden gezet. Wrang is dat bij deze razzia de Nederlandse politie een actieve rol heeft gespeeld. Weliswaar in opdracht van de bezetter, maar voor de slachtoffers een extra grote schok”, zo memoreerde de burgemeester". Het is beschamend dat het heel erg lang heeft geduurd voordat de Sinti en de Roma als oorlogsslachtoffers werden erkend”, zei Deetman. „Persoonlijk heb ik dat altijd als een grote onrechtvaardigheid ervaren>

De burgemeester zei het belangrijk te vinden dat de herinnering aan dit „beschamende en trieste hoofdstuk uit de geschiedenis van Den Haag” ook voor komende generaties levend wordt gehouden. „Zodat het nooit meer gebeurt.”

Bij de Bilderdijkstraat in Den Haag was voor de Sinti en de Roma al eerder een plaquette onthuld door de toenmalige burgemeester Havermans. Die plek voldeed echter niet als een waardige

gedenkplaats. In 1999 was het gedenkteken aan restauratie toe, waarna meteen werd besloten een nieuw monument te maken. Op verzoek van de Sinti en de Roma is dat nu op het pleintje van de Vondelstraat geplaatst. De oude plaquette is erin verwerkt. Het monument bevindt zich op een steenworp afstand van de plek waar de razzia begon, het inmiddels verdwenen hofje aan de Bilderdijkstraat." einde citaat van het internet.

In dit verband wil ik enkele zinnen citeren betreffende het hofje aan de Bilderdijkstraat uit het boekje "Den Haag, zijn zigeuners en hun vervolging" door Roel Wuite 1989. Migrantenuitgeverij Warray, 's-Gravenhage..ISBN 90-72477-02-2 Hoofdstuk: De Geschiedenis heeft zich herhaald p.46-48:

"In de Bilderdijkstraat, vlak naast de Openbare Bibliotheek bevindt zich een smal poortje dat toegang biedt tot twee blokjes voormalige hofjeswoningen Tot 16 mei 1944 woonden hier Magdalena en Joseph Berger, Zigeuners, met hun vader, moeder broertjes en zusjes. De razzia's op 16 mei door de Haagse politie vergden weinig tijd, omdat de Zigeuners behalve in het hofje in de Bilderdijkstraat waren gebuisvest in hofjes woningen in de Bloemstraat bij de Veenkade en in de Kemperstraat bij de Hoefkade. Magdalena en Joseph Berger, evenals Theresia Wagner, Herman Nello en Johan Grünholz, overleefden de verschrikkingen van de kampen of wisten aan deportatie te ontkomen.. In de vraaggesprekken met de overlevende duikt steeds weer de naam op van Arie Vlak., agent bij de Haagse politie, niet alleen tijdens, maar ook na de oorlog. Arie Vlak was belast met het toezicht op de Zigeuners in de hofjes woningen, won hun vertrouwen en was, schaamteloos genoeg, actief betrokken bij de deportatie op 16 mei 1944. Na de oorlog vertoonde hij zich weer als diender op het woonwagenkamp aan de Slachthuiskade, maar werd toen door de Zigeuners die hem herkenden, weggejaagd. Vlak kreeg van zijn chef een ander wijk. Was hij de enige politieman met bloed aan zijn handen?

Prof. mr A.D.,. Belinfante stelde na de oorlog vast dat de Nederlandse politie tijdens de oorlog van boven tot onder zo fout, dat strafvervolgingen daarom beperkt zijn gebleven:"er was geen beginnen aan"".

In de negentiger jaren heeft ook de organisatie van het Landelijk Overleg Woonwagenvrouwen (LOWV) bij de vroegere burgemeester Havermans van Den Haag gepleit voor een monument voor zigeuners en woonwagengewoners, die waren omgekomen in de Tweede Wereldoorlog. Mede aanleiding was daartoe was dat de Haagse journalist Aad Wagenaar die de ware identiteit heeft weten te achterhalen van het meisje dat als symbool stond voor de deportatie en vernietiging van (Nederlandse) joden. Het gaat volgens hem om de negenjarige Anna Maria 'Settela' Steinbach, die op vrijdagmiddag 19 mei 1944 samen met 244 andere Nederlandse zigeuners van het kamp Westerbork op transport zijn gesteld naar Auschwitz..

Anna 'Settela' Steinbach

De afbeelding is afkomstig uit de film 'Eingang und Abfahrt' door de joodse kampgevangene Rudolf Werner Breslauer gemaakt in opdracht van de kampcommandant Gemmeker. Toen in de negentiger jaren pas werd eindelijk recht gedaan aan deze vervolgte minderheidsgroep.

Ik schreef in mijn artikel; op deze website "Geschiedenis woonwagenbeleid van de overheid de laatste 150 jaar".

"Wel is het bijzonder merkwaardig, dat vele woonwagenbewoners, die in de oorlog zijn opgepakt door de Nederlandse politie naar Westerbork zijn gebracht om daarna te worden doorgetransporteerd naar de vernietigingskampen in Duitsland. Maar bij aankomst in Westerbork zeiden de Duitsers, dat ze niet voldeden aan het profiel van een 'zigeuner' en werden ze weer naar huis gestuurd! Het waren toch immers autochtone Nederlandse inwoners".

Hier ligt nu de kern van de hele woonwagenproblematiek: reizigers zijn **autochtone Nederlanders** en vormen het kwade geweten van de overheid, die 150 jaar deze Nederlanders heeft vervolgd, gediscrimineerd tot op de dag vandaag. Ik stel voor om een monument op te richten voor de reizigers, die al die tijd onder het juk van de Nederlandse bezetting in vreedstijd werden vervolgd en nog steeds worden vervolgd. Ik zal aan Burgemeester Deetman vragen om dit te onthullen, waarbij hij dan misschien weer een gevoelige toespraak kan houden! De voortekenen om de woonwagencultuur in Nederland te laten verdwijnen dateren al in de tijd dat Nederland door de Duisters werd bezet.

DE WOONWAGENS MOETEN VERDWIJNEN " L.A. van Doorn 1940

57 later kwam staatssecretaris Tommel met de slogan:

"DE WOONWAGENWET MOET VERDWIJNEN" D.K.J. Tommel 1997

Weer 9 jaar later kwam wethouder Marnix Norder met de one-liner:

"DE PIPO DE CLOWN-TIJD IN DEN HAAG IS VOORBIJ". M.NORDER 2006

Wat moet ik hier verder over zeggen? Zie voor meer gegevens over wat de bewoners van Escamplaan door de Gemeente Den Haag zwart op wit is beloofd. Het spreekwoord belooft maakt schuld is allang door de Raad van de Gemeente Den Haag over boord gezet.

In ieder geval stel ik mij persoonlijk beschikbaar om te bewerkstelligen, dat dit misdadige beleid niet kan worden uitgevoerd.

Vrijdag 2 Juni 2006

Wat het zegt het AD Haagsche Courant over gisteravond

Hoge woonwagens mogen niet meer

DEN HAAG

Woonwagens met een verdieping mogen voortaan in Den Haag niet meer worden geplaatst of gebouwd. De maximale oppervlakte van nieuwe wagens is 7 bij 17 meter. Dat heeft de gemeenteraad gisteravond besloten, ondanks felle protesten van de Haagse woonwagenbewoners, die massaal in de raadzaal aanwezig waren om het debat te volgen. De nieuwe bepalingen staan in een bestemmingsplan. Volgens de bewoners en hun juridische adviseurs wordt hier een planologisch instrument misbruikt om een 'wooncultuur' onmogelijk te maken. Zij kregen steun van de Haagse Stadspartij, de ChristenUnie en de SP. "Een nieuwe vorm van apartheid," vond de laatste partij. Gisteravond zijn ook een aantal nieuwe maatregelen vastgesteld die moeten leiden tot een beperking van het aantal standplaatsen. Op den duur zal het kamp aan de Escamplaan verdwijnen. Omdat er weinig of geen nieuwe plekken bijkomen, betekent dit dat de huidige bewoners, als ze in Den Haag willen blijven, niet allemaal meer in een woonwagen kunnen blijven wonen. Wethouder Marnix Norder (PvdA, bouwen en wonen) zegde wel toe dat alle gevallen individueel zullen worden bekeken, maar wilde niet garanderen

dat voor alle bewoners elders een nieuwe plek beschikbaar is. De overgrote meerderheid van de raad is voor een hardere aanpak van de excessen die zich in de kampen voordoen. Sleutelwoorden zijn daarbij de enigszins verbullende termen 'normalisatie en integratie'. Dat wil zeggen dat de wet en overige regels op de kampen voortaan onverkort worden gehandhaafd.

Wat hier aan te doen? Ik zou het haast niet meer weten, met zoveel onrechtvaardigheid, leugens en bedrog.

Ik heb een lijst gemaakt van de persoonlijke gegevens van de 23 nieuwe raadsleden, (12 PvdA, 5 VVD, 3 CDA, 2 Groen Links, 1 D66) die voor gisteravond 1 juni 2006 voor de motie hebben gestemd, die bepaald niet gehinderd waren door de kennis van de woonwagenproblematiek. De woonwagenbewoners van Nederland kunnen op deze manier **hoogst persoonlijk** deze raadsleden van Den Haag op de hoogte brengen van wat woonwagen(reizigers)cultuur inhoudt en hun vertellen wat er met de reizigers in de afgelopen 150 jaar is gebeurd! Let wel de meeste tekst is van het moment dat ze propaganda voor zich zelf maakte om in de raad te komen. Veel beloftes, schone woorden, maar wat hebben we gisteravond met onze eigen oren en ogen kunnen horen en aanschouwen: een slagveld van politiek onbenul. Het was bij de woonwagenbewoners sterk opgevallen dat ze weinig echte interesse toonden, door met elkaar te praten als iemand aan het woord was vooral tijdens de inspraak ronde.

Zaterdag 2 september 2006

Het toegezegde woonwagencentrum in Ypenburg, dat niet zal worden gebouwd, wordt op 2 september door 15 wagens bezet

Bewoners van het woonwagencentrum Escamplaan zijn vanochtend met hun caravans betrokken richting Ypenburg. Ze hebben 15 wagens neergezet op de plaats waar hun toekomstig centrum zou worden gebouwd. Wethouder Norder wist de raad van de gemeente Den Haag zo ver te krijgen (dank zij de gemeenteraadsverkiezingen van het voorjaar) dat zij akkoord gingen met een voorstel van Norder om het centrum Ypenburg niet meer te bouwen en de mensen in een huisje te stoppen! De bewoners vinden dat de gemeente voor een andere plek moet zorgen waar ze hun wagens kunnen plaatsen.

Maandag 4 september 2006

Vandaag zijn de caravans weer van Ypenburg verwijderd door de bewoners van de Escamplaan. Ze hebben in een kort geding tegen de gemeente Den Haag geëist dat het hun beloofde centrum in Ypenburg alsnog voor hun zou worden aangelegd.. Uitspraak zal plaats vinden 15 september 2006. Ik hou mijn hart vast, want in het verleden hebben we al gezien hoe partijdig de rechterlijke macht is wanneer het gaat om woonwagenbewoners.

De wagens worden weer van Ypenburg weggedumd

Denk maar hoe de rechtzaken lopen over de bestuursdwang van de dramatische deportatie van de bewoners van de Leyweg in december 2002. De gemeente heeft de zaak weer met een jaar verlengd en inmiddels lopen de rentes nog steeds op en zitten de bewoners voor honderd duizenden euro's in het schip. Zelfs is de gemeente Den Haag in hoger beroep gegaan tegen een kantonrechter, die een gunstig vonnis t.o.v. een bewoner van de Leyweg heeft uitgesproken. Vooral de advocaat van de Gemeente Mr A. de Jonge is een 'goede' pleitbezorger voor burgemeester Deetman en zijn knecht Norder. Maar je weet nooit hoe een koe een haas vangt? In ieder geval wens ik de bewoners van de Escamplaan alle sterkte en wijsheid toe in hun alleszins rechtvaardige strijd tegen zoveel onrecht. Uit de reacties van burgers op deze gebeurtenis, die in het Algemeen Dagblad verschijnen, slaat de schrik om je hart hoeveel onbegrip er bestaat over woonwagenbewoners (reizigers).

Vrijdag 15 september 2006 De gemeente Den Haag hoeft geen kamp in Ypenburg te bouwen voor woonwagenbewoners. Dat heeft de rechter vrijdag bepaald. De woonwagenbewoners hadden in een kort geding geëist, dat de gemeente Den Haag een kamp moet bouwen van 26 standplaatsen. De rechter stelde vast dat nog niet vastgesteld kan worden, dat het nieuwe beleid van Den Haag tegen de wet is. De advocaat van de woonwagenbewoners is toch niet ontevreden. "De rechter heeft duidelijk gezegd dat Den Haag zich aan eerder toezeggingen moet houden.. Dat geeft hoop".

Persoonlijk verslag van de symbolische begrafenis van het woonwagencentrum Escamplaan 29 maart 2007

In een brief van de Vereniging Woonwagenbewoners Escamplaan worden woonwagenbewoners in Nederland opgeroepen om aanwezig te zijn op het Malieveld te Den Haag donderdag 29 maart 2007 om 11 uur om getuige te zijn van de symbolische begrafenis van het woonwagencentrum aan de Escamplaan. Immers de gemeente Den Haag heeft in een raadsvergadering van Donderdag 1 juni 2006 besloten, dat de wethouder Norder door mag gaan met zijn misdadige plan het woonwagencentrum aan de Escamplaan te liquideren. Dat slechts een enkele bewoner een standplaats krijgt en de rest maar moet zien hun vege lijf te redden. Er komt geen nieuw woonwagencentrum voor de bewoners, zoals hun is toegezegd door de toenmalige wethouder Mr. P.G.A Noordanus, voorganger van wethouder Norder, die dit heeft vastgelegd in een brochure met de veelzeggende titel: "Reizigers reizen niet meer". Immers de gemeente Den Haag heeft in een raadsvergadering van Donderdag 1 juni 2006 besloten, dat de wethouder Norder door mag gaan met zijn misdadige plan het woonwagencentrum aan de Escamplaan te liquideren. Dat slechts een enkele bewoner een standplaats krijgt en de rest maar moet zien hun vege lijf te redden. Er komt geen nieuw woonwagencentrum voor de bewoners, zoals hun is toegezegd door de toenmalige wethouder Mr. P.G.A Noordanus, voorganger van wethouder

Norder, die dit heeft vastgelegd in een brochure met de veelzeggende titel: "Reizigers reizen niet meer".

Een blik in de toekomst: de doodskest met het ontzielde lichaam van de woonwagencultuur

De directe aanleiding voor deze actie is het nieuws, dat de gemeente Pijnacker-Nootdorp veertien woonwagenstandplaatsen gaat aanleggen, let wel op Haagse gemeente grond! De standplaatsen zijn niet bedoeld voor de woonwagenbewoners van de Escamplaan, die al jaren op een nieuwe standplaats wachten, maar voor zeven Nootdorps woonwagengezinnen en zeven gezinnen uit Rijswijk die in middels in rijtjes huizen wonen.

Ik hoorde van een bewoner van het woonwagencentrum aan de Jan Hanlostraat van het bestaan van deze oproep. Het blijkt later toen ik raadsleden tijdens de optocht sprak, zoals Anne Mulder van de VVD, Ingrid Gyömorei van de SP en Joris Wijsmuller van de Haagse Stadspartij, dat zij niets wisten van deze oproep. Maar die het wel wisten blijkt zonneklaar, als ik om even voor elf op het Malieveld aankom. Overal politie, ME bussen, motoragenten, zelfs een groot waterkanon. Het hele Malieveld is afgegrensd. De auto's met caravans mogen oprijden. Ik mag meerijden met vrienden van de Jan Hanlostraat, maar we mogen er pas op nadat de kofferbak is gecontroleerd op instrumenten, die gevaar zouden kunnen opleveren. Inmiddels zijn al een tiental wagens met caravans, behangen met spandoeken, gearriveerd. Vele bekenden begroet. Het is goed te mogen toeven als burger tussen deze woonwagenmensen. We horen dat een aantal wagens met caravans uit andere plaatsen door de politie zijn tegengehouden. (Uit de krant verneem ik later dat de snelwegen in heel Nederland het Korps Landelijke Politiedienst (KLPD) klaar heeft gestaan om in te grijpen als het mis zou gaan met demonstranten van elders). Na een uur zijn er rond dertig wagens aangekomen. Maar ze mogen zelfs niet met een wiel op het gras (lees kale grond) staan, want dat is eigendom van bosbeheer. De politie neemt nog een vlag in beslag, omdat daar een stok aan bevestigd is en dat dat weer gevaarlijk zou kunnen zijn.

Inmiddels hebben de vrouwen in een kringetje op stoelen het gezellig gemaakt met koffie en broodjes. De mannen staan druk met elkaar te praten. De bestuursleden van de Vereniging van Woonwagenbewoners Escamplaan zijn druk met het opperhoofd van de politie aan het overleggen. Zij worden meegedeeld, dat elke wagen een boete krijgt omdat ze op verboden terrein staan. Vreemd want de politie zelf heeft de wagen keurig op het Malieveld geleid. De demonstratie zelf was niet aangevraagd, maar de Gemeente Den Haag heeft desondanks de demonstratie toegestaan. Het opperhoofd stelde voor, dat het bestuur namens de bewoners een proces verbaal zou kunnen krijgen. Daar wordt mee ingestemd. Nu maar hopen, dat dat geen financieel staartje krijgt

De woonwagenvrouwen zorgen goed voor de innwendige mens

.Ik zelf begrijp hier helemaal niets van. Hoe kan dat nou, dat ondanks, dat een demonstratie die niet wordt aangevraagd alsnog wordt goed gekeurd en de wagens keurig onder geleide van de politie op het terrein worden toegelaten, desondanks een proces-verbaal aan de bewoners wordt geven. Dan de waanzinnige overmacht aan politie. Inmiddels komt er een politiebuisje met een camera op een lange paal opgereden die alles opneemt. Ook is veel pers aangekomen. Totaal zijn we met een kleine twee honderd mensen, bewaakt door een politiemacht van een veelvoud daarvan. Vanuit een geluidswagen van de bewoners klinkt steeds het doordringende lied: "Ik ben in een woonwagen geboren". Er wordt besloten om in optocht naar het gemeentehuis te gaan om Deetman en Norder te spreken te krijgen.

De bestuursleden van de Vereniging Woonwagenvwoners Escamplaan in overleg met het opperhoofd van de politie.

.Zo vertrekken we, inclusief de geluidswagen, met een bonte stoet rond half twee. Overal wordt alles afgezet door de politie, zelfs de trams mogen niet doorrijden. Een ware VIP behandeling.

De bonte stoet trekt door de binnenstad van Den Haag op weg naar het gemeentehuis

Na een half uur komen we stapvoets bij het gemeentehuis aan, dat hermetisch voor iedereen is afgesloten. De politie vormt een cordon voor het gemeentehuis, zodat de stoet geen meter verder kan. Nu zegt het opperhoofd van de politie, dat iedereen zich nu moet verwijderen, omdat als de stoet zich niet meer beweegt het geen demonstratie meer is, maar een ongewenste samenschaar. Via de geluidswagen wordt gevraagd aan Deetman en Norder om naar buiten te komen..

Het enige wat we te zien krijgen zijn de vele ambtenaren, die hun werk onderbreken en voor de ramen staan. Maar niemand van de gemeente laat zich zien, zelfs heeft men niet de beleefdheid om namens een woordvoerder ons toe te spreken, wanneer misschien beide heren niet aanwezig waren. Na een kwartiertje of zo gewacht te hebben vertrekt de stoet weer richting Maliebaan, waar we rond drie uur aankomen. Er wordt nog wat nagepraat. Ik ga weer met vrienden van de Jan Hanlostraat naar hun centrum. Weer worden we keurig geleid door de politie naar de snelweg uit de stad. Alle wegen, die ons weer naar de stad zouden kunnen leiden, zijn hermetisch afgegrensd, zelfs op de snelweg staan een motoragent en een politiebusje bij de afslag Plasmolen. Pas bij de afslag 11 Rijswijk kunnen we naar de Jan Hanlostraat terugkeren.

Bij aankomst gemeentehuis worden we opgewacht door een cordon van politie, die elke toegang tot het gemeentehuis onmogelijk maakt

Over deze hele demonstratie heb ik een dubbel gevoel overgehouden. Het positieve is dat er geen onvertogen woord is gevallen en dat de woonwagenbewoners op een begrafeniswaardige manier hebben laten zien aan het publiek en de media wat hun denkbeelden zijn over de deportatieplannen van de gemeente Den Haag. Maar het negatieve gevoel dat bij mijn opkomt is, maar ik kan me vergissen, dat de gemeente Den Haag tot een tactiek is overgegaan om geen confrontatie aan te willen gaan met de bewoners om de gemoederen niet verder te verhitten. Het ziet er toch heel somber uit, want de gemeente Den Haag kan zich altijd verschuilen achter het besluit van de Gemeenteraad van 1 juni 2006, dat hun het recht geeft om het woonwagencentrum van de aardbodem weg te vagen, als op een vroege ochtend in het komende jaar een aantal bliken ME worden opengetrokken en met grof geweld, net zoals op 11 december 2002 op de Leyweg, het centrum wordt ontruimd. Het grote verschil met de deportatie van het woonwagencentrum aan de Leyweg in de ijsskoude dagen voor kerstmis van 2002 met de komende deportatie van de Escamplaan, is gelegen in het simpele feit dat in 2002 er tenminste een locatie was op de Jan Hanlostraat, maar dat de bewoners van Escamplaan letterlijk op straat worden gezet en hun vege lijf maar moeten zien te redden. Wat het voor een woonwagenbewoners betekent om van een woonwagen in een huis te gaan wonen is geen OPTIE, ze gaan liever dood dan zich te laten opsluiten, althans zo voelen zij dat. Helaas begrijpen burgers zoals Deetman en Norder dit ten enenmale niet.

Wat mij verbaast is dat in het artikel van het AD van Coen van Kranenbrug over de demonstratie dat geen reactie wordt genoemd van Deetman of Norder. Ik stuurde vandaag zelf een reactie op dit artikel met de volgende inhoud: "Sinds jaren vechten de woonwagenbewoners van de Escamplaan tegen het beleid van de gemeente Den Haag die hun gouden bergen heeft beloofd en hun steeds weer met een kluitje in het riet hebben gestuurd. Voor meer informatie over hun strijd kan men op mijn website egoproject alles er overlezen"

Het bericht is niet door de censuur heen gekomen! Wel logisch want in mijn website (zie hoofdstuk 12 over het verleden, heden en toekomst van de Escamplaan van de inhoudsopgave van mijn website) laat ik geen stuk heel van het misdadige beleid van Deetman en zijn kornuiten, die bezig zijn om de woonwagencultuur in hun stad te liquideren. Nergens in ons land is men zo ver gegaan als hier met het woonwagenbeleid. Zie maar wat ze tot nu hebben gedaan met de Leyweg in 2002 en niet te vergeten de vernietiging van een woonwagen aan de Jan Hanlostraat 3 november 2005, alleen omdat de bewoner zijn huurschuld te laat had betaald!!!

Maar ja, in Den Haag woont niet alleen de Graaf zijn naam is Jantje uit het bekende liedje, maar ook de Koningin, de leden van de Staten Generaal, het Strafhof, de Ambassades kortom alles wat de macht van Nederland vertegenwoordigt, daar duldt men geen reizigers cultuur!
30 maart 2007 Tom de Booi

April Artikel in Het Wiel: Bewoners Escamplaan woedend

Rond de honderd vijftig woonwagenbewoners uit Den Haag hebben 29 maart gedemonstreerd tegen het Haagsche woonwagenbeleid. Directe aanleiding voor de actie was het nieuws dat de gemeente Pijnacker-Nootdorp veertien standplaatsen gaat aanleggen op Haagsch grondgebied in de wijk Ypenburg. Op nota bene de plek dus waar sinds jaar en dag een woonwagenlocatie was toegezegd aan de bewoners van de Escamplaan.

Foto: Tom de Booij. Zie voor een verslag van de demonstratie ook zijn website: www.egoproject.nl/woonwagenbeleid

In een lange stoet trokken de bewoners van het Malieveld door het centrum van Den Haag naar het Haagsche gemeentehuis. Vergezeld van spandoeken, caravans en een doodskist die symbool stond voor het Haagsche uitsterfbeleid. En: onder toezicht van een enorme politiemacht. Bij het gemeentehuis aangekomen, riepen de bewoners burgemeester Deetman en wethouder Norder op om verantwoording af te leggen over het woonwagenbeleid in de Hofstad. Maar burgemeester noch wethouder lieten zich zien

Onnavolgbaar

De bewoners van de Escamplaan worden letterlijk ziek, zo schrijven zij in een brief aan de gemeenteraad, van het Haagsche beleid. En dat is niet verwonderlijk. Twintig jaar lang is hen een heringericht centrum aan de Escamplaan beloofd. Plus een nieuwe locatie in Ypenburg. Toezeggingen die ze plots zijn ingetrokken door de huidige burgemeester Deetman en wethouder Norder. Om nog altijd onnavolgbare redenen. Tenzij het discriminerende Den Haag telt teveel woonwagenbewoners (nota bene nog geen 300 huishoudens) als serieuze reden kan worden beschouwd. Want exact dat is wat het Haagsche B en W aanvoeren. Des te onnavolgbare is het dat er nu toch standplaatsen bij komen in Ypenburg. Maar niet voor de Escamplaaners die daar al jaren op zitten te wachten, maar voor bewoners uit Pijnacker-Nootdorp. Deze laatste gemeente worstelt met haar woonwagenlocatie aan de Zonnedaauw. De locatie kampt met een tekortschietende brandveiligheid en de bodem is zwaar verontreinigd. Al in 1986 bleek dat er onder meer cyanide in de grond zit. De verontreiniging is toen niet verwijderd, maar afgedekt met zand. Voor deze bewoners wil Pijnacker-Nootdorp, met toestemming van Den Haag, zeven standplaatsen aanleggen in Ypenburg. Daar komen nog zeven standplaatsen bij voor bewoners die nu in Rijswijk wonen. Een onverteerbare gang van zaken voor de Escamplaaners die, als het aan Deetman en Norder ligt, straks uiteen worden gereten en verspreid over de ganse stad. De 'gelukkigen' komen op een van de 24 leeggeveegde standplaatsen terecht, de rest mag zijn intrek nemen in een huis.

Niets in te brengen

Praten over alternatieven

met de gemeente heeft geen enkele zin, aldus de bewoners. Tegenover het Algemeen Dagblad verklaarde bestuurslid Willem van Kralingen van de Vereniging Woonwagencentrum Escamplaan eerder dat wethouder Norder wel keer op keer zegt dat hij met de bewoners praat, maar luistert hij nooit naar hun suggesties. 'We zitten daar als een soort apen, want we hebben eigenlijk niets in te brengen.'

Een ding staat voor de bewoners als een paal boven water: in huizen krijgt de gemeente hen niet.

En daarmee heeft Den Haag zichzelf weer eens een nieuw probleem op de hals gehaald.

2008

Behoud woonwagencentrum Escamplaan 2008

Artikel in Het Wiel 4-2008 'Wethouder Norder zet de klok 20 jaar terug' Eerste bewoners Escamplaan reizen weer

Het is zaterdagmiddag 17 mei. Op de drukbezette parkeerplaats van winkelcentrum Leidsche Hagen in Leidschendam staan in een ruim afgebakende hoek tien caravans bij elkaar. Op de buitenzijde van de caravans spandoeken: "Weth. Norder zegt: wij hebben er zat, rot op naar een andere stad" en "Andere woonwagens niet getreurd;jullie worden er ook af gepleurd, afzender" gemeente Der Haag.

Op het midden van het terrein, tuinsets en parasols. Ze staan er verlaten bij die dag, het regent onafgebroken. Maar het deert de rondtrekkende bewoners van de Escamplaan niet. Ze zijn hier niet om vakantie te vieren; maar om hun punt duidelijk te maken. Dit is wat omliggende gemeenten voortaan te wachten staat als de gemeente Den Haag haar beleid niet wijzigt: woonwagenbewoners die weer gaan reizen, hun kampement nu eens opslaand in de ene, dan weer in de andere gemeente. Maar altijd cirkelend rond Den Haag, want daar hebben de mensen hun werk, contacten en clubs, en gaan de kinderen naar school. Het is de bewoners menens zo blijkt aan tafel in de caravan van Wilma Hülbers, waar in de loop van de middag het vrijwel voltallige bestuur van WWC Escamplaan aanschuift. Dit betreft geen demonstratie of tijdelijke actie. De bewoners jong en oud, samenwonende stellen en complete gezinnen met kinderen zijn van plan te blijven reizen.

'We zijn nu nog met z'n tieners', zegt Wilma Hülbers. 'Dat hebben we onderling zo afgesproken omdat we niet uit zijn op chaos. We willen de omliggende gemeenten geen problemen bezorgen. Zij kunnen er ook niets aan doen dat Den Haag haar afspraken aan ons niet nakomt.' Maar houdt Den Haag voet bij stuk en blijft zij de bewoners van de Escamplaan in huizen dwingen, dan reizen er straks niet meer tien, maar meer dan 30 wagens en caravans rond. 'We hebben geen andere keus. Niemand van de Escamplaan wil in een huis, dus we zijn wel gedwongen weer te gaan reizen.'

Spijt

59 huishoudens staan er op het oude woonwagencentrum aan de Escamplaan in Den Haag. Het centrum stond jarenlang op de nominatie te worden gerenoveerd. Er zouden zo'n 35 nieuwe standplaatsen op de Escamplaan zelf komen. Voor de overige bewoners zou een nieuw woonwagenterrein in Ypenburg worden aangelegd met 26 standplaatsen. Zo was het de bewoners niet alleen sinds jaar en dag beloofd; ze hebben op grond van artikel 10 van de oude Woonwagenwet recht op de vervangende standplaatsen. In 2005 sloeg de stemming in Den Haag echter om. Voor de bewoners als donderslag bij heldere hemel. Wilma: 'Wij waren net begonnen aan de besprekingen over de renovatie. In december zouden we een vervolgspraak met mevrouw Eleveld van woonwagenzaken hebben. Die belde zij af, met: We hoeven niet meer om tafel, want jullie krijgen geen standplaatsen meer. Prettige kerstdagen. Voormalig burgemeester Deetman en wethouder Norder van Den Haag hadden besloten dat standplaatsen te veel ruimte in beslag namen. En ze zouden te duur zijn. 'De tijd van Pipo de clown is voorbij'. liet wethouder Norder weten aan het Haagse stadsblad. 'Deze woonvorm heeft zijn langste tijd gehad.' In juni 2006 werd het besluit door de -net drie - maanden geïnstalleerde - gemeenteraad gejaast: het centrum aan de Escamplaan wordt opgedoekt, er komt woningbouw voor in de plaats. en het nieuwe woonwagen terrein in Ypenburg is van de baan. 'Er zijn gemeenteraadsleden die achteraf spijt hebben dat ze met dat besluit hebben ingestemd. Die nu tegen ons zeggen: Als wij toen hadden geweten wat we nu allemaal weten, waren we nooit akkoord gegaan

. Maar ja .. !'. zegt Dorus Visser z'n schouders optrekkend. Het besluit komt neer op de opheffing van 61 standplaatsen. Een ongekend aantal op de woonwagen populatie in Den Haag van inmiddels nog geen 275 huishoudens meer. Het betekent bovendien het einde van de 30 jaar oude en hechte gemeenschap op de Escamplaan. De bewoners zullen worden verspreid over de stad. Vierentwintig huishoudens kunnen terecht op een van de kleinere centra in de stad. Daar zijn vanaf midden 2005 24 standplaatsen door Den Haag, en sommige met grof geweld. ontruimd omdat de bewoners een huurachterstand hadden. De gemeente heeft de standplaatsen al die tijd leeg laten staan - kennelijk toen al met het oog op de opheffing van de Escamplaan. hoewel het 'principebesluit' daartoe pas in juni 2006 is genomen. Dertig andere huishoudens van de Escamplaan moeten op zoek naar een huis. Vijf bewoners kunnen nergens aanspraak op maken. Zij hebben volgens de gemeente geen recht op vervangende huisvesting. De spreiding is een drama voor alle bewoners. Zij kennen elkaar door en door, de meesten zijn familie. Het (buiten) leven met elkaar en de zorg voor elkaar zijn de grondvesten van hun cultuur. Vooral voor de oudere bewoners zal de klap naar verwachting hard aankomen. Zoals voor de bewoonster die, haar leven lang niet anders dan de woonwagen gewend, nu op haar zeventigste nog moet zien te aarden in een huis. 'Zij woont vanaf het eerste uur op de Escamplaan', vertelt Wilma. 'Zij had dus gewoon een standplaats moeten krijgen. Maar omdat ze ooit 'n keer met iemand van plek is geruild, moet ze nu naar een huis.' Voor de bewoners van de Escamplaan is een woning geen optie. Het zou het einde betekenen van hun cultuur, van de wijze waarop zij gewend zijn samen te wonen en leven. Den Haag heeft oude verplichtingen jegens hen, en die moet de gemeente gewoon nakomen, vinden zij.

Gediscrimineerd De bewoners zijn daarbij woedend over de manier waarop zij door Den Haag worden behandeld. **Er** is nooit naar hen geluisterd. Alles is over hun hoofden heen beslist; niet in samenspraak met hen. Pas toen het Plan van Aanpak was vastgesteld, mochten de bewoners om tafel met wethouder Norder. Als mosterd na de maaltijd, en met stevast bewaking op de gang. Waarom, is ook de bewoners, die zelf de gemeente nooit een strobreed in de weg hebben gelegd en alles volgens de regels hebben gespeeld, een raadsel. Wilma: 'We hebben nu eens in de drie maanden overleg met de wethouder. Maar dat stelt niets voor. Je voelt je gewoon gediscrimineerd. Er is niet de beleefdheid om normaal een gesprek aan te gaan. Alles wat we inbrengen wordt meteen afgekapt. Wij kregen stevast 'nee' als antwoord, of 'dat nemen we mee in de raadsvergadering. Hij komt er vervolgens nooit op terug'. De verstoorde verhoudingen blijken ook uit de voorwaarden die de gemeente aan de verhuizingen heeft gesteld. De bewoners die op zoek moeten naar een huis, hebben daarvoor een voorrangverklaring gekregen. Die geldt tot 3 september. Wilma: 'Maar de definitieve lijst met namen van wie een standplaats krijgt en wie niet, hebben we pas in april gekregen. Dat betekent dat we maar een paar maanden de tijd krijgen om iets te vinden: Ter vergelijking: bij woningbouwverenigingen zoals HaagWonen in Den Haag

is een voorrangsverklaring één jaar geldig, ruim drie keer zo lang.

Wurgbepalingen

Ook de bewoners die een standplaats krijgen, worden voor onmogelijke opgaven gesteld. Den Haag eist dat de woonwagens nog voor de verhuizing voldoen aan de eisen van het bouwbesluit. 'Er zijn mensen met nog van die hele oude wagentjes', zegt Doris Visser. 'Die kunnen daar onmogelijk aan voldoen. En anders zeker niet op zo korte termijn: De onderkomens van de bewoners mogen daarbij niet hoger zijn dan 3,7 meter. Een regel uit het nieuwe bestemmingsplan zoals Den Haag dat midden 2006 heeft vastgesteld om het wonen in woonwagens verder te kunnen inperken. De gemeente weigert bewoners die door dit al in de problemen raken, tegemoet te komen. Ook is ze niet van plan huurwagens te verstrekken. De wurgbepalingen zullen er - voor een nog onbekend aantal bewoners - leiden dat zij de standplaats die zij nu toegewezen hebben gekregen, straks alsnog kwijtraken. Den Haag zit er niet mee: Hoe groter de afvalrace onder woonwagengedwongen bewoners, hoe beter, lijkt vooral de inzet van het beleid. In de zogeheten 'vaststellingsovereenkomst' die de bewoners moeten ondertekenen is verder onder andere opgenomen dat de bewoners afstand moeten doen van al hun rechten na 3 september. Dat ze een zwijgplicht(?) hebben van drie jaar. En dat ze hun standplaatsen netjes moeten achterlaten. Wilma verontwaardigd: 'En dat op een dertig jaar oud centrum, waar de gemeente nooit naar om heeft gekeken en dat meteen al weer op de schop gaat voor woningbouw!' De bewoners weigeren massaal de overeenkomsten te ondertekenen. Diana Borst: 'In het begin waren we vooral met stomheid geslagen vanwege alles wat we over ons heen kregen. We waren ook niet gewend op te komen voor onze belangen. Maar we hebben veel geleerd in de loop van de tijd. En dan begint ook door te dringen: Ja maar dit gaat zo niet, zo spring je niet met mensen om, wij hebben ook rechten! De bewoners van de Escamplaan voeren in de tussentijd een ongelijk gevecht. De gemeente heeft zelf peperdure landsadvocaten in de arm genomen om juridisch haar gelijk te behalen. Veel communicatie met de bewoners verloopt, hoewel de gemeente 14 ambtenaren op woonwagenzaken heeft zitten, zelfs via deze advocaten. De bewoners worden overstelpt met brieven vol juridisch taalgebruik, waar voor een leek geen touw aan vast te knopen is, blijkt als Wilma er een paar laat zien. Ze moeten er elke keer de hulp van deskundigen voor inschakelen om de inhoud te kunnen ontrafelen. Dat moeten ze geheel zelf bekostigen. Den Haag weigert de bewoners iemand toe te wijzen, zoals gebruikelijk bij stadsvernieuwingsprojecten, om hen als bewonersgroep bij te staan. Wilma: 'We hebben een vereniging, zegt Norder, dus moeten we het allemaal zelf maar doen:

Alternatieven

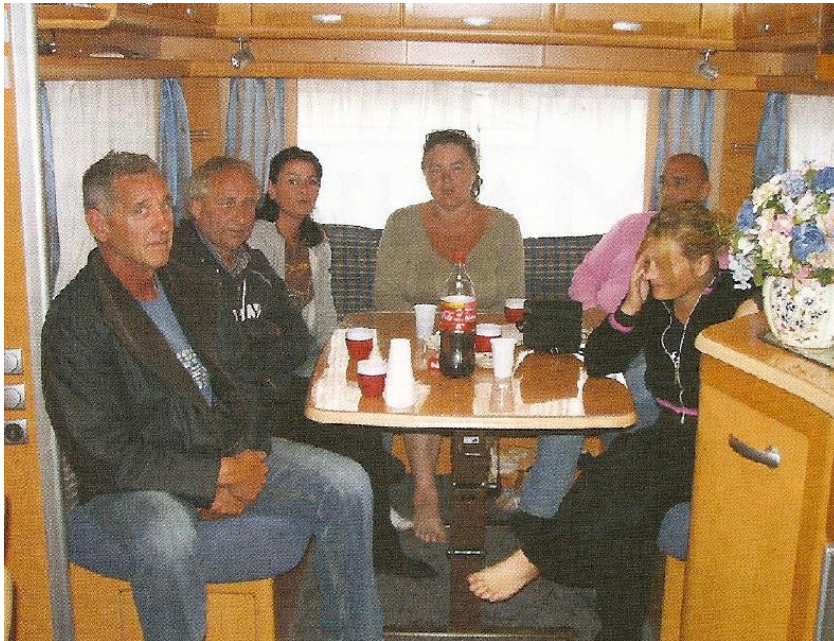
Het is (nog) onbekend hoeveel geld Den Haag inmiddels aan de landsadvocaten heeft gespendeerd. Maar dat moet, gezien het werk dat de landsadvocaten vanaf zeg begin 2006 tot heden hebben verricht, behoorlijk in de papieren lopen. En dan staat Den Haag nog voor de proceskosten die zijn gemoeid met de ontruimingsprocedures die tegen alle individuele bewoners moeten worden gestart - want zover zal het, als het aan de bewoners ligt, zeker komen. Uiteindelijk zou wel eens kunnen blijken dat Den Haag meer kwijt is aan juridische kosten, dan wanneer zij de beloofde standplaatsen gewoon zou aanleggen. Of wanneer zij zou kiezen voor bijvoorbeeld een combinatie van standplaatsen en woonwagengedwongen woningen, koop- en huurstandplaatsen, of het in erfpacht geven van standplaatsen. Er zijn voorbeelden te over in het land waardoor de gemeente zich had kunnen laten inspireren. Maar Den Haag heeft alternatieven nooit met de bewoners besproken. En dat stelt extra vraagtekens bij de argumenten - financiën en ruimte - voor het huidige beleid. In de tussentijd vervolgen de bewoners van de Escamplaan onvermoeibaar hun reis, die zij 5 mei - bevrijddingdag - zijn begonnen. In alle gemeenten die zij aandoen, vragen ze een gesprek aan met de burgemeester. Daarin kaarten de bestuursleden van WWC Escamplaan de ontstane impasse aan. En ze vragen om, zoals wethouder Norder hen heeft aangeraden, een standplaats. Diana Borst: 'We worden overal met open armen ontvangen. Maar die burgemeesters zeggen ook: ja maar dit is het pakkie aan van Den Haag, niet het onze. Zij zijn zelf hun afspraken met

woonwagengewoners gewoon nagekomen. En ze zitten al met wachtlijsten voor de eigen bewoners. Zij hebben geen zin de problemen van Den Haag er bij te krijgen.'

Integreren

Een paar burgemeesters hebben al toegezegd de situatie te willen gaan aankaarten in het gewest Haaglanden. De rondreis heeft er daarbij toe geleid dat de bewoners voor het eerst een gesprek hebben gekregen met de eigen burgemeester. Voormalig burgemeester Deetman van Den Haag weigerde altijd de bewoners te ontvangen. Maar kersvers burgemeester Jozias van Aartsen heeft, amper drie maanden aan, met die gewoonte gebroken. Willem van Kralingen: 'Het zou een gesprek worden van een half uur, maar het is zelfs anderhalf uur geworden: De burgemeester heeft de bewoners nog geen toezeggingen gedaan. Maar ze hebben na 2,5 jaar tijd de kans gekregen hun kant van het verhaal te doen. En dat is al heel wat in een gemeente waar, bij het zien alleen al van een woonwagengewoner, de alarmbellen afgaan op het stadhuis.

Natasja Schneider 'Ik heb zelf maar vijf jaar lagere school gehad, mijn ouders trokken vroeger ook altijd. Maar mijn jongen zit nu op het VWO. Hij zit voor zijn examens, dus hij kan z'n school gewoon nog afmaken. Maar mijn dochter gaat straks naar groep 7. Hoe moet zij haar school afmaken als wij weer moeten reizen? Wethouder Norder heeft de mond vol van dat we moeten integreren. Maar hij vergooit op deze manier de toekomst van onze kinderen. Hij zet zelf de klok twintig jaar terug in de tijd.'

In de caravan van Wilma Hülters. Van links naar rechts: Willem van Kralingen, Dorus Visser, Natasja Schneider, Diana Borst, Emiel Brummert, Wilma Hülters

Principekwestie

De ontwikkelingen in Den Haag worden ondertussen met argusogen gevolgd door woonwagengewoners in het hele land. Zij zijn bang dat als het Den Haag lukt om de bewoners van de Escamplaan het recht op een standplaats te ontnemen, er mogelijk andere onwelwillende gemeenten zullen volgen. Den Haag is namelijk de eerste gemeente die onomwonden stelt dat het afgelopen moet zijn met de wijze waarop woonwagengewoners, Sinti en Roma gewend zijn te leven. Daarmee ontnemt de gemeente hen niet alleen hun woonvorm, maar ook hun cultuur. Bewoners van woonwagens beseffen zich dat terdege en de steun aan de bewoners van de Escamplaan is dan ook groot. De Haagse kwestie is geen lokale aangelegenheid meer; het is een landelijke geworden, een principekwestie. Uitgangspunt is immers niet de vraag hoeveel huizen je op een standplaats kunt bouwen - die vraag zou je ook kunnen stellen met betrekking tot bijvoorbeeld de villa's in Den Haag, waarvan er heel wat meer zijn dan standplaatsen. Maar de

vraag of een gemeente als Den Haag eenzijdig kan bepalen dat de levenswijze van woonwagenebewoners, Sinti en Roma geen bestaansrecht heeft.

Artikel in Het Wiel 5-2008 Uitspraak Raad van State zet beleid Dn Haag onder druk

Eindelijk goed nieuws voor de bewoners van de Escamplaan. Een uitspraak van de Raad van State van 20 augustus lijkt roet te gooien in de plannen van Den Haag om meer dan dertig woonwagenuishoudens in woningen te dwingen. De Raad hield het conflict tussen gemeente en bewoners tegen het licht, en concludeerde dat enkele oude afspraken tussen Den Haag en de bewoners nog steeds rechtsgeldig zijn. Volgens de Raad bevatten de aan de bewoners verleende ontheffingen wel degelijk de toezegging dat de bewoners op hun standplaats aan de Escamplaan mogen blijven tot het moment dat elders in de regio standplaatsen beschikbaar zijn. De bewoners waren tijdens de zitting aanwezig om hun kant van het verhaal te verduidelijken. De uitspraak plaatst de gemeente Den Haag in een lastig parket. In de hele regio is geen leegstaande standplaats meer te vinden. De omliggende gemeenten hebben aan hun verplichtingen voldaan door standplaatsen aan te leggen voor de eigen inwoners. En ze zijn niet van plan het standplaatsentekort op te lossen voor Den Haag. Dat maakten de gemeenten maar al te duidelijk toen een groep bewoners van de Escamplaan in mei en juni al rondreizend bij hen aanklopte voor een standplaats. Den Haag moet zelf haar verantwoordelijkheid nemen en met een voor de bewoners passende oplossing komen, schreven diverse burgervaders in een brief aan burgemeester Aartsen van Den Haag. In geval van de Escamplaanbewoners betekent dit een standplaats, en geen woning. De uitspraak van de Raad van State betekent niet dat de zaak van de bewoners nu ook gewonnen is. Zij staan straks nog voor de individueel tegen hen aangespannen ontruimingsprocedures bij de civiele rechter. Daarin kunnen zij de uitspraak van de Raad van State gebruiken, zegt hun advocaat Sjoerd Jaasma. Jaasma is optimistisch gestemd. 'Het hoogste rechtsorgaan erkent nu ons punt waar we al zo lang op hameren. De civiele rechter kan hier niet omheen. Meteen na de uitspraak van de Raad van State maakte de gemeente Den Haag bekend dat de ontruiming van de Escamplaan wordt uitgesteld. Hadden de bewoners aanvankelijk tot 3 september de tijd om te vertrekken, nu is dat tot 1 februari. Volgens de gemeente is het uitstel bedoeld om meer bewoners de kans te geven vrijwillig te vertrekken. Den Haag heeft daar zelf alle baat bij op het moment. Na de uitspraak van de Raad van State is het nog maar de vraag of de gemeente de bewoners in huizen kan dwingen. Daarbij komt dat de bewoners veel begrip hebben gekregen voor hun zaak, door de gesprekken die zij met de omliggende gemeenten hebben gevoerd. Gedwongen verhuizingen zal voor Den Haag op z'n minst leiden tot imago-schade in de regio. Uitstel bekend voor Den Haag bovendien: extra tijd om de bewoners verder onder druk te kunnen zetten. Bestuurslid Dorus Visser van WWC Escamplaan: 'De gemeente blijft gewoon doorgaan met dreigen en ontmoedigen. De mensen worden nu zelfs wekelijks gebeld: als je niet ondertekent, heb je straks helemaal geen rechten meer, krijg je ook geen compensatie meer voor je wagen. De gemeente heeft de rechter nu ook al gevraagd om de wagens straks te mogen fijnknippen. Mensen worden gewoon expres bang gemaakt. Iedereen is op van de zenuwen. Sommigen gaan daardoor tegen hun wil in toch tekenen, die kunnen de druk niet meer aan. Heel jammer, maar wel voorstelbaar.' Het bestuur van WWC Escamplaan heeft inmiddels een gesprek aangevraagd met burgemeester Van Aartsen van Den Haag. Ze willen niet langer om tafel met wethouder Norder, de stuwend kracht achter het Haagsche beleid om de bewoners - koste wat het kost - in huizen te dwingen.

Woensdag 1 oktober Brief van Janna Visser

Beste tom en anderen, Eindelijk weer eens een beetje goed nieuws te melden, namelijk de uitspraak van de raad van state met betrekking tot het op 1 juni 2006 vastgestelde bestemmingsplan "woonwagenlocaties". Bij besluit van 31 januari 2007 heeft het college van gedeputeerde staten van Zuid-Holland (hierna: het college) besloten over de goedkeuring van het door de raad van de gemeente Den Haag (hierna: de gemeenteraad) bij besluit van 1 juni 2006 vastgestelde bestemmingsplan "Woonwagenlocaties". groetjes janna

Woensdag 1 oktober Brief aan Janna Visser

Lieve Janna en alle anderen die gevochten hebben voor het behoud van jullie waardevolle cultuur. Wat een goed bericht, maar tegelijkertijd ook weer triest om te zien dat zoveel strijd nodig is om gerechtigheid tot stand te brengen. Het betekent in ieder geval dat je altijd, ook al ziet het er gitzwart uit, door moet gaan met de strijd, want je weet diep in je hart dat je voor een rechtvaardige strijd vecht en dat je tegenstanders het hart op de verkeerde plaats hebben. Het klinkt misschien gek om een vergelijking te maken met de kredietcrisis, het bankroet van onze misdadige westerse maatschappij die nu krokodillen tranen huilen om de door hun veroorzaakte ellende (let wel ten koste van de kleine spaarders). Boontje komt om zijn Maar pas op wanneer ze hun centjes weer op het droge hebben zullen ze met alle macht proberen hun woede over het geleden verlies weer te verhalen op de zelfde kleine spaarders. Let goed op dat je steeds waakzaam blijft want als ze maar een klein gaatje vinden om jullie de nek om te draaien, zullen ze daar niet voor terugschrikken. Maar ik heb zo'n diep vertrouwen in jullie - juist nu in deze tijd van crisis - dat jullie als reizigers - die al zo veel ellende hebben meegemaakt in de laatste 150 jaar - het zullen redden. Ik wens jullie alle kracht en sterkte toe die nodig zal zijn om door jullie fel begeerde standplaatsen te bemachtigen. Schroom niet om me te bellen als ik jullie kan helpen als het weer mis gaat. Liefs en groetjes Tom

27 september 2010

Woonwagencentrum Escamplaan in Den Haag is niet meer

Woonwagencentrum Escamplaan in Den Haag is niet meer. Op 2 augustus hebben de laatste zes huishoudens hun standplaatsen verlaten. Op last van de gemeente Den Haag en nadat de bestuursrechter het laatste sprankje hoop van de bewoners de bodem in had geslagen. Op de Escamplaan herinneren nu alleen nog de ijzeren hekwerken, verbodsborden en een enkel dwangbevel aan de strijd die zich hier meer dan vier jaar lang heeft afgespeeld.

3 Juli 2010 De stemming op de Escamplaan is teneergeslagen. Teleurstelling, verontwaardiging en vermoeidheid is af te lezen op de gezichten van de laatst overgebleven bewoners. Ruim vier jaar lang hebben zij alles in het werk gesteld om afbraak van hun woonwagencentrum te voorkomen. Tevergeefs, naar nu blijkt. 'Het is voorbij, we kunnen niets meer doen', zegt bestuurslid van WWC Escamplaan Dorus Visser gelaten. Drie dagen daarvoor is het laatste sprankje hoop dat de bewoners nog hadden op een goede afloop, hen door de Raad van State ontnomen. Het rechtsorgaan verklaarde hun beroep ongegrond, en veegde daarmee in één klap alle bezwaren van de bewoners tegen sloop van het woonwagencentrum van tafel 'Het algemeen belang weegt zwaarder'. betoogde de Raad. Daarmee wellicht doelend op de 92 woningen die Den Haag op de grond van het woonwagencentrum wil bouwen. De uitspraak is hard aangekomen bij de bewoners. Temeer omdat de Raad van State hen twee keer eerder juist een hart onder

de riem had gestoken door Den Haag op de vingers te tikken. De gemeente kan niet zomaar voorbij gaan aan de belangen van de woonwagengewoners. zij hebben opgebouwde rechten. oordeelde de Raad vorig jaar nog. 'Hoe kan het dat ze dan nu in één keer 100 procent omdraaien', vraagt Dorus Visser zich hoofdschuddend af. Zelf heeft hij het vermoeden dat oud-burgemeester Deetman van Den Haag, onder wiens regiem het repressieve Haagsche woonwagen beleid van de grond is gekomen en die tegenwoordig lid is van de Raad van State daarbij een vinger in de pap heeft gehad. Een andere verklaring is er volgens hem eenvoudigweg niet. 'Geloof me, de rechtelijke macht dat is de overheid, de gemeente. Daar kan je gewoon niet van winnen.'

Liegen voor de rechter

Het vertrouwen in de rechtspraak zijn bewoners van de Escamplaan voorgoed kwijt En dat is niet verwonderlijk. De gemeente heeft hen vele jaren lang een nieuwe standplaats in het vooruitzicht gesteld. Het staat allemaal zwart op wit. En de bewoners hebben daar op grond van artikel 10 van de oude Woonwagenwet ook recht op. Maar dat recht is hen door de neus geboord door het spel dat gemeente Den Haag heeft gespeeld en waarbij de dure ingehuurd landsadvocaten list en bedrog niet hebben geschuwd. Zo heeft de gemeente het centrum aan de Escamplaan formeel nooit opgeheven. En omdat het juridisch gezien nog bestaat, hoeft de gemeente de bewoners ook geen vervangende standplaats aan te bieden, stelt Den Haag. Dorus Visser: 'Wij hebben ook nooit een huurcontract van de gemeente gekregen. En wat zeggen de advocaten in de rechtszaal? Wij hebben de huurcontracten nooit willen ondertekenen. Ze staan gewoon keihard te liegen voor de rechters.' En het ergste is nog wel, vindt Dorus Visser, dat ze er nog mee weg komen ook.

Rechten verliezen

Ruim vier jaar geleden besloot de gemeente plotsklaps de Escamplaan niet meer te willen renoveren. 'De tijd van Pipo de clown' is voorbij, zou wethouder Norder later zeggen. Op de Escamplaan moesten woningen verrijzen. In het Sociaal Plan dat de gemeente opstelde heette het dat vertrek van de woonwagengewoners op basis van vrijwilligheid zou zijn. Maar in werkelijkheid draaide de gemeente de duimschroeven keihard aan. Wie niet instemde met het sociaal plan zou al zijn of haar rechten verliezen: dat op vervangende huisvesting, op verhuiskostenvergoeding en op een vergoeding voor het verlies van de woonvorm. Onder die druk is het overgrote merendeel van de bewoners uiteindelijk overstag gegaan Van hen koden zij een elders door Den Haag ontruimde standplaats innemen. De overige bewoners werden verspreid over de stad in huizen. Hun woonwagens werden, na te zijn opgekocht door Den Haag, met de grond gelijk gemaakt.

De laatste zes gezinnen - de "Die-hards" van de Escamplaan - zijn altijd standvastig gebleven. Zij hadden er een rotsvast vertrouwen in dat het recht zou zegevieren. Anderhalf jaar lang hebben zij op een vrijwel verlaten terrein gewoond dat gaandeweg steeds meer op een gevangenis begon te lijken vanwege de hoge hekwerken die om hen heen werden opgetrokken. Alles heeft Den Haag uit de kast gehaald om de laatste bewoners te ontmoedigen. Zetten zij een paardje op een stuk leeggeveegd terrein zodat de kinderen nog een beetje vertier hadden, stond de volgende dag de deurwaarder op de stoep. Zaten de bewoners 's avonds met z'n allen rond een vuurkorf, werd de brandweer met toeters en bellen gestuurd. Plaatsten zij een opblaaszwembad net buiten de standplaats of bouwden de kinderen een hut op het terrein, het leverde onmiddellijk nieuwe dwangbevelen op. Bestuursleden van WWC Escamplaan zijn zelfs door de politie opgepakt op vermeende verdenking van bedreiging van wethouder Norder. Reden? Een gerucht dat was verspreid vanuit het stadhuis, zo gaf de politie toe. Ook is het enige bedrijf op de Escamplaan, dat van Dorus Visser, door de belastingdienst binnenste buitengekeerd. Vergeefs, er is niets onoirbaars aangetroffen. De jarenlange strijd en de voortdurende intimidaties door Den Haag hebben hun tol bij de bewoners geëist. Zij zijn letterlijk en figuurlijk moegestreden. Over de toekomst denken zij deze 3e juli nog niet na. Het is zaak hun spullen zo spoedig mogelijk bijeen te pakken en in veiligheid te brengen, voordat de grijpmachines van de gemeente komen.

Nieuwe Pipo de Clowns

De bewoners hebben, zoals gezegd, de Escamplaan inmiddels verlaten. Sommigen hebben hun woonwagen, bij gebrek aan standplaats, in de haast voor een schijntje verkocht, zoals Dorus Visser die zijn wagen voor 1.000 euro van de hand heeft gedaan aan een handelaar. Van één bewoner is de woonwagen in vlammen opgegaan. Een laatste woonwagen kon niet worden vervoerd en ook niet tijdig worden afgebroken. De bewoner daarvan die alleen AOW heeft, hangt nu een fikse rekening van Den Haag boven het hoofd voor de ontruiming van zijn standplaats. De laatste bewoners van de Escamplaan zijn nu zonder vaste woon- of verblijfplaats: ze zijn in feite de nieuwe Pipo de Clowns van deze tijd, gecreëerd door Den Haag zelf. De mensen hebben geen verhuiskostenvergoeding gekregen, geen vergoeding voor

hun woonwagens, hen is zelfs het recht op vervangende woonruimte ontzegd. Zij kunnen zich inschrijven voor een standplaats, maar komen dan helemaal onderaan de lange wachtlijst te staan. Dat is kennelijk de manier waarop Den Haag omgaat met bewoners van woonwagens die niets anders hebben misdaan dan opkomen voor hun goed recht. De gemeente kan haar wagenbewoners nog net niet over 's lands grenzen te zetten, maar voor het overige gaat iedere vergelijking met de Franse toestanden op.

Overgenomen uit het Wiel 5-2010

Hoofdstuk 16 Het drama Jantje en Paula Deel 2. 2008

Donderdag 28 februari 2008

Mijn vriend Dirk Jordaans van het woonwagencentrum Jan Hanlostraat belde me rond 5 uur in middag op om mij te zeggen, dat in het weekblad de Posthoorn van woensdag 27 februari 2008 staat vermeld, dat door de afdeling Bouwzaken van Gemeente Den Haag in de week van 12-19 februari 2008 een sloopvergunning is aangevraagd voor Jan Hanlostraat 37.

dé Weekkrant De Posthoorn

Bouwzaken Woensdag 27 februari 2008

Aangevraagd
Burgemeester en wethouders maken bekend, dat in de periode van 12 t/m 19 feb. 2008 voor de navolgende adressen/locaties een aanvraag om vergunning is ingekomen: Aanlegvergunningen (A), Bouwvergunningen (B), Sloopvergunningen (S), Vrijstelling ex art. 19 WRO zonder bouw aanvraag (V)

■ **Escamp**
Mexicosingel 48 (B), Langeland 31 (B), Jan Hanlostraat 37 (S), Soesterbergstraat 125 (S), Ambachtsgaarde t.o. 144 (B), Baarnbruggestraat 139 (B), Soestdijksekade 250 (B), Dieren-selaan 125 (B)

De aanvraag voor de sloop van de woonwagen van Paula en haar zoon Jantje, Jan Hanlostraat 37 Den Haag

Dat nu komt keihard bij mij binnen, want wie woont er op dat adres: het is Paula met haar

invalide zoontje Jantje. In 2005 hebben talloze mensen zich ingezet om te voorkomen, dat de woonwagen van Paula en haar zoon Jantje zou worden verwijderd met de sterke arm. Gelukkig werd in de Raadsvergadering van 23 februari 2006 door de wethouder mevrouw Klijsma gezegd dat het niet zal gebeuren. Nu zijn twee jaar later, zal het dan toch gaan gebeuren? Nee, want ik zal alles op alles zetten om dit niet te laten plaats vinden. Ik ben bezig om uit te zoeken wie hier voor verantwoordelijk gesteld kan worden. In ieder geval is het de wethouder Norder, die de sloopvergunning heeft aangevraagd. Maar die kennen we al, want die heeft al heel wat op zijn sloopgeweten. Maar men zegt dat er waarschijnlijk ook nog een tweede wethouder bij betrokken is en wel wethouder Bert van Alphen. Dit lijkt mij bijzonder onwaarschijnlijk zodat ik hem vanavond de volgende e-mail heb gestuurd: (in feite is de e-mail gedateerd 29 februari 2008 0.09) "Beste Bert, we kennen elkaar van de ellendige situatie van de ontruiming van de Leyweg in 2002 en de opendag op de Jan Hanlostraat in juni 2004, je was een van de weinige raadsleden, die acte de présence gaven, dat was hart verwarmend, vooral dat ik nog een hele slechte nasmaak had van andere groenlinks raadsleden in 1996/1997. Ik wil geen namen noemen, maar je weet wel wie bedoel. Wie schetst mijn stomme verbazing, dat uitgerekend jij wethouder bent van de gemeente den Haag. Maar goed, je hebt misschien gedacht dat je je progressieve gedachten die je aan mij steeds getoond hebt, beter tot uitdrukking zou kunnen laten komen. Maar je moet me niet euvel duiden dat ik misschien slecht bent geïnformeerd maar ik hoor van de vader van Paula dat zijn dochter en haar invalide zoontje Jantje wonende op de Jan Hanlostraat 37, de gemeente den Haag in de Posthoorn vandaag heeft gepubliceerd, dat er een sloopvergunning is aangevraagd voor haar woonwagen van Jan Hanlostraat 37 in den Haag. Deze sloopvergunning is aangevraagd in de periode van 12 - 19 februari 2008. Nu hoor ik van haar Vader dat jij daar de verantwoordelijke wethouder voor bent (vroeger was dat mevrouw Klijsma). Zeg me in Godsnaam dat ik onjuist ben geïnformeerd, want anders begrijp ik niet meer wie ik wel en niet moet geloven over zijn progressieve doelstellingen. Ik heb hieronder een kopie gemaakt van mijn website www.egoproject.nl extensie woonwagenbeleid zie nasleep van de ontruiming Leyweg 2. Hierin kun je lezen wat voor moeite we hebben gedaan om ontruiming te voorkomen bijna 2 jaar geleden. Je wilt toch niet zeggen dat jij daar aan mede schuldig aan zult zijn om haar woonwagen te slopen. Hopelijk ben ik aan het dromen, maar dan een hele slechte droom. Ik vraag je dringend om mij te zeggen dat ik slecht ben ingelicht. Je kunt mij bereiken dit weekeinde op nr 0519-53200 in hotel Graaf Bernstoff (heel chique toch, niet voor GroenLinks) in Schiermonnikoog, waar ik even ga uitblazen na een groot gevecht van maanden, gelukkig met goede afloop, met de gemeente Hilversum over het wegslepen met bestuursdwang van een woonwagen van het woonwagencentrum de Egelshoek in Hilversum. Maandag ben ik weer in Baarn en kunt je me weer bereiken onder nr 035-5412852 of via mijn email. Hopelijk kunnen we als gezond denkende mensen met elkaar van gedachten wisselen. Met de beste groeten Tom de Booi"

Maandag 3 maart 2008

Vandaag ontvang ik zojuist een bericht van het secretariaat van de wethouder van Alphen, dat hij net terug is van zijn werkbezoek buitenland, en dat hij mijn mail zojuist heeft gezien en dat ik zo spoedig mogelijk nader bericht zal ontvangen. Laten we van harte hopen voor hem, dat hij met deze sloop niets te maken heeft.

Dinsdag 4 maart 2008

Mij bereikte vanavond de volgende teleurstellende e-mail van de afdeling woonwagenzaken, die ik als antwoord kan beschouwen op mijn e-mail die ik donderdag 28 februari jl. **persoonlijk** aan de wethouder Bert van Alphen hebt gestuurd. Hier volgt de inhoud van deze e-mail: "Geachte heer De Booi, De wethouders Van Alphen en Norder hebben uw email ontvangen, en mij gevraagd deze te beantwoorden. De gemeente Den Haag verstrekt geen informatie over individuele rechtszaken met anderen dan de direct belanghebbenden en hun advocaten. Derhalve kan ik u slechts informeren dat het college heeft besloten om destijds de huurincasso procedure te starten

t.a.v. een grote groep bewoners die de huur niet betaalde. De rechter heeft de zaak beoordeeld en heeft de huurovereenkomsten ontbonden. Ook in hoger beroep is inmiddels de gemeente in het gelijk gesteld, en gaat de gemeente nu over tot het uitvoeren van het vonnis. Uiteraard zullen wij dit, gelet op de omstandigheden, op een zorgvuldige wijze doen. Verdere correspondentie over deze zaak vindt plaats met mevrouw Jerphanion en haar advocaat. Met vriendelijke groet, Marion Verstraaten, Afdeling Woonwagenzaken".

Het is nu dus duidelijk wie de verantwoordelijke wethouders zijn die Paula en haar zoontje Jantje het leven onmogelijk willen maken. Het is teleurstellend dat Bert van Alphen mij niet persoonlijk een kleine notitie had gestuurd met de mededeling, dat ik een brief van Marion Verstraaten van de afdeling woonwagenzaken zal mogen verwachten. Ik weet nu in ieder geval wat voor vlees ik in de kuip heb wat betreft Bert van Alphen. Het is interessant te weten dat van Alphen als wethouder in zijn portefeuille heeft: Welzijn en Volksgezondheid en o.a. een programma heeft dat moet opkomen voor de sociaal kwetsbaren. Van wethouder Norder weet ik al genoeg wat ik van hem kan verwachten na alle de briefwisselingen die ik met hem heb gehad sinds zijn aantreden oktober 2004 (zie mijn website www.egoproject.nl extensie woonwagenbeleid onder hoofdstuk 5 en 6, Nasleepontruiming Leyweg 1 en 2.). Hij was o.a. verantwoordelijk voor de sloop van woonwagens aan de Tom Mandersstraat en voor de sloop van de woonwagen van Tinus Perdaems op 3 november 2005 in de Jan Hanlostraat in Den Haag. Toch is het niet zo verwonderlijk dat Bert van Alphen van Groen Links is. In 1997 hadden we al van de GroenLinks Raadsleden Kwant en Roozenburg tegenstand ondervonden in verband met de gedwongen verplaatsing van het woonwagencentrum aan de Leyweg, dat inderdaad 11 december 2002 op gewelddadige wijze is ontruimd. Ik geef nog enkele uitspraken van beide heren:

Uitspraken telefonisch gedaan door de Raadsleden Chris Kwant en Niek Roozenburg van GroenLinks in 1997 en hun mening over gedwongen verplaatsingen: C.F. Kwant is voor kleine kampen, is voor het wegslepen van woonwagens. Weet niet wat mensenrechten zijn, vindt dat het staatsbeleid uitgevoerd moet worden; N. Roozenburg was eerst erg positief en heeft ons toen door verwezen naar zijn fractievoorzitter C.F. Kwant. Merkwaardig is dat de heer Roozenburg in tweede instantie (termijn) minder enthousiast was en zei dat de opheffing van het kamp aan de Leyweg toch al besloten was. In een brief van 21 april jl aan de raad van de gemeente Den Haag stelt hij 6 vragen. Een van deze vragen is: welke ondersteuning biedt het politiekorps Haaglanden of kan zij bieden bij de afsluitingsactiviteiten van deze bedrijven als het gaat om gedwongen afsluitingen?

Mirelle Giezen schreef in juni 1997 een scriptie voor haar studie met als titel:

Woonwagenbewoners en hun strijd met de gemeente Den Haag. Ze heeft ook een enkele raadsleden om hun mening gevraagd of het woonwagencentrum aan de Leyweg mocht blijven. Zo vertelde het raadslid Chris Kwant haar het volgende: "Hij had gehoopt dat we hadden kunnen onderhandelen. Ik vind dat de woonwagenbewoners zich in de vingers hebben gesneden met de Boon. Hij doet zich voor als Donkey god. De woonwagenbewoners moeten zien de man te lozen. Het wordt tijd dat de egel gaat landen" (Hij bedoelt hier kennelijk Don Quichotte en de egel is de Vliegende Egel die nieuwsbrieven uitgaf in Den Haag).

Op mijn website en in mijn brieven sinds 2005 heb ik het altijd gehad over Paula. Ik heb nooit haar achternaam willen noemen. Tot mijn verbazing schrijft Marion Verstraaten in haar brief namens de wethouders van Alphen en Norder haar achternaam! Woensdag 5 maart 2008 In mijn brievenbus vind ik vanmiddag brieven die de Opa van Jantje mij heeft gestuurd.

Allereerst een Sociaal Medische advisering van de dhr L.K. Liem adviserend geneeskundige en mw. M. Klazinga sociaal psychiater GGD afdeling SMA, Thorbeckelaan 360 Den Haag
"Rapportage arts 17 april 2006

Inleiding: Cliënt is een man van 19 jaar oud. Hij bewoont een woonwagen. De gemeente heeft de pacht voor de plaats opgezegd. Omdat bekend is, dat cliënt stoornissen en beperkingen heeft,

wordt medisch advies gevraagd om de ontruiming op medisch verantwoorde wijze te kunnen effectueren. Cliënt werd uitgenodigd voor het spreekuur van 20-3-2006. Hij verscheen samen met zijn moeder, Mw. P.J. Jerphanion, 38 jaar oud en zijn grootvader. Cliënten zijn op vrije wil op het spreekuur gekomen en hebben hun volledige medewerking verleend. Schriftelijke informatie van M.E.E. is in het onderzoek betrokken. Omdat uit schriftelijke informatie vooraf en ook tijdens het spreekuur bleek, dat moeder van cliënt ook beperkingen heeft, die van belang zijn, zijn deze ook onderzocht. Het advies gaat mede in op de consequenties van een ontruiming op dient en zijn moeder. Het vraaggesprek werd gevoerd met moeder van cliënt, "Jantje" en met zijn grootvader, omdat het niet mogelijk is om met "Jantje" zelf een gesprek te voeren. Bespreking: Het onderzoek werd gedaan door beide ondergetekenden. Uit aangeleverde informatie van behandelaars, anamnese en uit observatie tijdens het spreekuurbezoek kon voldoende informatie worden verzameld om de stoornissen en beperkingen van "Jantje" en zijn moeder te onderbouwen en de beperkingen te verklaren. Een huisbezoek of het inwinnen van nadere informatie van behandelaars was daardoor niet nodig. Uit het onderzoek is gebleken, dat cliënt "Jantje" lijdt aan een ernstige psychiatrische stoornis. Hij is hierdoor niet in staat zich zelfstandig te handhaven, zelfstandig te wonen en zelfstandig een huishouden te voeren. Hij heeft een goed gestructureerde leefomgeving nodig en kan niet goed omgaan met veranderingen. Veranderingen betekenen voor hem een verstoring van zijn fundamentele leefmogelijkheden. Hij wordt verzorgd en geholpen door zijn moeder. Vier dagen per week bezoekt hij een dagverblijf. Moeder van "Jantje" is op haar beurt bekend met verstandelijke stoornissen, waardoor zij beperkingen heeft in het zelfstandig voeren van een huishouden. Het gezin woont in een veilige, tamelijk afgesloten woonomgeving, waar "Jantje" niet wordt geplaagd en veelgevraagde en ongevraagde hulp krijgt vanuit die woonomgeving. Zijn moeder wordt geholpen met financiën en alle andere problemen, die het voeren van een huishouden en het verzorgen van haar zoon met zich meebrengen. Doordat het gezin in deze woonomgeving woont, is inzet van A.W.B.Z. hulp voor "Jantje" tot op heden zeer beperkt gebleven (dagverblijf) en voor zijn moeder niet nodig geweest. De huidige zorgsituatie wordt als adequaat beoordeeld. Als dit gezin uit deze woonomgeving wordt geplaatst, zijn de effecten die dit heeft op het gezin niet goed te voorspellen. Te verwachten is, dat de zorgvraag van "Jantje" sterk zal gaan toenemen. Moeder van "Jantje" zal vrijwel zeker niet in staat zijn om deze vergrootte zorgvraag te leveren, ook niet met inzet van ambulante A.W.B.Z. hulp voor "Jantje" en haar zelf. Mogelijk is als gevolg daarvan de noodzaak vooreen langdurige plaatsing in een inrichting voor "Jantje" niet te voorkomen. Ook de zorgvraag van de moeder van "Jantje" zal gaan toenemen.

Advies: De ontruiming betekent een verstoring van het huidige evenwicht en zal voor "Jantje" een zeer onveilige situatie opleveren. Daarom is het aan te raden "Jantje" tijdelijk elders onder te brengen, als het kan samen met zijn moeder, omdat deze bij "Jantje" zorgt voor een gevoel van veiligheid. "Jantje" is in zorg bij de Compaan - Woutershof Monster. Deze instelling kan niet opnemen, maar wel bemiddelen voor een tijdelijke opname voor "Jantje", niet voor zijn moeder. Cliënten dienen hiervoor vooraf een indicatie te vragen bij het Centrum Indicatiestelling Zorg (C.I.Z.) voor o.a de functie verblijf. Voor eventuele nieuwe huisvesting na de ontruiming, geldt, dat een via trappen te bereiken woning grote problemen op zal leveren, omdat "Jantje" nooit trappen heeft hoeven lopen. Daarom is een traploze woning noodzakelijk. De woning moet zoveel mogelijk worden ingericht met vertrouwde spullen van "Jantje", zodat hij na verhuizing in een zo vertrouwd mogelijke omgeving terecht komt. Na verhuizing moet echter worden afgewacht hoe "Jantje" en zijn moeder in de nieuwe woonomgeving functioneren. Intensieve begeleiding in de begintijd is aan te raden. Deze begeleiding kan worden gegeven vanuit de A.W.B.Z., daarom is ook hiervoor een C.I.Z indicatie noodzakelijk". Einde sociaal- medisch advies. Dan komt de klap op de vuurpijl als ik de brief lees van de directeur van de GGD Den Haag de heer A.A.H.M. van Dijk aan de wethouder H.P.G. van Alphen van 8 juni 2006 naar aanleiding van het bovengenoemde sociaal-medisch advies inzake de ontruiming van mevrouw Jerphanion en haar zoon L.M.J. van der Tas.

 GGD Den Haag

Postbus 12 020, 2200 GP Den Haag
 De H.P.G. van Alphen, wethouder WVE
 Gemeente Den Haag
 SP D54.10

Uitgever:
 07 maart 2006
 RSD/2006.682
 CIZ/2006.5280
 Datum:
 08 juni 2006

Onderwerp:
 Sociaal medisch advies inzake ontruiming betroffende mevr.
 Jerphanion en dhr. L.M.J. van der Tas

Geachte heer van Alphen,

In haar brief van 07 maart 2006 verzocht mevr. J. Klijnsma, wethouder WVE, de GGD Den Haag om advies uit te brengen inzake het ontruimen van standplaats Jan van Hanlostraat 37 te Den Haag. Dit in zake eventuele onverantwoorde risico's op medische gronden voor belanghebbenden hierbij te weten: mevr. P.H. Jerphanion en haar zoon dhr. L.M.J. van der Tas ("Jantje").

Zij vroeg antwoord op de volgende vraag:
"Welke eventuele (medische) maatregelen moeten worden genomen om de ontruiming op (medisch) verantwoorde wijze te kunnen effectueren".

Het onderzoek is door 2 artsen van de afdeling Sociaal Medische Advisering van de GGD Den Haag uitgevoerd. Te weten:

- dhr. L.K. Liem, adviserend geneeskundige
- mevr. M. Klazinga, sociaalpsychiater

De mevr. heeft specifieke deskundigheid en ervaring bij het beoordelen van sociaal medische aspecten welke een rol spelen bij zaken die vanuit de leefomgeving de fysieke en psychische situatie van een burger of patiënt kunnen beïnvloeden. Ook is bij de beoordeling de sociaal psychiatische expertise van belang gebleken gegeven de achtergronden van de beperkingen van de betrokken cliënten.

In bijgevoegde rapportage van de artsen van de GGD Den Haag beperken zij zich tot bespreking van hun bevindingen; er wordt geen uitgebreid verslag gedaan van de anamnese (het vraaggesprek) en het onderzoek zelf. Geschetst wordt een beeld van een gezin met beperkingen, dat zich in de huidige woonomgeving kan handhaven met relatief geringe extra inzet vanuit de reguliere zorg. Een wijziging van de huidige sociale structuur heeft zonder meer grote consequenties voor dit evenwicht. Dit vindt zijn oorzaak in de medische problematiek van "Jantje".

Ontruiming Gezien de conclusie uit het rapport dat een verstoring van het huidige evenwicht een zeer onveilige situatie voor "Jantje" zal opleveren, is op medische gronden een ontruiming niet verantwoord te effectueren. Mocht ondanks dit dringende negatieve advies toch tot ontruiming worden besloten dan dient ter beperking van ernstige traumatisering als gevolg van deze geforceerde situatie "Jantje" tijdelijk elders te worden ondergebracht, samen met zijn moeder. In de praktijk lijkt echter alleen tijdelijke opname voor "Jantje" te realiseren. Hiervoor is een indicatie vooraf via het CIZ (Centrum Indicatiestelling Zorg) aangewezen. Opvang van moeder zal dan via het eigen sociale netwerk moeten worden geregeld. NB: Overigens dient een indicatie voor een AWBZ-voorziening altijd te worden aangevraagd door betrokkene zelf c.q. met instemming van betrokkene.

Conclusie Er is sprake van een gezin met ernstige beperkingen in een vaste sociale structuur welke nu nog de mogelijkheid biedt zelfstandig te functioneren. Een ontruiming is medisch gezien niet verantwoord. Tenzoo dat dit voor de direct betrokkene ("Jantje"), gegeven zijn medische problematiek als een ernstig traumatiserend incident moet worden gezien. Het is de vraag of dit nu het beste alternatief nog zal kunnen blijken, waarbij zeer intensieve begeleiding van "Jantje" in alle gevallen noodzakelijk wordt geacht. Vooral zal dan duidelijk moeten zijn hoe en op welke wijze de woon- en opvangsituatie na de ontruiming er uit zal zien, en zal hierop dienen te worden geanticipeerd.

Met vriendelijke groet,

 A.A.H.M. van Dijk, arts M&G
 Directie GGD Den Haag

M&G (p) 070 - 353 7199

Naam: H.P.G. van Alphen
 Functie: Wethouder WVE
 Telefoon: 070 - 353 7199
 E-mail: h.p.g.van.alphen@denhaag.nl

I.a.s.: - Mevr. P.J. Jerphanion
 Jits van Hanlostraat 37
 2248 NV Den Haag

Het origineel van de brief van de Directeur van de GGD Den Haag A.A.H.M. van Dijk aan de wethouder WVE van de gemeente Den Haag de heer H.P.G. van Alphen dd. 8 juni 2006.

Ik heb het origineel gescand zodat het beter leesbaar is.

Geachte heer van Alphen, In haar brief van 07 maart 2006 verzocht mevr. J. Klijnsma, wethouder WVE de GGD Den Haag om advies uit te brengen inzake het ontruimen van standplaats Jan van Hanlostraat 37 te Den Haag. Dit in zake eventuele onverantwoorde risico's op medische gronden voor belanghebbenden hierbij te weten: mevr. P.H. Jerphanion en haar zoon dhr. L.M.J. van der Tas ("Jantje"). Zij vroeg antwoord op de volgende vraag: *"Welke eventuele (medische) maatregelen moeten worden genomen om de ontruiming op (medisch) verantwoorde wijze te kunnen effectueren"*. Het onderzoek is door 2 artsen van de afdeling Sociaal Medische Advisering van de GGD Den Haag uitgevoerd. Te weten: dhr. L.K. Liem, adviserend geneeskundige mevr. M. Klazinga, sociaalpsychiater Dit vanwege hun specifieke deskundigheid en ervaring bij het beoordelen van sociaal-medische aspecten welke een rol spelen bij zaken die vanuit de leefomgeving de fysieke en psychische situatie van een burger of patiënt kunnen beïnvloeden. Ook is bij de beoordeling de sociaal-psychiatische expertise van belang gebleken gegeven de achtergronden van de beperkingen van de betrokken cliënten. In bijgevoegde rapportage van de artsen van de GGD Den Haag beperken zij zich tot bespreking van hun bevindingen; er wordt geen uitgebreid verslag gedaan van de anamnese (het vraaggesprek) en het onderzoek zelf. Geschetst wordt een beeld van een gezin met beperkingen, dat zich in de huidige woonomgeving kan handhaven met relatief geringe extra inzet vanuit de reguliere zorg. Een wijziging van de huidige sociale structuur heeft zonder meer grote consequenties voor dit evenwicht. Dit vindt zijn oorzaak in de medische problematiek van "Jantje".

Ontruiming Gezien de conclusie uit het rapport dat een verstoring van het huidige evenwicht een zeer onveilige situatie voor "Jantje" zal opleveren, is op medische gronden een ontruiming niet verantwoord te effectueren. Mocht ondanks dit dringende negatieve advies toch tot ontruiming worden besloten dan dient ter beperking van ernstige traumatisering als gevolg van deze geforceerde situatie "Jantje" tijdelijk elders te worden ondergebracht, samen met zijn moeder. In de praktijk lijkt echter alleen tijdelijke opname voor "Jantje" te realiseren. Hiervoor is een indicatie vooraf via het CIZ (Centrum Indicatiestelling Zorg) aangewezen. Opvang van moeder zal dan via het eigen sociale netwerk moeten worden geregeld. NB: Overigens dient een indicatie voor een AWBZ-voorziening altijd te worden aangevraagd door betrokkene zelf c.q. met instemming van betrokkene.

Conclusie

Er is sprake van een gezin met ernstige beperkingen in een vaste sociale structuur welke nu nog

de mogelijkheid biedt zelfstandig te kunnen functioneren.

Een ontruiming is medisch gezien niet verantwoord. Temeer daar dit voor de direct betrokkene ("Jantje"), gegeven zijn medische problematiek als een ernstig traumatiserend incident moet worden gezien. Het is de vraag of hierna het nu bestaande evenwicht nog zal kunnen herstellen, waarbij zeer intensieve begeleiding van "Jantje" in alle gevallen noodzakelijk wordt geacht. Vooraf zal dan duidelijk moeten zijn hoe en op welke wijze de woon- cq. opvangsituatie na de ontruiming er uit zal zien, en zal hierop dienen te worden geanticipeerd.

Met vriendelijke groet,

w.g. A.A.H.M. van Dijk, arts M&G, Directeur GGD Den Haag

De grootvader van Jantje, die mij al deze brieven hedenmiddag heeft toegezonden schrijft mij nog het volgende: In het hoger beroep moest Jan van wethouder Klijsma en medisch rapport laten maken door de GGD die is naar wethouder van Alphen op gestuurd maar is nooit bij de rechter angekommen (of achter gehouden) naar aanleiding van de oude gegevens heeft de rechter vonnis gewezen dus is het geen fout van de rechter maar van de gemeenten en zoals ik weet moeten moordenaars en kinderverkrachters een tweede kans krijgen waarom Paula dan niet. Hierbij doe ik opa van Jan het medisch rapport u toezenden Bij voorbaat dank voor uw medeleven met het gezin. Mijn antwoord op alles wat de grootvader van Jantje mij vanmiddag heeft toegestuurd:

geen woorden voor, gewoon sprakeloos. Tot diep in de nacht e-mails verstuurd, aan de drie ambtenaren die verantwoordelijk gesteld kunnen worden als de woonwagen van Paula en haar zoontje Jantje onverhoopt toch zal worden gesloopt: 1. Toekomstige burgemeester Jozias van Aartsen 2. Wethouder Bert van

Alphen. 3. Wethouder Marnix Norder Afschrift van deze email verstuurd aan de overige wethouders, alsmede alle fracties van de gemeenteraad van Den Haag.

Donderdag 6 maart 2008

Vanmiddag heb ik de grootvader van Jantje gebeld en nadere uitleg van een brief, die ik ook van hem gisteren kreeg toegestuurd. Er komt binnenkort een kort geding dat de grootvader van Jantje heeft aangespannen. In verband met dit geding heeft hij aan de huisarts Dokter Groot een attest gevraagd van Jantje. Dit wordt dan bij de stukken door de advocaat toegevoegd. In de brief wordt behalve de grootvader ook de tante genoemd. Zij is de zuster van Paula en woont op nr 22 van de Jan Hanlostraat Verder spreekt de brief voor zich zelf. Hier volgt de brief van Dokter Groot: N.T.G. Groot, huisarts Rhijnvis Feithlaan 29 2533 GA Den Haag Tel.: 070-3802868 Den Haag, 29-01-2008 Betreft, Dhr. L.M. van de TAS Jan HANLOSTRAAT 37 2548 MV DEN HAAG

AZ 001594083700 AZIVO Geboortedatum: 07-11-1986 telefoon: 3298000

29-01-08 Tante en grootvader wonen ook op de Jan Hanlostraat, geven veel ondersteuning.

Gezien zijn medische toestand (geboren met fragiel X-syndroom) is het niet van belang, zelfs af te raden om hem uit huidige woonsituatie te verplaatsen. Ik hoop dat u hier rekening mee kunt en wilt houden.

Met vriendelijke groet,

N.T.G. Groot, huisarts

Vrijdag 7 maart 2008

Vandaag heb ik de volgende e-mails gestuurd aan de leden van GroenLinks van het

Europarlement (2) De Eerste Kamer (4), De Tweede Kamer (7), Gemeenteraad Den Haag (3) met een afschrift aan de toekomstige burgemeester van Den Haag Jozias van Aartsen, de wethouder Bert van Alphen, en de wethouder Marnix Norder

Geachte leden van GroenLinks,

Vandaag heb ik op mijn website www.egoproject.nl gezet het drama van Paula en haar zoon Jantje. Door de gemeente Den Haag is 15 februari 2008 een sloopvergunning aangevraagd van hun woonwagen. Op de index pagina van mijn website dient men woonwagenbeleid aan te klikken. Bij de kolom Laatste nieuws ziet men met blauwe letters staan: Drama van Paula en haar zoon Jantje. Dan ontvouwt het drama zich van zelf op Uw scherm. Hierin wordt nader belicht de rol die uw partijgenoot wethouder van Den Haag de heer H.P.G. van Alphen in dit drama heeft gespeeld. Met vriendelijke groeten, Tom de Booij

Laat in de avond (23.50 om precies te zijn) kon ik niet nalaten de Raadsleden van Den Haag deze e-mail te sturen: Weinigen onder U zijn nog oude bekenden, die alle ellende hebben meegemaakt van de gedwongen ontruiming van het woonwagencentrum Leyweg in de 10 ijskoude dagen voor kerstmis 2002. Om de nieuwkomers van Uw raad op de hoogte brengen van wat daar allemaal voor onmenselijks is gebeurd, kunnen ze mijn website bekijken: www.egoproject.nl extensie woonwagenbeleid en daarna klikken op hoofdstuk 4,5,6,7,8,9 en 10. Als U dat allemaal gelezen heeft, dan moet U zich niet meer verwonderen wat u kunt lezen op het begin van mijn site woonwagenbeleid onder de kolom : Laatste nieuws: met blauwe letters: Drama van Paula en haar zoon Jantje. U zult dan tot de slotsom moeten komen dat de Wetgevende en Controlerende Macht, die U vertegenwoordigt het behoorlijk heeft laten afweten sinds 1996 en de macht heeft overgedragen aan de Uitvoerende Macht. Het is tragisch om te mogen constateren dat U kunt zien dat de Rechterlijke Macht eveneens hun oren hebben laten hangen naar deze Uitvoerende macht. Zo kan het gebeuren dat Uw oud- Raadslid Bert van Alphen (GroenLinks) zijnde lid van de wetgevende macht sinds 2006 zijn macht heeft ingeruild voor de Uitvoerende macht. Hij verschuilt zich achter een besluit van de Rechterlijke macht zoals U in mijn website kunt lezen. Hij is nu wethouder van de gemeente Den Haag geworden. (Dank zij het ingevoerde dualisme is een wethouder geen raadslid meer, met alle gevolgen van dien). Zo zien we dat Uw wethouder van Alphen opeens een ander uniform heeft Aangetrokken en totaal heeft vergeten wat hij vroeger als lid van Uw raad vertegenwoordigd heeft. Nu als wethouder is hij mede verantwoordelijk voor een daad die U kunt lezen op mijn website. Hij is nu medeverantwoordelijk voor het aanvragen op 15 februari 2008 van een sloopvergunning van een woonwagen van Paula en haar zoon Jantje, Jan Hanlostraat 37. Ik zou niet graag in uw schoenen staan als Raadslid waar je toch in zeker mate elkaar de hand boven het hoofd moet houden. Maar het lijkt me dat de grens van vriendjespolitiek hier wel een grens heeft bereikt. Zo kunt U als Raad toch voorkomen, dat de sloopvergunning aangevraagd op 15 februari 2008 voor de Jan Hanlostraat 37 wordt toegekend. Laat Uw rechtsgevoel spreken. Met vriendelijke groeten, Tom de Booij

Zaterdag 8 maart 2008

Het leek me goed om een afdruk van bovenstaande tekst van mijn website over Paula en haar zoon Jantje ter informatie - per reguliere post - toe te sturen en wel aan: Hare Majesteit de Koningin der Nederlanden, de Minister-president Mr J.P. Balkenende (met begeleidende brieven), de Minister van Financiën W. Bos, de fractievoorzitster van GroenLinks in de Tweede

Kamer mevrouw F. Halsema, de wethoudster van Den Haag mevrouw J. Klijnsma, de vroegere adviseur van Drs W.J. Deetman, vroegere burgemeester van Den Haag de heer C.J. Mos.

Zondag 9 maart 2008

Nu op 27 maart a.s de Heer J.J. van Aartsen wordt geïnstalleerd als de nieuwe burgemeester van Den Haag, leek het me eveneens goed de heer van Aartsen nadere informatie te verschaffen over wat er sinds december 2002 is gebeurd op de woonwagencentra Leyweg en Jan Hanlostraat. Dit in verband dat mocht onverhoopt de gemeente Den Haag na 27 maart overgaan tot de sloop van de woonwagen van Paula en haar zoon Jantje op de Jan Hanlostraat 37 in Den Haag, de nieuwe burgemeester er direct mee te maken zal krijgen in zijn hoedanigheid als resp. 1. Burgervader de inwoners van Den Haag, 2. Voorzitter van de Gemeenteraad, 3. Voorzitter van het college Burgemeester en wethouders, 4. Hoofd van de Politie. Het is niet te hopen, dat hij het beleid van zijn voorganger Drs W.J. Deetman. zal volgen. Ik heb de toekomstige burgemeester verzocht een gesprek met hem te mogen hebben na 27 maart a.s op zijn spreekuur. Sinds de gedwongen ontruiming van het woonwagencentrum aan de Leyweg in december 2002, meer dan 20 keer getracht om zijn voorganger de heer Drs W.J. Deetman te spreken te krijgen, maar steeds is dit op niets uitgelopen. Ik heb toen getracht om de burgemeester via de rechtszaal als getuige - in mijn rol als verdachte - te mogen ontmoeten. Ik heb namelijk tijdens de ontruiming van twee woonwagens op de Jan Hanlostraat en Leyweg op resp. 3 november 2005 en 2 januari 2006 geweigerd om de woonwagens te verlaten, waarna ik beide keren werd ingerekend. Helaas heeft de Officier van Justitie gemeend mij niet te vervolgen voor lokaalvredebreuk. De Officier van Justitie geeft als reden op in het eerste geval: "Uw leeftijd een vervolging minder gewenst maakt" (ik was toen 81 jaar) en in het tweede geval: "Het een feit van betrekkelijk geringe aard/omvang betreft". Ik heb toen gebruik gemaakt van artikel 12 van het wetboek van Strafvordering om alsnog via het Gerechtshof een vervolging af te dwingen. Mijn verzoek tijdens de zitting van het Gerechtshof van 24 mei 2006, heb ik op mijn website gezet in hoofdstuk 6 Nasleep ontruiming Leyweg 2. Zoals te verwachten deed het Gerechtshof uitspraak, 5 juli 2006 met de volgende beslissing. Het Hof verklaart klager niet-ontvankelijk in zijn klage. Wel gemakkelijk is de uitspraak, die de advocaat-generaal Mr. G.C. Haverkate na de zitting in de wandelgangen van het Paleis van Justitie mij deed: "Ach meneer de Booi U begrijpt toch wel dat men U niet in de rechtszaal wil hebben?" Daar kan ik ze niet helemaal ongelijk ingeven gezien mijn justitiële verleden. Hierna heb ik de hoop opgegeven om de burgemeester Deetman nog te spreken te krijgen. Maar nu er een nieuwe burgemeester komt, heb ik weer nieuwe moed gekregen. Ik hoop ook ten zeerste, dat de nieuwe burgemeester op mijn verzoek zal ingaan.

Maandag 10 maart 2008

Vandaag krijg ik van de grootvader van Jantje gefaxt zijn inspreekbeurt tijdens de raadsvergadering van 23 februari 2006, toen alles er nog hoopvol uitzag. Alhoewel er niet veel meer nieuws in staat dan ik reeds heb geschreven over dit drama, is het is toch goed om het in zijn eigen woorden te lezen. Het is des te schrijnender dat nu 2 jaar na dato zijn ontroerende woorden niets maar dan ook niets hebben uitgehaald. De inspreekbeurt van de vader van Paula en de grootvader van Jantje op de Gemeenteraadsvergadering van 23 februari 2006: Voorzitter, Leden van de Raad, Voor U staat een vader (Grootvader) die geen uitweg meer weet. Mijn kleinzoon en dochter moeten hun woonwagen verlaten, omdat zij hun huur 2 dagen te laat hebben betaald, dat stond namelijk gereserveerd op de bank en omdat haar paspoort verlopen was kon zij het geld niet op tijd overmaken maar toen de dagvaarding werd uitgebracht was alles betaald. Mijn kleinzoon is autistisch. Hij is 19 jaar maar heeft het verstand van een kind van 5 jaar. Hij draait muziek in zijn eigen kamertje, kijkt TV, kijkt naar een nepaquarium draait zijn cd-tjes en zingt op zijn manier mee met André Hazes en dan is hij heel gelukkig in zijn eigenwereldje, nu moet hij het wereldje uit. Maar ik lees vaak in de krant dat een moordenaar en of kinderverkrachter toch een tweedekans moet krijgen. Maar dat geldt niet voor Paula en Jantje, want die hebben hun huur niet op tijd betaald. In een brief van de advocaat van de gemeente aan zijn collega staat dat het rapport van "MEE" niet ernstig genoeg zou zijn om de ontruiming tegen

te houden. Ik heb hier het rapport van Jantje dat hij ernstig gehandicapt is categorie 3 als dat nog niet zwaar genoeg is weet ik het niet meer en het beleid dat wethouder Norder hanteert nou daar zakt mijn broek van af. De PvdA schrijft in haar verkiezingskrantje dat mensen niet naar de rand van de samenleving gedrukt moeten worden. Nou de wethouder druk je niet naar de rand, hij druk je er over heen. Rechten en plichten zo hoort het. Maar wij hebben alleen maar plichten van onze rechten blijft weinig over. Wethouder Klijsma nodig ik hierbij persoonlijk uit om op de koffie te komen en de situatie van het gezin van mijn dochter en Jantje te bekijken met eigen ogen om dan pas een conclusie te trekken. Het is zo moeilijk om te beslissen uit de papieren zonder de omstandigheden te kennen. Ik heb hier wat papieren en rapporten van Jan in de envelop gedaan.

(Van de vader van Paula vernam ik, dat hij tot 3 maal toe de wethouder Mevrouw Jetta Klijsma had uitgenodigd, maar dat zij het "bakkie" nooit heeft opgedronken)

Dinsdag 18 Maart 2008

Van de Vader van Paula verneem ik, dat het kort geding van gisteren., dat door hem was aangespannen tegen de gemeente den Haag, in verband met de ontruiming van de woonwagen van zijn dochter, niet zo goed was verlopen. Het belangrijkste document, namelijk dat van de directeur van de GGD de heer van Dijk, waarin wordt gesteld dat ontruiming medisch gezien niet verantwoord is, mocht niet worden ingebracht. De uitspraak is 1 april a.s. Nu maar afwachten of de rechter meer begrip toont dan de gemeente den Haag. (Een bevriend arts, die veel met dergelijke zaken van doen heeft, vertelde mij dat een verklaring, zoals de directeur van de GGD heeft afgegeven, niet dikwijls wordt verleend Immers wanneer onverhoopt Jantje naar een andere plaats wordt verhuisd en er dan iets met hem zal gebeuren de gemeente den Haag daarvoor direct aansprakelijk kan worden gesteld)..

Woensdag 26 maart 2008

Tot nu toe hebben de media, voor zover ik heb kunnen nagaan, weinig of geen aandacht aan dit trieste geval besteed. Wel het Wiel, het blad voor de woonwagenebewoners. Met toestemming van de redactie van Het Wiel volgt hier een artikel over Paul en haar zoon Jantje, dat nogmaals laat zien hoe inriest alles is>

Uitzetting dreigt voor Paula en haar gehandicapte zoon

Zes jaar geleden moesten ze onder dwang verhuizen van de Haagse Leyweg naar de Jan Hanlostraat. De rust in hun leven is sindsdien nooit teruggekeerd. Vanwege een te late betaling dreigen ze van hun vak gezet te worden. Paula Jerphanion (40) en haar gehandicapte zoon Jantje (21) hopen dat er snel iets gebeurt: 'Ik overleef met pillen. Mijn zoon slaapt niet meer. Ikzelf doe ook geen oog meer dicht.'

Paula Jerphanion herinnert zich nog goed dat Deetman, oud burgermeester van Den Haag, haar op haar schouder klopte en toefluisterde dat alles wel goed zou komen. Daar vertrouwde ze op. Maar dat vertrouwen is weg. De sloopvergunning voor haar wagen is aangevraagd. Ze tast in het duister over wie die aanvraag gedaan heeft. 'Dat weten we niet maar eigenlijk maakt dat ook niet zoveel uit. Ik laat me echt niet zomaar wegsturen. Dat kan Jantje niet aan, dat laat ik niet toe.'

Veilige wereld

Jantje heeft het fragiele X syndroom, een verstandelijke handicap. Het is een zeldzame en erfelijke ziekte. Paula is drager van deze ziekte maar daar kan ze behoorlijk goed mee leven. 'Ik moet dingen alleen vaak twee keer uitleggen voordat ze het begrijpt', vertelt zus Beppie (37). Jantje is 21 jaar oud maar gedraagt zich als een vierjarige. Hij heeft veel verzorging nodig, moet de hele dag door verschoond worden en er moet altijd iemand op hem letten. Daarnaast is hij autistisch en raakt hij in paniek van vreemde mensen. Op het centrum voelt hij zich thuis, hij heeft een veilige wereld om zich heen gecreëerd. 'Hij kent de mensen en de mensen kennen hem. Ze letten op hem, nemen hem mee uit wandelen of naar de speeltuin. Hij voelt zich prettig hier. Jantje is net bijgekomen van de gedwongen verhuizing van zes jaar terug. Ze kunnen hem niet weer uit zijn vertrouwde omgeving wegrukken', vertelt Paula. Dat vond de GGD ook. De

organisatie bracht in april 2006 een sociaal medisch rapport uit over de situatie van Jantje, gericht aan de toenmalige wethouder van VWS, de heer Van Alphen. De ontruiming betekent een verstoring van het huidige evenwicht en zal voor "Jantje" een zeer onveilige situatie opleveren, was de boodschap van het rapport. 'Iedereen feliciteerde me toen dat rapport uitkwam, het leek erop dat ik de zaak zou winnen. Maar dat rapport heeft tot nu toe nog niet veel effect gehad. De sloopvergunning is toch gewoon aangevraagd. Maar mijn vader heeft een kort geding aangespannen, dus nu is het hopen dat dat positief uitpakt voor ons', zucht Paula.

Zus Beppie kan zich een leven zonder Paula en Jantje op het centrum niet voorstellen. 'Dat kind is mijn leven. Jantje is als mijn eigen kind en ik en mijn zus zijn onafscheidelijk. Wij kunnen nog niet schijten zonder elkaar, we doen alles samen. Paula kan de verzorging voor Jantje niet alleen aan, bovendien heeft ze geen rijbewijs, ik breng hen overal heen. Ze hebben mij nodig, wij voeden Jantje samen op. Als Paula even weg is laat ze het rolgordijn van Jantjes kamer open en let ik vanuit mijn wagen op hem. Soms zie ik hem dan dansen in zijn kleine kamertje.

Hartverwarmend gewoon.'

'Ze willen mij van mijn vak afzetten omdat ik mijn huur twee dagen te laat betaald heb. Dat kwam omdat mijn pasje niet werkte en ik het geld daardoor niet snel over kon maken', legt Paula uit.

Het hele centrum aan de Leyweg werd zes jaar terug ontruimd, de bewoners moesten naar de nabij gelegen Jan Hanlostraat. Volgens de gemeente omdat er huizen op de Leyweg zouden komen. 'Die huizen staan er nog steeds niet', roept Paula verontwaardigd. Beppie: 'We wisten van het begin af aan dat dit kamp niet deugde. De schuurtjes zijn niet brandveilig, de grond is verzakt en daarnaast is de grond giftig. We hebben toen besloten allemaal onze huur tijdelijk op een tweede rekening te zetten en wilden pas betalen als alles in orde was. Het werd niet opgelost, ze dwongen ons te betalen en daar was Paula net te laat mee door dat gedoe met haar pasje', legt haar zus uit.

Stress

'Moordenaars en kinderverkrachters krijgen ook een tweede kans. Waarom mijn zus dan niet?', vraagt Beppie zich af. 'Het ergste is nog dat Jantje onze stress voelt, hij is heel gevoelig en zeker niet gek, hij voelt dat wij ons zorgen maken. Hij slaapt slecht, eet vaak niet en krabt zichzelf open tot bloedens toe. We geven hem soms een slaappil omdat hij anders wakker ligt, dat is toch niet normaal op die leeftijd?', zegt Paula. 'Wij overleven de laatste jaren door pillen te slikken; tegen depressie, hyperventilatie, om te kunnen slapen. We worden niet goed van de stress', vertelt Beppie. Paula is blij met de steun die ze krijgt van de medebewoners op het centrum. 'Iedereen is dol op Jantje. Ze vinden het allemaal vreselijk als wij van ons vak af zouden moeten. Een buurvrouw zei laatst dat het een bloedbad wordt als ze dat gaan proberen.' Volgens Beppie mag het zover helemaal niet komen. 'Jantje gaat mee naar de rechtbank binnenkort en dan kan de rechter met zijn eigen ogen zien hoe fragiel hij is.' De wagen van Beppie is te klein om haar zus en neefje in huis te nemen. 'Ik heb maar twee kleine slaapkamers. Mijn dochter is twaalf, ze begint te puberen en ook al is ze dol op haar neef, ik kan haar niet een kamer met Jantje laten delen. Hij is erg op zichzelf en het kan voorkomen dat hij mijn dochter dan niet in zijn kamertje wil. Dat kan ik haar niet aandoen. Maar natuurlijk, als het moet dan moet het. Ik heb alles voor ze over en ben bereid heel ver te gaan.'

Paula durft niet na te denken over wat er gaat gebeuren als de uitspraak van de rechter negatief is en ze het centrum moeten verlaten. 'Een huis is geen optie. Dat nooit. Misschien gaan we dan wel ouderwets met een caravan reizen. Ik word verdrietig als ik daar aan denk.'

Tekst/foto van artikel uit Het Wiel 20^e jg nr 2 p. 8-9 door Veerle Snijders

Beppie en Paula

Woensdagavond 26 maart 2008

Zoals ik al op 8 maart 2008 heb geschreven, heb ik ook aan onze Koningin Beatrix bericht over het drama van Paula en haar zoon Jantje. Vanavond al heb ik antwoord op deze brief mogen ontvangen van de Directeur van het Kabinet der Koningin, voor deze mw. mr. N. van de Pol, dd 25 maart 2008, met de volgende inhoud:

Geachte Heer De Booij, Op verzoek van Hare Majesteit de Koningin bericht ik U, dat de Koningin Uw brief van 8 maart jl. heeft ontvangen en kennis heeft genomen van hetgeen U hebt geschreven.

Het is duidelijk, dat wij een Koningin hebben die haar hart op de goede plaats heeft zitten. Goed voorbeeld doet goed volgen, zou ik willen zeggen tegen de wethouders van de gemeente Den Haag, die zich in zwijgzaamheid hullen op mijn aan hun adres gerichte brieven. Nu is mijn hoop gevestigd op de nieuwe burgemeester Jozias van Aartsen, die vanaf morgen de scepter gaat zwaaien over de gemeente Den Haag, die hopelijk, in tegenstelling tot zijn voorganger Deetman, zich wel zal gaan interesseren voor Paula en haar zoon Jantje.

In de NRC Handelsblad staat vanavond een leuk berichtje over de beëdiging van Jozias van Aartsen als nieuwe burgemeester van Den Haag, die morgen in het Provinciehuis (dus niet in de raadszaal van het stadhuis) zal plaatsvinden.

"De periode tot de zomer zal de nieuwe burgemeester gebruiken om de stad beter te leren kennen. De PvdA heeft voorgesteld Van Aartsen, zelf woonachtig in het statige Statenkwartier, te laten rondleiden door raadsleden. Naar een bijstandsmoeder op drie hoog, met de 'tuktuk' naar de Schilderswijk en een 'harinkje happen' op Scheveningen. Wiegel denkt dat het Van Aartsen wel ligt. "In een stad als Den Haag met al die ambassades, en instellingen kun je veel deftige mensen ontvangen, maar wat de gewone mensen te zeggen hebben vindt hij misschien wel veel interessanter." Het zou misschien een goed idee zijn om ook even langs de woonwagen van Paula en haar zoon Jantje te gaan op de Jan Hanlostraat nummer 37.

Donderdag 27 Maart 2008

Ik ben nog al geïnteresseerd wie de advocaat Mr A.R. de Jonge is, die al jaren voor de gemeente Den Haag de woonwagenbewoners het vuur letterlijk en figuurlijk aan de schenen legt.. Ook in het geval van Paula en haar zoon Jantje. tijdens het korte geding van 17 maart 2008, dat de vader van Paula had aangespannen tegen de gemeente Den Haag was deze advocaat weer in zijn rol als pleitbezorger voor de gemeente Den Haag. Hij wilde hij niets weten van de medische verklaring van de Directeur van GGD en had het slechts over het te laat betalen van de huurschuld. Maar

gelukkig is internet een uitkomst om te achterhalen om meer gegevens omtrent deze advocaat te krijgen. Tot mijn verbazing zie ik, dat het deftige advocaten kantoor Pels Rijken in Den Haag om 16.05 vandaag heeft ingelogd op mijn website (er waren slechts vandaag een vijftal bezoekers op mijn site). Op internet zie ik dat de bovengenoemde advocaat Mr A.R. de Jonge bij dit kantoor werkt en ik kan me niet aan de indruk onttrekken dat hij interesse heeft voor mijn website betreffende de affaire omtrent een kort geding dat de vader van Paula Jerphanion heeft aangespannen tegen de gemeente en dat heeft gediend op maandag 17 maart jl. Ik heb een e-mail gestuurd aan zijn kantoor en gevraagd of mr A.R. de Jonge contact met mij zou willen opnemen, zodat ik hem misschien meer informatie kan geven dan hij op mijn website heeft kunnen lezen.

Zaterdag 29 maart 2008

Vanmiddag een grote teleurstelling! Ik krijg antwoord op een persoonlijke en vertrouwelijke brief, die ik 13 maart 2008 gestuurd had aan mevrouw J. Klijnsma naar haar privé adres.. Niet van mevrouw Klijnsma zelf, maar van de Afdelingsmanager Woonwagenzaken van de Gemeente Den Haag krijg ik een brief met de volgende inhoud :

Geachte heer De Booij, De Wethouder Klijnsma heeft uw brief van 13 maart 2008 ontvangen, en mij gevraagd deze te beantwoorden. Zoals ik u onlangs per email informeerde in deze kwestie, verstrekt de gemeente Den Haag geen informatie over individuele rechtszaken met anderen dan de direct belanghebbenden en hun advocaten. Nu de rechter uitspraak heeft gedaan, zal de gemeente overgaan tot uitvoering van het vonnis. Uiteraard zullen wij dit, gelet op de omstandigheden, op een zorgvuldige wijze doen. Verdere correspondentie over deze zaak vindt plaats met mevrouw Jerphanion en haar advocaat. Gezien uw persoonlijke betrokkenheid bij deze familie, begrijp ik dat deze brief wellicht niet het gewenste antwoord geeft.

Met vriendelijke groet, was getekend door Mw Drs M. Verstraaten.

Zo wordt dus een persoonlijk en vertrouwelijke brief afgedaan door een ambtenaar. Het lijkt me dat aan het vertrouwelijke karakter van mijn brief aan mevrouw Klijnsma voorbij wordt gegaan. Reden waarom ik deze brief nu op mijn website zet om daarmee aan te tonen hoe ongevoelig men bij de gemeente Den Haag is geworden als het gaat om Paula en haar zoon Jantje. Ik heb na de brief van 13 maart 2008 nog een brief aan mevrouw Klijnsma gestuurd . Ik zal daar wel een gelijksoortig antwoord op krijgen.

Hier volgt de brief die ik 13 maart jl. aan mevrouw Klijnsma heb gestuurd:

Persoonlijk en vertrouwelijk

Aan Mevrouw J. Klijnsma, Bazaarstraat 17, 2518 AE Den Haag

Geachte Mevrouw, Gisteren was U ook aanwezig tijdens de bijzondere warme indrukwekkende en ongedwongen bijeenkomst om afscheid te nemen van een wel heel bijzondere vrouw Helga Hijmans. De kleur rood van haar kist sloeg voor mij vooral op de kleur van haar warme hart. De kindertjes gaven aan hoe het leven hoort bij de dood. Al met al heel bijzonder. Tegen de oudste zoon heb ik nog gezegd hoe sterk ik mij in de ijskoude dagen van Kerstmis 2002 op het woonwagencentrum aan de Leyweg met haar verbonden voelde. Zij met haar begin van haar leven in 1944 in een kamp in Nazi-Duitsland en ik in 1944 in het concentratiekamp Amersfoort. Bij alles wat we toen zagen en voelden kwamen alle gevoelens van toen weer boven tijdens het onmenselijke optreden van de ME. Ook de opa van Dirk Jordaans (kort geleden overleden) had het ook te kwaad. Hij heeft in de zelfde tijd als ik vast gezeten in het concentratiekamp Amersfoort. Uit ziet in de bijlage: Ter nagedachtenis aan Helga Hijmans, hoe zij ondanks haar zeer slechte gezondheidstoestand de gewelddadige ontruiming van het centrum heeft meegemaakt en emotioneel heeft ondergaan. U kunt op mijn website mijn persoonlijke ervaringen van de ontruiming nalezen op mijn website www.egoproject.nl extensie woonwagenbeleid Tijdens de bijeenkomst van gisteren waren ook aanwezig mijn vrienden van de Leyweg/Jan Hanlostraat, bij wie ook de emoties van 2002 weer sterk naar boven kwamen. Helga zou het als een hele eer hebben gevonden als zij de prachtige bloemstukken, van de bewoners van zowel de Jan Hanlostraat als die van de Escamplaan, had gezien.

Ik wilde U tijdens de bijeenkomst van gisteren niet lastig vallen over het drama van Paula en haar zoon Jantje. In 2006 hebben in het café van het gemeentehuis van Den Haag de vader van Paula, Paula, Chris Mos (toen adviseur van burgemeester Deetman) en ik een heel openhartig, emotioneel gesprek gehad. In dit gesprek heeft de heer Mos beloofd om een memo over deze hartverscheurende tragedie bij de burgemeester neer te leggen. Of dit van invloed is geweest weet ik niet, maar tijdens de raadsvergadering van 23 februari 2006 heeft U samen met wethouder Norder ons toch hoop gegeven voor een goede afloop.

Wie schetst mijn stomme verbazing en ontredde, toen ik zag dat er weer een sloopvergunning is aangevraagd voor de woonwagen van Paula en haar zoon Jantje. Dit kan toch niet gebeuren. Dit geval raakt mij tot in het diepste van mijn hart. Als inderdaad onverhoopt de ontruiming toch mocht gebeuren, weet ik het echt niet meer en is voor mij de grens bereikt. Mijn slogan: *Gelijk recht voor ongelijke mensen is het grootste onrecht* komt dan paradoxzaal genoeg tot werkelijkheid. Er wordt nu wel rekening gehouden met de ongelijkheid, namelijk dat Paula geen tweede kans heeft gekregen voor het betalen van haar huurschuld, terwijl dat bij de 'gewone' burgers wel het geval is.

Omdat U in 2006 direct met het geval Paula en haar zoon Jantje te maken heeft gehad, smeed ik U om Uw steentje bij te dragen dat de sloopvergunning niet wordt toegewezen. De directeur van de GGD de heer van Dijk moet ook wel heel vreemd opkijken als hij hoort van de sloopaanvraag, nadat hij op 8 juni 2006 een duidelijke brief heeft gestuurd aan Uw opvolger de Heer B. van Alphen. Uit deze brief blijkt toch zonneklaar dat een verhuizing voor Jantje ten eerste is af te raden. Ik besef me dat ik in deze brief erg emotioneel ben geweest, maar het geeft uitdrukking aan mijn gevoelens op dit ogenblik.

Inmiddels met de vriendelijke groeten, Tom de Booij

1 bijlage: Ter nagedachtenis aan Helga Hijmans, 1944-2008

Op 26 maart 2008 stuurde ik aan mevrouw Klijsma de volgende brief:

Persoonlijk en vertrouwelijk

Geachte Mevrouw, Ik hoop dat U mijn brief van 13 maart jl. in goede orde heeft ontvangen. Van de Vader van Paula vernam ik, dat het kort geding van 17 maart jl, dat door hem was aangespannen tegen de gemeente den Haag, in verband met de ontruiming van de woonwagen van zijn dochter, niet zo goed was verlopen. Het belangrijkste document, namelijk dat van de directeur van de GGD de heer van Dijk, waarin wordt gesteld dat ontruiming medisch gezien niet verantwoord is, mocht niet worden ingebracht. De uitspraak is 1 april a.s. Nu maar afwachten of de rechter meer begrip toont dan de gemeente den Haag. Een bevriend arts, die veel met dergelijke zaken van doen heeft, vertelde mij dat een verklaring, zoals de directeur van de GGD heeft afgegeven, niet dikwijls wordt verleend Immers wanneer onverhoopt Jantje naar een andere plaats wordt verhuisd en er dan iets met hem zal gebeuren de gemeente den Haag daarvoor direct aansprakelijk kan worden gesteld. Tot nu toe hebben de media, voor zover ik heb kunnen nagaan, weinig of geen aandacht aan dit trieste geval besteed. Wel het Wiel, het blad voor de woonwagenaanwoners. Ik zend U te uwer informatie dit artikel in een bijlage toe. Ik blijf hopen, dat de gemeente den Haag inziet, dat het voor iedereen het beste is, dat Jantje blijft waar hij nu woont, anders zullen er alleen maar verliezers zijn. U kunt er op rekenen dat ik alles maar dan ook alles zal doen om te verhinderen, dat Jantje zijn woonwagen zal moeten verlaten.

Inmiddels met de vriendelijke groeten,

Tom de Booij

1 bijlage: Artikel uit het Wiel over Paula en haar zoon Jantje

Hoe gaat dit drama eindigen?

Misschien kan mevrouw Klijsma daarover meer gegevens verschaffen? Haar adres is Bazaarstraat 17, 2518 AE Den Haag. E-mail: j.klijsma@denhaag.nl , tel nr. 070-3656460

Maandag 31 maart 2008

Uit betrouwbare bron vernem ik vandaag, dat de pers genuileerd wordt. Geen woord reppen de media over het geval Paula en haar zoon Jantje. TV, Radio en de schrijvende pers hullen zich

in stilzwijgen. Er zijn journalisten, die iets willen schrijven maar worden door de hoofdredactie teruggefloten. In het land waar we de vrije meningsuiting zo hoog in het vaandel hebben. Dat is de laatste weken te pas en te onpas over onze hoofden uitgestort. Het nieuws dat een invalide moeder en een zwaar invalide zoon uit hun woonwagen worden gezet, omdat ze de huurschild wel hebben voldaan maar twee dagen te laat, is klaarblijkelijk geen nieuws. Om mijn frustratie over deze situatie enigszins lucht te geven, heb ik aan alle 45 raadsleden van de gemeente Den Haag (afschriften aan de burgemeester en wethouders van Den Haag) een e-mail gestuurd met de wanhopige tekst:

Geachte leden van de Raad, In mijn uiterste wanhoop richt mij toe U als laatste redmiddel om te voorkomen, dat Paula en haar zwaar invalide zoon Jantje uit hun woonwagen worden gezet. Op mijn website www.egoproject.nl extensie woonwagenbeleid, kunt U alles lezen over de voorgeschiedenis van het drama Paula en haar zoon Jantje. Tijdens een raadsvergadering van 23 februari 2006 hebben we hoop gekregen, dat Paula en haar zoon Jantje in hun woonwagen mochten blijven. Immers door Uw wethouder Mevrouw J. Klijsma werd gezegd, dat wanneer een medisch attest zou worden afgegeven, dat een ontruiming van Jantje medisch niet verantwoord zou zijn, dit voldoende zou zijn om af te zien van een gedwongen verhuizing. Dit attest is op 8 juni 2006 afgegeven door niemand minder dan de Directeur van de GGD den Haag, de heer A.A.H.M. van Dijk. (zie bijlage 1) In zijn conclusie zegt de heer van Dijk onder meer:

"Er is sprake van een gezin met ernstige beperkingen in een vaste sociale structuur welke nu nog de mogelijkheid biedt zelfstandig te kunnen functioneren. Een ontruiming is medisch gezien niet verantwoord. Temeer daar dit voor de direct betrokkene ("Jantje"), gegeven zijn medische problematiek als een ernstig traumatiserend incident moet worden gezien".

Dit rapport schijnt van geen enkele waarde te zijn geweest, aangezien op 15 februari jl door Uw wethouder Norder een sloopvergunning is aangevraagd voor de woonwagen van Paula en Jantje. (Jan Hanlostraat 37 Den Haag). In een kort geding, dat op maandag 17 maart jl heeft gediend, heeft de vader van Paula tevergeefs getracht om de bovengenoemde verklaring in te brengen. De uitspraak zal morgenmiddag 1 april 2008 door de Rechtbank worden gegeven.

Ten einde raad heb ik een persoonlijke en vertrouwelijke brief gestuurd aan bovengenoemde Mevrouw Klijsma naar haar privé adres. Het vertrouwelijke karakter van de brief is bij mevrouw Klijsma schijnbaar niet geheel doorgedrongen, aangezien ik van de afdelingsmanager van Woonwagenzaken een antwoord op mijn brief van 13 maart jl heb gekregen, met onder meer de volgende zinnen:

"Wethouder Klijsma heeft uw brief van 13 maart 2008 ontvangen, en mij gevraagd deze te beantwoorden (...) Nu de rechter uitspraak heeft gedaan, zal de gemeente overgaan tot uitvoering van het vonnis".

Nu bent U nog de laatste strohalm waar ik me aan vastklamp. U kunt namelijk als Raad de sloopvergunning van de woonwagen van Paula en haar zoon Jantje niet toewijzen. Laat Uw hart spreken en zorg dat er geen verder onheil wordt gesticht. Mocht echter de gedwongen verhuizing doorgaan en zou dit eventueel medische problemen met Jantje tot gevolg hebben, de Gemeente Den Haag daarvoor aansprakelijk gesteld kan worden, omdat zij een medisch advies van de Directeur van de GGD naast zich neer heeft gelegd. Inmiddels verblijf ik met de gevoelens van de meeste hoogachting, Uwe dw Tom de Booij 1 bijlage: medisch attest van de Directeur van de GGD Den Haag dd 8 juni 2006.

Nu maar aftellen tot morgenmiddag, wanneer de uitslag komt van het kort geding. Een lugubere 1 april grap? We zullen het morgen zien.

Zoals ik al donderdag 27 maart jl. al heb gemeld over de interesse, die het advocaten kantoor Pels Rijken in mijn website heeft gehad en waarschijnlijk ook hun advocaat Mr A.R. de Jonge van de gemeente Den Haag, die al jaren de woonwagengewoners van Den Haag te vuur en te zwaard bestrijdt. Tot nu toe heb ik geen antwoord gehad op mijn e-mail aan zijn kantoor met het

verzoek om in contact met hem te treden. De lezers van mijn website wil ik nader inlichten over wat ik op internet over deze advocaat heb kunnen vinden

De advocaat Mr A.R. de Jonge geboren in 1965

Alain de Jonge is geboren in 1965. Studeerde Nederlands Recht aan de Universiteit van Leiden. Sinds 1992 partner van het advocaten kantoor Pels en Rijken en gespecialiseerd in o.a. huurrecht. Alain adviseert overheden, provincies en gemeenten op het terrein van herstructurering, stadsvernieuwing en gebiedsontwikkeling. Het advocaten kantoor Pels Rijken waarbij Mr A.R. Jonge werkzaam is gevestigd in Kantoren Sticthage, boven Den Haag Centraal Station. Tel (070) 515 30 00, Fax (070) 515 31 00, E-mail info@pelsrijcken.nl.

Dinsdag 1 april 2008

Om 14:51 krijg ik van het raadslid voor de Haagse Stadspartij Joris Wijsmuller een e-mail met als onderwerp Goed Nieuws! en de volgende tekst:

Beste Tom, Zojuist de uitspraak van de rechter in het executiegeschil vernomen: de rechter verbiedt de gemeente om het eerder uitgesproken ontruimingsvonnis ten uitvoer te brengen! Ontruiming is daarmee voorlopig van de baan en het GGD-rapport kan nu worden gebruikt in de bodemprocedure. Ik vraag nu dus geen interpellatiedebat aan voor de raad van donderdag a.s. Hartelijke groet, Joris

Dat is heel groot nieuws. Ik belde meteen de Vader van Paula hem te feliciteren. Hij had het ook van Joris Wijsmuller gehoord, nog niet van hun advocaat. Je kan begrijpen wat dit voor Paula en haar zoon Jantje en haar en zijn familie betekent. Weer rust in de tent, na de zenuwslopende weken sinds het moment dat ze in de Posthoorn van 27 februari 2008 lazen, dat een sloopvergunning voor hun woonwagen was aangevraagd. Gelukkig heeft de rechter ingezien dat het onmenselijk is om Jantje te verhuizen, precies zoals in het rapport van de directeur van de GGD staat geschreven. Morgen ga ik naar Paul en Jantje toe om hen te feliciteren met het bereikte resultaat. Ik zal daar morgen op mijn website verslag van doen

Donderdag 3 april 2008

Gisteren naar Paula en haar zoon Jantje geweest. Ik kwam daar rond half twee aan en trof Paula en haar familie en vrienden aan. Ik kreeg in ruil voor mijn bloemen van haar een dikke kus en een fles jenever (met mijn favoriete merk Ketel), met het gebruikelijke 'bakkie' koffie ook een heerlijke moorkop. Jantje was nog op zijn dagverblijf. Maar kwam samen met Beppie, de zuster van Paula even later terug. Ik heb hem een voorzichtig handje kunnen geven, waarna hij snel naar zijn vertrouwde plek ging voor zijn computer en TV en vooral zijn favoriete Swiebertje opzette. Het was echt feest in woonwagen van Paula, ze was stralend van geluk. Wel hoorde ik van Beppie hoe het kort geding van maandag 17 maart jl was gegaan. De advocaat van de gemeente Mr A.R. de Jonge was behoorlijk te keer gegaan, vooral tegen de advocaat van de vader van Paula, Mr R. van Heiningen. Het belangrijkste punt was waarom is het rapport van de de directeur van GGD niet in de processtukken bij het hoger beroep was opgenomen. Mr de Jonge zei dat het hier niet gaat om psychische stoornissen, maar het een zaak was van huurschuld. Het is niet onwaarschijnlijk dat juist het kwalijke en emotionele gedrag van de Jonge er toe heeft

bijgedragen, dat de rechter in heeft gezien dat hier de gemeente bezig was met een onmenselijke zaak. Dit is ook gebleken 14 dagen later toen de uitspraak kwam van het kort geding, heeft de rechter de gemeente verboden op het ontruimingsvonnis uit te voeren. De journalist van het Algemeen Dagblad Marc Konijn heeft vandaag een goed artikel geplaatst over Paula en haar zoon Jantje

Jantje mag in woonwagen blijven

DEN HAAG -Jantje en zijn moeder kunnen voorlopig toch in hun woonwagen blijven wonen. De gemeente Den Haag heeft een verbod gekregen om hun woonwagen aan de Noordweg te slopen. De kortgedingrechter vindt het niet verantwoord om de zwaar geestelijk gehandicapte jongen en zijn moeder uit hun vertrouwde omgeving te halen. Dat oordeel moet geveld worden in de bodemprocedure die in deze zaak loopt. Twee jaar geleden ondernam de gemeente Den Haag stappen om het gezin uitte zetten. Moeder Paula had een hoge huurschuld en was twee dagen te laat met het terugbetalen van de 3300 euro. De gemeente Den Haag zette toen alsnog een traject in om de twee uit hun woonwagen te plaatsen. De rechtbank oordeelde - ook in hoger beroep -dat de gemeente daarmee in haar recht stond. De zaak kreeg destijds ook in de gemeenteraad veel aandacht. Die vond dat het college zich wel heel erg rigide opstelde. Wethouder Klijsma zegde daarop toe om een onderzoek te doen naar de vraag of het uitplaatsen van dit kwetsbare gezin wel verantwoord was. De GGD voerde het onderzoek uit en kwam vorig jaar met het 'dringende advies' om Jantje niet uit te plaatsen: een verhuizing zou ernstig traumatiserend zijn. Ook na dit rapport zette de gemeente de uitzetting door. De familie van Jantje spande met succes een kort geding aan tegen dit besluit. Volgens de advocaat van de familie, Mr R. van Heijningen, had de gemeente het rapport van de GGD niet ingebracht bij het hoger beroep. "Als de rechter dat rapport had gekend, dan had hij er wellicht anders over gedacht."

Bij mijn vertrek heb ik nog een foto genomen van Paula voor de woonwagen, dat nu niet meer gesloopt zal worden !!!!

Van Heijningen vindt dat het gezin gewoon op het woonwagencentrum aan de Noordweg moet blijven. "Jantje moet misschien zelfs in een inrichting, als je hem uitplaatst. Terwijl hij op het kamp alle zorg van familie en burens krijgt." Het rapport van de GGD wordt nu alsnog voor het voetlicht getrokken tijdens de bodemprocedure, die Van Heijningen in deze zaak ook heeft opgestart. Het is nog niet bekend wanneer de rechtbank de bodemprocedure in behandeling neemt. Een woordvoerder van de gemeente Den Haag laat weten rustig op deze procedure te wachten, omdat de gemeente uiterst zorgvuldig wil zijn in deze zaak. Jantje blijft in de tussentijd met zijn moeder dus gewoon in zijn woonwagen.

Vandaag krijg ik antwoord op mijn brief van 8 maart jl aan de minister-president Mr. dr. J.P. Balkenende over het geval van Paula en haar zoon Jantje: Geachte Heer de Booi,
In Uw brief van 8 maart 2008 vraagt u wederom mijn aandacht voor de voorgenomen sloop van een woonwagen in Den Haag. U schetst in uw brief de achtergrond van de huidige bewoners. Zoals ik u al eerder schreef en u zelf ook aangeeft, kan ik als minister president niets betekenen in deze kwestie daar het een gemeentelijke aangelegenheid betreft, hoezeer ik ook meevoel met de betrokkenen.

Met vriendelijke groet,

DE MINISTER-PRESIDENT, Minister van Algemene Zaken,

Mr dr. J.P. Balkenende

Inmiddels heb ik gisteren aan onze premier en ook Koningin Beatrix geschreven dat Paula en haar zoon Jantje in hun woonwagen mogen blijven.

Vrijdag 4 april 2008

Nu alles, althans voorlopig, goed te zijn afgelopen voor Paula en haar zoon Jantje, heb ik behoefte om de rol die de wethouders Klijnsma, Norder en van Alphen hebben gespeeld in deze zaak nader te analyseren.. Het is voor de lezer misschien verhelderend om van deze drie van Den Haag een foto af te drukken en kan men bij het lezen van de tekst zich beter inleven in deze mensen.

Ik ga daarbij terug naar de raadsvergadering van **23 februari 2006** . (Gelukkig kan men de notulen van deze vergadering terug vinden op internet.)

In deze vergadering heeft het raadslid van de SP Ingrid Gyömörei een tweeminutendebat aangevraagd

De drie wethouders van Den Haag die een rol hebben gespeeld in het zaak Paula en haar zoon Jantje: Jetta Klijnsma, Marnix Norder en Bert van Alphen

Hier volgt haar tekst:

"Voorzitter. Als het even tegenzit, worden Paula en Jantje per 17 maart uit hun woning gezet. Laten wij het maar gewoon over een woning hebben, want dat is het volgens de Woningwet. In antwoord op mondelinge vragen tijdens de commissievergadering WDLY van 15 februari werd toegezegd dat er een gesprek zou kunnen plaatsvinden tussen Hiek van Driel, fractievertegenwoordiger van de SP, de vader van Paula en de wethouder. Een afspraak kon de volgende dag echter niet gemaakt worden; de wethouder had geen behoefte aan een gesprek. Dit gesprek werd niet aangevraagd om de behoefte van de wethouder te bevredigen, maar om een

aantal hardnekkige misverstanden uit de wereld te helpen. Daardoor had ik geen andere keuze dan nu dit debat aan te vragen en straks twee moties in te dienen. Er is een tweetal hardnekkige misverstanden, ten eerste de schulden. Er zijn geen schulden; die zijn volledig betaald. Ten tweede zou Jantje, zwaar geestelijk gehandicapt, na huisuitzetting volgens de wethouder in aanmerking komen voor een indicatie voor 24-uursopname. Jantje krijgt geen indicatie, omdat in de huidige situatie met omringende mantelzorg van familie en medebewoners, van wie er vanavond veel aanwezig zijn, Paula en Jantje het uitstekend redden naar omstandigheden. Het is niet aan het college om te bepalen of een ouder haar kind maar het huis uitgeplaatst moet hebben. Waar blijft u in dit specifieke geval met uw opvattingen rond zelfredzaamheid, eigen verantwoordelijkheid en in de toekomst niet te vergeten de WMO? Er bestaat in Den Haag beleid om ervoor te zorgen dat mensen niet op straat hoeven te worden gezet. Als de schulden zijn betaald, wordt er een zogenaamde 'tweede kans' geboden. In deze kwestie wordt hier compleet aan voorbijgegaan en ik betreur dat. Het op straat zetten van een zwaar gehandicapte jongeman en zijn moeder, die functioneert op zwakbegaafd niveau, vindt de SP-fractie in strijd met alle beginselen van een fatsoenlijk bestuur. Ik heb aan het begin van de avond een brief uitgedeeld waarin de handicaps van beiden worden beschreven. Dit is aan u uitgereikt met toestemming en op verzoek van Paula en haar vader. Ik vraag mij af wat de raadsleden hiervan vinden. Het is ook hun verantwoordelijkheid wat er daarna met dit gezin gebeurt. Ik dien daarom een motie in waarin ik de raad vraag niet in te stemmen met de ontruiming van de woonwagen of het huis van Paula en Jantje. Omdat er maar een termijn is in een tweeminutendebat, zal ik helaas een tweede motie moeten indienen, waarvan ik hoop dat die niet in stemming hoeft te komen. De motie stelt dat, indien er toch ontruimd wordt, het college in persoon - dus niet met het inzetten van ambtenaren of medewerkers, dus geen poppetjes - de uitvoering van het besluit zelf ter hand neemt. Nogmaals, ik hoop dat ik de tweede motie niet in stemming hoeft te brengen". De tekst van de twee moties:

.I. De gemeenteraad van Den Haag in vergadering bijeen op 23 februari 2006 ter bespreking van de ontruiming van een verstandelijk gehandicapt gezin. Overwegende dat:- Alle schulden betaald zijn.- Mevrouw vanaf september 2004 trouw en op tijd haar huur en andere vaste lasten betaald, waarmee zij bewijst een goed huurder te zijn.- Een hoger beroep tegen de ontruiming nog gaande is.- De uitspraak van de rechter geen verplichting van de standplaatsverhuurder inhoudt om over te gaan tot ontruiming, maar slechts de verhuurder toestemming verleent tot ontruiming. Van mening dat:- Paula en Jantje niet in aanmerking komen voor een indicatie voor 24 uren opname daar zij zich in de huidige situatie met omringende mantelzorg van familie en mede bewoners goed kunnen redden. Indien zij desondanks toch in aanmerking komen voor 24 uren opname de indicatie pas na 3 maanden rond kan zijn, waarna zij waarschijnlijk te maken krijgen met een wachtlijst. Dit betekent dat zij enkele maanden op straat bivakkeren. Echter kennende de onderlinge solidariteit van de woonwagenvoerders, hun betrokkenheid en hun mantelzorg, zullen Jantje en Paula door anderen opgevangen gaan worden.- Waarmee een indicatie voor 24 uren opname niet mogelijk is.- Het op straat zetten van een zwaar gehandicapte jongeman in strijd is met alle beginselen van een fatsoenlijk bestuur. Verzoekt de raad:Niet in te stemmen met de ontruiming van de woonwagenvoerders van Paula en Jantje .

II De gemeenteraad van Den Haag in vergadering bijeen op 23 februari 2006 ter bespreking van de ontruiming van een verstandelijk gehandicapt gezin. Overwegende dat:- Alle schulden betaald zijn.- Mevrouw vanaf september 2004 trouw en op tijd haar huur en andere vaste lasten betaald, waarmee zij bewijst een goed huurder te zijn. - Een hoger beroep tegen de ontruiming nog gaande is.- De uitspraak van de rechter geen verplichting van de standplaatsverhuurder inhoudt om over te gaan tot ontruiming, maar slechts de verhuurder toestemming verleent tot ontruiming.- Men anderen niet mag opdragen een inhumain beleid uit te voeren. Van mening dat:- Paula en Jantje niet in aanmerking komen voor een indicatie voor 24 uren opname daar zij zich in de huidige situatie met omringende mantelzorg van familie en mede bewoners zich goed kunnen redden.- Indien zij desondanks toch in aanmerking komen voor 24 uren opname de

indicatie pas na 3 maanden rond zou zijn, waarna zij waarschijnlijk te maken krijgen met een wachtlijst.- Het op straat zetten van een zwaar gehandicapte jongeman in strijd is met alle beginselen van een fatsoenlijk bestuur.- Men anderen niet schuldig mag maken aan het meewerken van onfatsoenlijk en inhumaan uitvoeringsbeleid. Verzoekt het college: Indien Paula en Jantje ontruimt gaan worden, het verantwoordelijk college zelf in persoon, de uitvoering van dit besluit ter hand nemen.

Er zijn verscheidende raadsleden die op dit betoog zijn ingaan, maar van belang is hoe de verantwoordelijke wethouders Norder en Klijnsma hierop hebben gereageerd, vooral gelet op de medische kant van de zaak.

Wethouder **Norder** (PvdA): "In de geschetste situatie is sprake van een moeder met een gehandicapt kind. Ook voor haar geldt dat zij de huur te laat heeft betaald en dat de huurontbindingsprocedure dus is gestart. Wij zijn ook in haar geval in het gelijk gesteld. Voor haar staat de mogelijkheid open om aan te tonen dat er sprake is van een medisch uitzonderlijke situatie. Daartoe hebben wij een rapportje gekregen van anderhalf A4'tje. Mevrouw Gyömörei heeft datzelfde rapportje uitgedeeld. Dat was echter niet van een daartoe bevoegde instantie, maar van een medisch consultant. Als er sprake is van een medische indicatie of iets wat daarmee verband houdt, dan moet dat uiteraard door een daartoe bevoegd arts zijn opgesteld: een keuringsarts die dergelijke bevoegdheden heeft en die dergelijke beoordelingen kan doen. De familie kan een dergelijke keuring aanvragen. De resultaten daarvan hebben wij natuurlijk nog niet. Wanneer dat wordt gedaan en de resultaten bekend zijn, moet je op dat moment bekijken hoe je daarmee omgaat en hoe die feiten er uitzien. Dan zullen wij net zo handelen als in alle andere gevallen in Den Haag, als je te maken hebt met medische indicaties en met medisch bijzondere situaties. Dat hebben wij aan mevrouw aan te bieden, niets meer en niets minder dan elders in deze stad.

Wethouder **Klijnsma** (PvdA). Vorige week woensdag is deze situatie in de rondvraag aan de orde gesteld. Ik heb toen gezegd dat ik het laat uitzoeken en dat ik ook wil weten in hoeverre de Compaan soelaas kan bieden. Dat heb ik gedaan. Ik heb ook gezegd dat ik het ordentelijk wil terugkoppelen. Dat wilde ik ook doen, maar dit tweeminutendebatje kwam er tussendoor. Ik heb nu de envelop van grootvader gekregen en ik wil mij er graag in verdiepen, maar wij moeten echt een onafhankelijk medicus naar deze situatie laten kijken. Dat doen wij altijd in dergelijke situaties. Wij hebben dergelijke indicatiespecialisten in de stad. Met de envelop die mij net is uitgereikt onder de arm en met mevrouw en Jantje moeten wij naar de medicus om te kijken of er inderdaad sprake is van een specifieke situatie. Als dat het geval is, moeten wij ons er ordentelijk op beraden.

De **voorzitter**. Mevrouw Gyömörei, wat doet u met de moties? **Ingrid Gyömörei** (SP).

Voorzitter. Ik ben bereid de moties aan te houden.

Het medisch attest van een onafhankelijk instantie is er gekomen en wel op 8 juni 2006, van niet minder dan de Directeur van de GGD van Den Haag de heer van Dijk. Ik herhaal nogmaals het belangrijkste deel zijn conclusie (zie voor het gehele rapport op deze site dinsdag 4 maart 2008).

"Er is sprake van een gezin met ernstige beperkingen in een vaste sociale structuur welke nu nog de mogelijkheid biedt zelfstandig te kunnen functioneren.

Een ontruiming is medisch gezien niet verantwoord. Temeer daar dit voor de direct betrokkene ("Jantje"), gegeven zijn medische problematiek als een ernstig traumatiserend incident moet worden gezien.

Dit rapport stuurt de Directeur van de GGD naar de opvolger van wethouder Klijnsma, de wethouder van Welzijn de heer B. van Alphen.

De kernvraag is nu: **wat is er met dit zo belangrijke rapport gebeurd sinds 8 juni 2006?**

In ieder geval heeft de gemeente De Haag het rapport van de GGD niet ingebracht bij het hoger beroep betreffende de huurschuld van Paula. Het is zeer waarschijnlijk dat als de rechter het rapport had gekend, hij er wellicht anders over had gedacht.

Vraag 1 Kende de advocaat van de gemeente Mr A.R. de Jonge dit rapport? of heeft hij het beter geacht om het niet bij de stukken voor het hoger beroep toe te voegen?

Vraag 2. Heeft wethouder van Alphen het rapport aan de wethouder Klijsma en Norder laten zien?

Vraag 3. Wanneer wethouder Norder het rapport wel heeft gezien is hij dan vergeten wat hij heeft gezegd tijdens de raadsvergadering van 23 februari 2006 toen hij op 15 februari 2008 (dus 1 1/2 jaar later) een sloopvergunning heeft aangevraagd voor de woonwagen van Paula en haar zoon Jantje?

Ik herhaal wat wethouder Norder op 23 februari 2006 heeft gezegd: "Als er sprake is van een medische indicatie of iets wat daarmee verband houdt, dan moet dat uiteraard door een daartoe bevoegd arts zijn opgesteld: een keuringsarts die dergelijke bevoegdheden heeft en die dergelijke beoordelingen kan doen. Wanneer dat wordt gedaan en de resultaten bekend zijn, moet je op dat moment bekijken hoe je daarmee omgaat en hoe die feiten er uitzien".

Vraag 4. Wanneer wethouder Klijsma het rapport heeft gezien, waarom heeft ze dat dan niet laten lezen aan wethouder Norder?

Ik herhaal wat zij tijdens de raadsvergadering van 23 februari heeft gezegd: " wij moeten echt een onafhankelijk medicus naar deze situatie laten kijken of er inderdaad sprake is van een specifieke situatie. Als dat het geval is, moeten wij ons er ordentelijk op beraden".

Vraag 5. Wist mevrouw Klijsma van het rapport toen ik op 13 maart jl haar o.a. de volgende zinnen schreef: "De directeur van de GGD de heer van Dijk moet ook wel heel vreemd opkijken als hij hoort van de sloopaanvraag, nadat hij op 8 juni 2006 een duidelijke brief heeft gestuurd aan Uw opvolger de Heer B. van Alphen. Uit deze brief blijkt toch zonneklaar dat een verhuizing voor Jantje ten zeerste is af te raden"?

Ondanks dat deze brief naar haar privé adres was gestuurd met daarboven " persoonlijk en vertrouwelijk", heeft Mevrouw Klijsma mijn brief laten beantwoorden door de afdelingsmanager mevrouw Verstraaten van Woonwagenzaken met onder meer de volgende zin: " Nu de rechter uitspraak heeft gedaan, zal de gemeente overgaan tot uitvoering van het vonnis".

Had zij het rapport tot op het moment van mijn brief nooit gezien, dan had ze na de ontvangst van mijn brief zich op de hoogte moeten stellen van dit rapport. De andere mogelijkheid is dat zij het rapport wel heeft gekend en heeft gedacht: " Ik ben niet meer de verantwoordelijke wethouder, het is een zaak van wethouder Norder". Dit kan de reden zijn geweest waarom ze mijn brief naar Woonwagenzaken (hier gaat Wethouder Norder over) heeft gestuurd.

Wie gaat nu deze vragen beantwoorden? Mijn hoop is gevestigd op de bodemprocedure, die de vader van Paula, via zijn advocaat mr R. van Heijningen, is gestart. Er zullen dan mensen onder ede worden gehoord en zal het misschien duidelijk worden of hier een vuil spelletje is gespeeld of en dat is misschien nog veel erger, dat er geen communicatie is geweest tussen alle betrokken personen. In beide gevallen zijn Paula en haar zoon Jantje daar het slachtoffer van geworden

Maandag 7 april 2008

Van Joris Wijsmuller Raadslid van de Haagse Stadspartij kreeg ik vrijdag 4 april jl een interessante reactie op mijn analyse van de rol die de 3 wethouders Norder, van Alphen en Klijsma in de zaak Paula en haar zoon Jantje hebben gespeeld Hij stelt namelijk het volgende: "Ik denk dat de kern zit in de uitspraak van Norder tijdens het 2-minutendeбатje van Ingrid. Norder: *"Voor haar staat de mogelijkheid open om aan te tonen dat er sprake is van een medisch uitzonderlijke situatie."* Met andere woorden: Paula moet het zelf maar aantonen en het GGD-rapport zelf maar inbrengen, de gemeente neemt hierin enkele geen verantwoordelijkheid. Deze door Norder opgelegde lijn verklaart de apathische en slappe houding van Klijsma en van Alphen om ook maar iets met het cruciale GGD-rapport te doen. De gemeente heeft dus zo willen profiteren van het misverstand waardoor mr de Koning het rapport niet op tijd heeft kunnen indienen. In het ontruimingsvonnis van de rechter in hoger beroep van 27 juli 2007 staat ook letterlijk: *"Dat dit niet mogelijk zou zijn is door Jerphanion niet onderbouwd"*. Die onderbouwing wordt met het GGD-rapport wel geleverd en

gelukkig is dit nu eindelijk door de uitspraak van de voorzieningenrechter erkend: *"In zoverre is er sprake van een nieuwe omstandigheid". Eiseres heeft voorts voldoende aannemelijk gemaakt dat ontruiming voor haar een noodtoestand zal doen ontstaan.*" Het is een vingerwijzing naar de uiteindelijk te verwachten uitspraak, dus ik ben optimistisch gestemd". .

Ik heb hem het volgende teruggestreven: "Je hebt wel gelijk met het punt, dat het rapport van GGD had ingebracht moeten worden, maar daar tegenover staat toch pal overeind, dat het rapport aan een van de wethouders (van Alphen) is gestuurd. Klijsma zegt toch ook het volgende op 23 febr 2006 *"Met de envelop die mij net is uitgereikt onder de arm en met mevrouw en Jantje moeten wij naar de medicus om te kijken of er inderdaad sprake is van een specifieke situatie. Als dat het geval is, moeten wij ons er ordentelijk op beraden."* Het is toch onbegrijpelijk dat Bert dit stuk van de GGD niet heeft doorgegeven aan Klijsma en Norder. Misschien heeft hij dat ook wel gedaan dan is het nog triester. Wat een bureaucratie!! "

Een lezer van mijn website schrijft mij : "Ongelooflijk om te lezen hoe de raderen doordraaien ondanks redelijke verzet. Hoe mensen bewust bezig zijn met hun eigen positie en macht, terwijl ze zich tevens realiseren dat dit direct schade berokkend aan in wezen weerloze individuen. Het meest pijnlijke vind ik dat ik jouw verhalen in eerste instantie lees alsof het verhalen zijn. Het besef dat het werkelijkheid is, is soms niet te bevatten. En dit schrijf ik niet uit naïviteit".

Dinsdag 8 april 2008

Gisteravond rond de klok van zes uur, werd ik gebeld door mevrouw Kortman, de adviseur van de nieuwe burgemeester van Den Haag Jozias van Aartsen. De burgemeester had vele e-mails en een brief van mij ontvangen en wilde wel eens weten hoe mijn mening was over het geval van Paula en haar zoon Jantje. Het bleek dat mevrouw Kortman zeer goed op de hoogte was van mijn betrokkenheid bij de woonwagengewoners en had ook mijn website gelezen. Mijn grootste klacht was dat er klaarblijkelijk geen goede communicatie was geweest tussen de drie betrokken wethouders. Vooral niet toen wethouder van Alphen, de opvolger van wethouder mevrouw Klijsma, het rapport van de directeur van de GGD van 8 juni 2006 niet of onvoldoende heeft teruggekoppeld naar zowel wethouder Klijsma als ook naar wethouder Norder. Mevrouw Kortman zei dat het wel meer voorkwam, wanneer er een wisseling is van wethouders plaats vindt. Maar ieder geval zou ze aan de burgemeester doorgeven dat het hier vooral ging om de slechte communicatie tussen wethouders. Dit punt zou zeker de aandacht krijgen die het verdient. Uit dit telefoongesprek blijkt dat er een nieuwe frisse wind waait in Den Haag en dat de nieuwe burgemeester zijn eigen verantwoordelijkheid neemt en ingaat op inhoudelijke argumenten, tenminste dat is mijn verklaring voor feit dat hij mij via zijn adviseur laat bellen. Een verheugend teken en iets wat ik met zijn voorganger burgemeester Deetman niet gewend was. In ieder geval is het een geruststellend teken, dat de nieuwe burgemeester zich persoonlijk heeft geïnteresseerd voor het geval van Paula en haar zoon Jantje. Nu maar afwachten of de harde lijn van slopen van wethouder Norder door wordt gezet of dat door de nieuwe voorzitter van het college B en W er iets genuanceerder wordt omgegaan met de zwakkeren uit onze samenleving. Er gloort dus nieuwe hoop aan de Haagse horizon

Vanmiddag krijg ik deze vriendelijke e-mail van de secretaresse van Minister Rouvoet : Geachte heer De Booij, Hartelijk dank namens minister André Rouvoet dat u hem na de slechtnieuwsmail van 1 april j.l. op de hoogte heeft gebracht van het positieve nieuws rond Paula en haar zoon Jantje.

Van mevrouw Klijsma krijg ik een e-mail waarin ze me haar reden opgeeft waarom ze mijn persoonlijke en vertrouwelijke brief van 13 maart jl aan Woonwageng zaken heeft doorgestuurd "Geachte heer de Booij, Wij hebben hier bij de gemeente de afspraak gemaakt dat alle correspondentie over het onderwerp "Woonwageng zaken" verloopt via één loket. We hopen het daarmee ook voor de burger wat makkelijker en toegankelijker te maken. Vandaar dat ik gevraagd heb aan de afdeling Woonwageng zaken om de brief te beantwoorden. Dat zal ik bij volgende correspondentie blijven doen. Ik neem aan dat u daar begrip voor zult hebben. Met vriendelijke

groet, Jetta Klijnsma

Mijn antwoord op de e-mail van mevrouw Kleinsma: Geachte Mevrouw, Ik ben verheugd om van U te vernemen, dat er is afgesproken dat alle correspondentie betreffende Woonwagenzaken via één kanaal wordt afgehandeld. Maar dan vraag ik toch me af waarom de wethouder Bert van Alphen de brief van de Directeur van de GGD van 8 juni 2006 met het medisch rapport van een woonwagenbewoner Jan van de Tas niet aan Woonwagenzaken heeft doorgestuurd. Maar misschien was de bovengenoemde afspraak nog niet gemaakt. Met vriendelijke groet Tom de Booij

Van het secretariaat van wethouder Bouwen en Wonen krijg ik een e-mail met de volgende inhoud: " Op 4 april 2008 stuurde u ons een brief en verzoekt om beantwoording van vijftal vragen omtrent analyse. Uw brief wordt binnen vier weken door ons beantwoord. Wethouder Marnix Norder, van Bouwen en Wonen behandelt de brief. Wilt u meer informatie over de voortgang? Dan kunt u contact opnemen met het secretariaat van de wethouder, 070 - 353 2851"..

Het kan gewoon niet op gisteren een telefoon van de adviseur van de burgemeester van Den Haag en vandaag een e-mail van een wethouder en een van het secretariaat van een andere wethouder. Toeval ?

Dinsdag 22 april 2008

Het is weer drie weken geleden, dat ik de lotgevallen van Paula en haar zoon Jantje, min of meer afsloot met de verwachting dat tijdens de bodemprocedure het cruciale bewijsstuk eindelijk boven water zou komen, dwz de brief van de directeur van de GGD van 8 juni 2006 aan de wethouder van Welzijn de heer Bert van Alphen, waarin gesteld wordt - in niet misverstande bewoordingen - dat het onverantwoord is om Jantje te verhuizen. Ik leefde in de naïeve veronderstelling, dat de gemeente Den Haag zich, voorlopig althans, zou neerleggen bij het vonnis van de Rechtbank in het kort geding van 2 april jl, dat de gemeente De Haag niet mag overgaan tot de sloop van de woonwagen van Paula en haar zoon Jantje. Maar rond 5 uur vanmiddag belde Beppie, de zuster van Paula, belde mij om te zeggen, dat haar vader van zijn advocaat Mr R. van Heijningen een brief, dd 18 april 2008, had ontvangen met de volgende inhoud:

Geachte Heer, Heden bericht ik U dat de gemeente hoger beroep heeft aangetekend tegen het vonnis van het kort geding. De gemeente heeft een spoedbehandeling gevraagd om het kort geding vonnis ongedaan te maken. Het betreft hier een schriftelijke behandeling in hoger beroep".

Ik kan niet zeggen wat dat voor een schok voor mij was om te lezen, dat de gemeente Den Haag - met de nieuwe burgervader van Aartsen aan het hoofd - zoveel ellende aan Paula en haar zoontje opnieuw wil berokkenen. Door deze brief is Paula en haar familie weer helemaal van de kaart en hebben zij het hopeloze gevoel weer helemaal terug bij af te zijn. Ik had gedacht dat door de nieuwe burgemeester de keiharde sloop koers van zijn voorganger Deetman verlaten zou worden. Maar niets is minder waar, ze gaan gewoon door, net zolang ze weer een standplaats vrij hebben gemaakt voor de woonwagenbewoners van de Escamplaan, die weg moeten voor de bouw van woningen. Het hierboven genoemde cruciale bewijsstuk van de directeur van de GGD zal - net zoals in het kort geding - geen rol kunnen spelen, aangezien het niet in het dossier is opgenomen. Het is nu maar afwachten of de rechter evenveel humanitaire gevoelens heeft als tijdens het kort geding. De advocaat van de gemeente Mr A.R. de Jonge zal er in ieder geval alles aan doen om het hoger beroep te winnen. Het hierna volgende spreekwoord is op zijn lijf gesneden: " Wiens brood men eet, diens woord men spreekt".

Een oproep aan alle raadsleden van de gemeente Den Haag: "Laat Jantje in zijn woonwagen blijven ". Is dat te veel gevraagd?

Woensdag 23 april 2008

Vandaag het vonnis in het kort geding van 1 april 2008 ontvangen. Uit dit vonnis blijkt de de

rechter duidelijk stelt dat het onverantwoord is dat Jantje moet verhuizen en stelt daarom de gemeente Den Haag in het ongelijk en moet voor de kosten van het geding opdraaien voor het bedrag van 1155,44 euro. Hierna volgt de zinsnede uit het vonnis die mij in zekere mate gerust stelt:

"De voorzieningsrechter kan zich niet verenigen met het standpunt van de gemeente dat het GGD-rapport geen andere of afwijkende informatie bevat. Uit het GGD-rapport volgt immers dat een verstoring van het huidige evenwicht een zeer onveilige situatie voor de zoon van eiseres zal opleveren, reden waarom een ontruiming op medische gronden volgens de GGD niet verantwoord te effectueren is. Ontruiming zal volgens de GGD tot ernstige traumatische gevolgen leiden. Anders dan de gemeente betoogt volgen deze verregaande (medische) consequenties als zodanig niet uit het rapport van MEE. In zoverre is er sprake van een nieuwe omstandigheid als bedoeld onder 3.1. Eisers heeft voorts aannemelijk gemaakt dat ontruiming voor haar een noodtoestand zal ontstaan".

Hopelijk zal de rechter in hoger beroep er ook zo tegen aan kijken. Maar je weet het maar nooit!

Vrijdag 25 april 2008. Goed nieuws : de Rechtbank heeft het verzoek van de gemeente Den Haag om een spoedappel afgewezen. Er dient dus helemaal geen spoedzaak. De gemeente zou nog wel via de gebruikelijke weg in hoger beroep kunnen gaan tegen de uitspraak in kort geding, maar die procedure duurt ongeveer even lang als de bodemzaak die al loopt. De advocaat van Paula heeft nu de tijd om zich goed voor te bereiden op het hoger beroep. Het zal dan mogelijk zijn om nieuwe medische rapporten over de toestand van Jantje anno 2008 in te brengen. De familie van Paula die ik vandaag heb gebeld was dolblij en opgelucht want ze zagen, net zoals ik, het spoedappel van het hoger beroep niet zitten. Ze voelde het weer als een nieuwe dreiging om Paula en Jantje toch uit hun wagen te krijgen. Nu daalt de rust weer neer in hun woonwagen. De wethouder Norder zal wel niet blij zijn, dat hij niet op korte termijn over het vak van Paula en Jantje kan beschikken. Haastige spoed is zelden goed, zegt toch een spreekwoord!

Artikel in het Wiel 3-2008: Verdiende nederlaag voor Den Haag in zake Paula en Jantje

Goed nieuws voor Paula en haar gehandicapte zoon Jantje. De rechter heeft in kort geding, dat was aangespannen door Paula's vader, de gemeente Den Haag verboden de woonwagen van moeder en zoon te slopen. De rechter vindt het onverantwoord de zwaar geestelijk gehandicapte jongen en zijn moeder uit hun vertrouwde omgeving te halen. Dat oordeel moet geveld worden in de bodemprocedure die in deze zaak loopt. Daarin zal nu ook het rapport dat de GGD heeft opgesteld over Jantje worden meegewogen. In het vorige Wiel berichtten we al uitgebreid over de situatie van Paula en haar zoon Jantje. Beiden dreigen sinds 2005 door de gemeente Den Haag te worden uitgezet. Reden: Paula was twee dagen te laat met het betalen van haar huurschuld. De uitzettingsprocedure tegen het gezin leidde indertijd ook in de Haagse gemeenteraad tot kritiek. Jantje leidt namelijk aan het fragiele X syndroom, een ernstige verstandelijke handicap. Hij is daarbij autistisch en raakt in paniek van vreemde mensen. In de beschermde omgeving van het woonwagencentrum aan de Jan Hanlostraat voelt hij zich veilig. Moeder Paula, die zelf drager is van dé ziekte maar daar behoorlijk mee kan leven, ondervindt bovendien veel steun op het centrum bij de opvoeding van Jantje. Toenmalig welzijns wethouder Van Alphen zegde daarop een onderzoek naar de situatie van Jantje en Paula toe. De GGD voerde dit onderzoek in 2006 uit. De conclusie: uitzetting zal ernstig traumatiserend zijn voor Jantje en niet bevorderlijk voor zijn situatie. De directeur van de GGD schreef op basis van het onderzoek zelfs persoonlijk een brief aan B&W met het dringende advies niet tot uitplaatsing over te gaan.

Hoger beroep

Den Haag legde het GGD-advies echter naast zich neer. Sterker: de gemeente 'vergat' het rapport voor te leggen aan de rechter bij het hoger beroep tegen Paula en Jantje. Met als gevolg dat de gemeente de uitzetting mocht doorzetten. Tegen dit besluit heeft de opa van Jantje nu met succes het kort geding aangespannen. Wanneer de rechtbank de bodemprocedure, die de advocaat van de familie R. van Heijningen, heeft opgestart, in behandeling neemt, is nog niet bekend.

Ontruiming

De rigide opstelling van de Den Haag tegenover Paula en Jantje staat niet op zich. Eerder maakte de gemeente woonwagens aan de Jan Hanlostraat en de Tom Manderstraat al met de grond gelijk, omdat de bewoners hun huurschuld een paar dagen te laat hadden voldaan. Meer dan twintig andere bewoners werden om dezelfde reden van hun standplaatsen verjaagd. Met die ontruiming wil Den Haag plek creëren voor bewoners van de Escamplaan. Die moeten daar weg omdat Den Haag huizen wil bouwen op hun locatie, in plaats van de aan de bewoners toegezegde nieuwe standplaatsen. De gemeente lijkt daarmee de bewoners van woonwagens direct en gezamenlijk aansprakelijk te stellen voor het - door de gemeente zelf gecreëerde - financiële debacle van de gedwongen versleping van de bewoners van de Leyweg naar de Jan Hanlostraat in 2001

Voor meer informatie over de zaak van Paula en Jantje en het beleid van de gemeente Den Haag zie de website van Tom de Booi: www.egoproject.nl/woonwagenbeleid Of kijk onder archief op www.hetviel.info

Hoofdstuk 17 Aanvraag voorrangverklaring voor een standplaats voor het echtpaar Sani Kames Griet Middelhans

In 1958 werd een woonwagencentrum aan de Leyweg in Den Haag aangelegd. De ouders van Sani Kames hadden hun standplaats eerder op de Fruitweg en zijn in 1967 op de Leyweg gekomen. Sani was 12 jaar toen hij op de Leyweg is gekomen. Negen jaar later is Sani Kames met Griet Middelhans getrouwd en ze zijn toen op de Leyweg gaan wonen. Dat is dus nu ruim 37 jaar geleden. In december 2002 is hun wagen op brute wijze door de gemeente Den Haag van hun standplaats verwijderd. Hun woonwagen werd 2 januari 2006 door de gemeente Den Haag van de Leyweg weggesleept en om te worde fijngeknepen. Het echtpaar staat nu met een kampeerwagen op een wintercamping in de omgeving van Breda. Hoe heeft het het zo ver kunnen komen? Met de volgende rapportage wordt dit schrijnende voorbeeld van het misdadige Haagse woonwagenbeleid op een niet misverstande wijze duidelijk gemaakt.

1963: Woonwagencentrum aan de Leyweg 1980: Hun zoon Johan Kames en Cella aan de Leyweg. De woonwagen van het echtpaar staat links achteraan, achter de witte auto

2007

16 oktober Brief van Sani Kames aan het Stadsgewest Haaglanden

Afd. Wonen-Woonwagenstandplaatsen Grote Marktstraat 43, 2501 CB Den Haag

Geachte Heren/Dames, Ik wil graag een voorrangsverklaring als bedoeld in artikel 31, lid 1 en lid 2, van de Regionale Huisvestingsverordening van het Stadsgewest Haaglanden aanvragen.

Hierbij verzoek ik u mij een formulier toe te zenden zoals bedoeld in artikel 32, lid 1 van die Verordening. Bij voorbaat dank, Hoogachtend, S Kames

2009

16 december Brief van Dienst Stedelijke Ontwikkeling Gemeente Den Haag.

Geachte Heer Kames Op 3 december hebben wij van u het formulier voor de verlenging van uw inschrijving in het Register van standplaatszoekenden van het Stadsgewest Haaglanden retour ontvangen . Uw informatie en gegevens hebben wij getoetst aan de bepalingen van de Regionale Huisvestingsverordening van het Stadsgewest Haaglanden 2005. U voldoet aan de voorwaarde voor inschrijving in het Register . Op grond van artikel 26 van de Huisvestingsverordening zullen wij uw inschrijving in het register van standplaatszoekenden met twee jaar verlengen. U bent opgenomen in het Register met de volgende gegevens Naam: A.Kames Adres Loosduinseweg 15. Den Haag. Geboortedatum 5 november 1963. Inschrijfdatum 15 november 2007 aantal meeverhuizenden 1

Het dagelijks bestuur van het Stadsgewest Haaglanden namens dezen.

Afdelingsmanager Woningzaken. M.H.Tromp

2010

Verslag bezoek aan de Dienst Stedelijke Ontwikkeling in Den Haag

In maart 2010 heeft mijn juridisch adviseur Erik van der Maal samen met Sani Kames een bezoek gebracht bij de Dienst Stedelijke Ontwikkeling (DSO), afd. Bureau Woonwagenzaken in Den Haag . Aanleiding voor het gesprek was dat Sani Kames wel eens wil weten wat er verder met zijn inschrijving (sinds 2007) gebeurt, met name hoe lang hij nog moet wachten voordat hem een standplaats wordt toegewezen. En wat hij eventueel zou kunnen doen om zijn kans op spoedige toewijzing te vergroten. En hoe de procedure van standplaats-toewijzing nu precies in elkaar zit. Hij had daartoe een afspraak gemaakt met dhr. Moerkerken van de betreffende van DSO, afdeling Woonwagenzaken. En hij had aan mij, als vriend van hem en Tom de Booij, gevraagd om met hem mee te gaan. Op 15 maart werden wij in het Stadhuis om 14.00 uur te woord gestaan door twee ambtenaren: dhr. Verkuil, en mw. Aminta (die haar achternaam liever niet wilde zeggen). Dhr. Moerkerken, die het hoofd van de afdeling blijkt te zijn, was verhinderd door drukke bezigheden elders. Op verzoek van Sani deed ik het woord, en waar nodig vulde Sani mij aan. (Zelf kreeg ik de indruk dat van dit tweetal gesprekspartners Verkuil hiërarchisch ondergeschikt was aan Aminta). Een samenvatting van het gesprek: - Sani voldoet aan de voorwaarden voor inschrijving in het Register. Hij staat sinds 15 november 2007 ingeschreven, en die inschrijving is op 3 december 2009 met twee jaar verlengd. Hij krijgt periodiek (eenmaal per twee jaar) een brief waarin gevraagd wordt of zijn inschrijving verlengd moet worden. Als hij niet op die brief reageert, vervalt de inschrijving. De DSO heeft zijn postadres: Loosduinseweg 15 in Den Haag. - Er is een lange wachtlijst (ongeveer 300 aanvragers). Hetgeen mede het gevolg is van het feit dat de locatie Escamplaan helemaal leeg moet. Er worden geen nieuwe standplaatslocaties meer aangelegd in de gemeente Den Haag. Want: dat is eigenlijk héél duur: op dezelfde oppervlakte kunnen huizenblokken met meer etages worden gebouwd, die dus veel meer woonruimte opleveren. Op dit moment tijdens het gesprek merkte Sani op: "Ja, maar woonwagengebouwen zijn toch óók mensen, die er recht op hebben om ergens te leven? (Reactie van Verkuil en Aminta: pijnlijke stilte). Hoe dat in de omliggende gemeentes is, dat konden ze niet vertellen. In het hele stadsgewest zouden ongeveer 500 standplaatsen zijn. (Erik: ik kreeg toch al de indruk dat onze gesprekspartners weinig op de hoogte waren van de gegevens die nu juist zo essentieel zijn voor deze problematiek? Hier moet nader onderzoek gepleegd worden). -

Ondanks het feit dat, sinds de afschaffing van de woonwagenwet, voor woonwagenbewoners dezelfde regels gelden als die voor het reguliere gemeentelijke volkshuisvestingsbeleid, blijkt dat voor het zoeken van een standplaats er niet hetzelfde systeem geldt als voor het zoeken naar een sociale huurwoning (nI. het woonbonnensysteem waarbij woningzoekenden uit de woonkranten de gegevens kunnen halen over de beschikbare woningen, en zich via een woonbon kunnen aanmelden als gegadigde). M.a.w.: voor standplaatszoekers is het gewoon een kwestie van: inschrijven in het Register, en daarna maar afwachten. Ook het Register, en de relevante gegevens (aantal beschikbare plaatsen, aantal aanvragers, doorstroming) blijkt niet openbaar te zijn. Op mijn vraag of er, analoog aan de urgentieverklaring voor woningzoekenden, ook een soort "voorrangsregeling" voor standplaatszoekenden bestaat, werd aanvankelijk een beetje vaag gereageerd (eerst: "nee", later: "nou ja, eigenlijk wèl, maar ... "). Uiteindelijk blijkt er wèl zo'n regeling te bestaan, die momenteel vooral gebruikt wordt voor mensen die gedwongen hun standplaatsen moeten verlaten, i.c. Escampbewoners. Waarop ik aangaf dat ook Sani zijn standplaats noodgedwongen had moeten verlaten. En dat Sani in de afgelopen jaren zich met zijn wagen van hot naar her heeft moeten verplaatsen zonder ergens zekerheid omtrent een standplaats te verkrijgen. Voorzichtig werd te kennen gegeven dat er wellicht toch nog, in bepaalde urgente gevallen, een beroep gedaan zou kunnen worden op een bepaalde urgentie- of voorrangsverklaring. (Een dergelijke voorrangsverklaring, als die al afgegeven wordt, verliest na drie maanden z'n geldigheid). Maar: omdat de (meerderheid van de woonwagenlocaties niet meer door de gemeente, maar door een Woningcorporatie (Vestia) beheerd wordt, moet hiervoor Vestia benaderd worden. Bij Vestia is hiervoor de contactpersoon Maria Bakker. Aan het eind van het gesprek werden de volgende afspraken gemaakt: - Aminta zal contact met Maria (van Vestia) opnemen. Zodra dhr. Verkuil of Aminta relevante info hebben m.b.t. de kansen voor Sani, zullen ze dit aan mij doorgeven, waarna ik het verder met Sani bespreek.

Mijn slotindruk van het gesprek: het heeft weliswaar geen direct resultaat voor Sani opgeleverd (standplaatstoewijzing voor Sani), maar er is iets meer duidelijkheid wat betreft de procedure, en de prognose (die vooralsnog vrij pessimistisch is). Maar in ieder geval hebben de betrokkenen (ambtenaren en standplaatszoekende) elkaar in de ogen kunnen kijken, en wie weet hoe dit toch nog kan bijdragen tot een spoedige oplossing. Ze weten nu wie Sani is, zodat hij geen totaal anoniem nummer meer is in de bureaucratie. En ergens kreeg ik het onbestemde gevoel dat Aminta, ondanks het feit dat ze haar achternaam niet prijs wilde geven, toch wel sympathiek stond t.a.v. Sani's verzoek om snel aan een standplaats geholpen te worden. Maar: mensenkennis is mijn fort niet, en op sympathieke gevoelens worden geen woonwagenstandplaatsen gebouwd, om een ex-staatsecretaris van volkshuisvesting (vals) te citeren.

Einde verslag van Erik en Sani's bezoek

2012

In mei van het vorige jaar ben ik begonnen met een hernieuwde poging om voor het echtpaar Kames-Middeljans een standplaats te bemachtigen. Het is nu eind februari 2013 en na verwoede pogingen van 9 maanden ziet het er nog steeds somber uit alhoewel we toch een sprankje hoop hebben door binenkort naar de bestuursrechter te kunnen stappen. Het relaas van deze 9 maanden zal de lezer geen plezier geven omdat de muur van de bureaucratie hoger is dan gedacht had. Ook nu begin ik waar Erik is geeindigd namelijk door mevrouw Gümüs een brief te schrijven.

Woensdag 16 mei . Brief aan mevrouw Yasmin Gümüs van het Stadsgewest Haaglanden

Geachte mevrouw, hedenochtend hadden wij een telefonisch onderhoud. Ik heb U toen verteld dat ik van plan was om een essay te schrijven over het woonwagen beleid van de Nederlandse overheid sinds de armenwet in 1854 werd ingevoerd. Een hoofdstuk zal special gewijd worden

het woonwagenbeleid van de gemeente den Haag sinds 1903 toen de eerste woonwagens in de gemeente werden gesignaleerd. Ik heb U gezegd dat ik over het onderwerp woonwagenbeleid reeds op mijn website het een en ander heb geschreven. Te uwer informatie mijn website is egoproject.nl Op de index pagina treft u vrijwel onderaan het hoofdstuk woonwagen beleid .Als u daarop klikt dan ziet u vele onderwerpen de revue passeren en waar de gemeente Den Haag een speciale rol in vervult. Het is al weer een tijd geleden dat ik dit geschreven heb en het behoeft een nadere "updating". Hetgeen mij zeer interesseert is het beleid van het stadsgewest Haaglanden inzake de registratie van aanvragen standplaatsen en vervolgens het beleid van de gemeente of de woningcorporatie inzake de toewijzing van een standplaats (art 23 Huisvestingsverordening). In mijn essay zal ik ook aandacht besteden aan woonwagenbewoners.*) die jarenlang moeten wachten op een standplaats en soms genoodzaakt zijn om van zomercamping naar wintercamping door het land te trekken alvorens zij een standplaats krijgen toegewezen. Naar ik heb vernomen gaat het in de gemeente Den Haag om 205 ingeschrevenen. En zal het voor enkelen misschien nog jaren wachten zijn voor zij aan de beurt komen en het uiteindelijk zou kunnen resulteren in een ligplaats ipv van een standplaats(excuseer mij voor deze lugubere kanttekening) Ik zal u zodra mijn essay gereed is, een kopie toesturen. Inmiddels verblijf ik met de gevoelens van de meeste hoogachting Tom de Booij

Mijn adres Dr Tom de Booij Koningsweg 45 3743 ET Baarn tel 035 5412952

*) het begrip woonwagenbewoners is nog al verwarrend. Het omvat sterk van elkaar verschillende 'bevolkinggroepen' zoals Reizgers, Roma, Sinti en ook buurgers die in een woonwagen centrum wonen. Het is de woonvorm en niet de cultuur. In mijn essay gaat het hoofdzakelijk over de reizigerscultuur. Denk maar aan de bezettingstijd tijdens de Tweede Wereldoorlog. De Duitsers stuurden de door de Nederlandse overheid gearresteerde reizigers terug van kamp Westerbork, terwijl de Roma en Sinti werden getransporteerd naar de vernietigingskampen

Het hierna volgende essay heb ik **16 mei 2012** verstuurd aan 30 verschillende instanties en personen
“ER ZIJN NOG 172 WACHTENDEN VOOR U”

Inhoudsopgave:

Inleiding

Hoofdstuk 1. Woonwagenbeleid Nederlandse overheid sinds 1834

Hoofdstuk 2. De succesvolle acties voor het verkrijgen van sanitaire voorzieningen
woonwagenstandplaats Bisschopswaai in Baarn

Hoofdstuk 3. De geplande opheffing woonwagenplaats in Baarn ongedaan gemaakt

Hoofdstuk 4. Door acties van de bewoners is het gelukt om hun woonwagencentrum
De Egelshoek voor de opheffing te behoeden

Hoofdstuk 5. De succesvolle strijd van de bewoners van het woonwagencentrum
Trekvaartplein tegen de overheid om hun centrum te behouden

Hoofdstuk 6. De verloren strijd van de bewoners voor het behoud van hun
woonwagencentrum Leyweg Den Haag

Hoofdstuk 7. Hoe een woonwagen van een bewoner van het woonwagencentrum
Jan Hanlostraat in Den Haag werd gesloopt

Hoofdstuk 8. Hoe een echtpaar van het woonwagencentrum Jan Hanlostraat hun
standplaats kwijtraakte en van hot naar her door het land moet zwerven

Hoofdstuk 9. De kansen dat het echtpaar een standplaats door de gemeente
Den Haag krijgt toegewezen

Slotwoord

(De hoofdstukken die geen betrekking hebben op Den Haag heb ik niet weergegeven, evenals

hoofdstukken die al eerder zijn afgedrukt. Een uitzondering heb ik gemaakt met het hierna volgende hoofdstuk, aangezien dit van cruciaal belang is om een beter inzicht te krijgen over het lot van deze bevolkingsgroep)

Hoofdstuk 1 Woonwagenbeleid van de Nederlandse overheid sinds 1834

"Gelijk recht voor ongelijke mensen is het grootste onrecht"

Het is van belang om na te gaan wat de wezenlijke cultuur is van de reizigers. De behuizing is duidelijk vastgelegd in de woonwagenwet, maar als we uitgaan van de gedachte, dat de behuizing niet de cultuur van een bevolkingscultuur bepaalt, maar hun historische ontwikkeling, krijgen we misschien een heel ander beeld. In 1999 is de woonwagenwet afgeschaft, zodat ook een burger in een woonwagen kan wonen, het zogenaamde afstammingsbeginsel is daarmee komen te vervallen (artikel 18). Zo wordt de woonvorm niet meer bepalend voor de cultuur. In feite bestaat er geen woonwagenbevolking (reizigers) meer. Maar de waarheid blijft recht over eind: namelijk dat of zij of hij in een huis of woonwagen woont, toch een andere manier van denken heeft, kortom het een andere cultuur heeft dan de burger. Hun zwerversbloed en hun onafhankelijk denken en handelen, zal blijven bestaan. Dit is te vergelijken met het zoute bloed van een zeeman, die aan de wal moet gaan wonen. Het is bv. het gebruik, dat voordat men in een woonwagen binnengaat, zijn schoeisel uitdoet. In mijn dorp Baarn woont een woonwagenfamilie in een huis, maar als men daar naar binnenkomt, staat de gang vol met schoenen. Een goed voorbeeld, dat ze hun cultuur niet verloochenen als ze in een huis gaan wonen. We zullen nu trachten na te gaan wat we weten over de geschiedenis van de woonwagenbevolkingsgroep: de "REIZIGER".

19e EEUW

Uit de familiegeschiedenissen blijkt, dat in de negentiende eeuw vele voorouders van de in woonwaggen levende reizigers een gevestigd bestaan hebben geleid als boeren en landarbeiders. Door het feit dat ze niet meer als boer of landarbeider aan de kost komen, werden ze gedwongen uit te zien naar andere middelen van bestaan. Men kon toen de woonwagenbewoners onderscheiden in vier groepen beroepsgroepen: kooplieden, ambachtslieden, mensen in de vermaak sector en arbeiders in loondienst. Elk tijdperk leverde zijn eigen reizigers op. Er zijn meerdere tijdspannen sprake geweest van een overgang van een gevestigd naar een zwervend bestaan. Als voorbeeld van een dergelijke ontwikkeling nemen we de plaats in Noord Brabant Loon op Zand. Tot de zeventiende eeuw leefde men daar van de turfontginning. Toen de turf uitgeput raakte, ging men ten gevolge van de grote armoede zoeken naar andere middelen van bestaan. De boeren vulden hun inkomsten aan met het spinnen en weven, terwijl andere inwoners zich toediepen op het maken van matten, manden en zwavelstokken het fabriceren van schoenen en muilen. In het laatste deel van de 19^e eeuw zien we een aantal inwoners wegtrekken om hun producten aan de man te brengen en Loon op Zand verlaten om een zwervend bestaan te gaan leiden. Het overgrote deel van de reizigers stamt af van boeren en landarbeiders. Er werd toen meer onderscheid gemaakt in de beroepsgroep, dan in de woonvorm. De rondtrekkende mensen werden **reizigers** genoemd. Pas in de 20ste eeuw werd de groepsnaam afgeleid van de woonvorm, en heten ze **woonwagenbewoners**. Waarom is deze groep Nederlanders steeds gediscrimineerd, vervolgd en tot op de dag van vandaag in een kwaad daglicht geplaatst. Misschien laat zich het samenvatten in een zin:

"Alles wat beweegt daar is men bang voor".

Sinds de late Middeleeuwen wil men graag over goedkope arbeidskrachten beschikken, daarbij moesten ze zich wel afhankelijk tonen ten opzichte van hun werkgevers. De sterke onafhankelijke instelling van de reizigers werd als bedreigend en ongewenst ervaren. Ze pasten niet in het

denkkader van de gezagsdragers.

De overheid ging steeds strenger tegen rondtrekkende mensen optreden. Ze werden steeds meer het slachtoffer van vooroordelen zoals "ze profiteren en stelen van de samenleving".

Het ontstaan van de woonvorm in woonwagens heeft in de grote steden een stempel gedrukt op de wetgever. Mensen die rondtrokken hadden geen vaste plaats om te slapen. Eind vorige eeuw kwam de woonwagen als oplossing van het probleem, men nam – net als een slak – zijn eigen huis mee. Daarvoor moesten ze zich behelpen met ruimten in steen of pannenbakkerijen, volkslogementen, of onder de blote hemel. Mensen die rondtrekken zonder vaste woon- en verblijfplaats, zijn van oudsher geassocieerd met armoede en criminaliteit. Wie al rondtrekkend in zijn levensonderhoud probeerde te voorzien hing de voortdurende beschuldiging van crimineel gedrag boven het hoofd en bovendien het verwijt van luiheid. In 1848 was een bepaling in de grondwet opgenomen, dat er een wet moest komen om het armenwezen te regelen. Het ging om de voorzieningen voor een groep mensen, die hun geboorteplaats hadden verlaten om elders werk te zoeken: arbeidsmigranten. In het parlement werd een heftige discussie gevoerd, aan de ene kant die pleitten voor dat men de verblijfplaats aanwees, die moest zorgen voor ondersteuning en aan de andere kant, dat de geboorteplaats er voor moest zorgen. Deze laatste kant won het pleit, want kamerlid Dirks voerde als argument aan dat er zoveel misbruik door de gemeenten werd gemaakt. Wat gebeurde namelijk in de praktijk. Wanneer een gemeente vreesde, dat een gezin armlastig werd, stuurde zij een armbezorger langs met een brood en wat turf. Zo'n gezin moest wel erg sterk in schoenen staan om die man weg te sturen. Want als ze de goederen hadden aangenomen, kregen zij te horen, dat zij onder de categorie bedelden vielen, waarmee hun toekomstig recht op ondersteuning kwam te vervallen. De armenwet werd in 1854 aangenomen en voortaan zou uitsluitend iemands geboorteplaats als domicilie van ondersteuning gelden.

Maar al spoedig na de invoering, kwamen er talloze bezwaren binnen. Er werd veel misbruik gemaakt van de wet en zo werd in 1870 een wetwijziging ingevoerd, die de gemeente van verblijf weer de gemeente van ondersteuning werd in plaats van de geboorteplaats. Het was in deze periode, dat mensen in Nederland gebruik gingen maken van een woonwagen om het land mee door te trekken. Dit betekende dat voor de gemeenten gevuld met een krappe gemeentekas zij ook deze rondtrekkende mensen moesten ondersteunen. Deze woonwagenbewoners werden vanaf het begin af aan over een kam geschoren met mensen die al eeuwenlang bedelend in hun onderhoud voorzagen. Zo ontstond het stigma, dat tot op de dag van vandaag wordt gedrukt op de woonwagenbewoner (reiziger). Zij worden vanaf die tijd gediscrimineerd. De negatieve beeldvorming heeft er voor gezorgd dat de woonwagenbewoners tot een minderheidsgroepering werd gerekend. Er is door de overheid nooit voor deze groep Nederlanders een open beleid gevoerd. Steeds werden verordeningen gemaakt, die er voor moesten zorgen dat men zo min mogelijk last van deze groep had, een ontmoedigingsbeleid. De gemeente Deventer was de eerste die in 1879 een verordening uitvaardigde om woonwagens te weren. In 1887 kondigde de gemeente Beek en Donk een verordening, die aan duidelijkheid niets te wensen overliet. Artikel 12: "Het is aan eigenaars of geleiders van wagenwoningen verboden op publieke wegen hunne trekdieren uit te spannen, den wagen te laten staan en te overnachten. Zij zijn gehouden op de eerste aanmaning van de politie de gemeente te verlaten, zullen zij bij gebreke van dien, op hunne kosten door de politie verwijderd worden".

20e EEUW

Aan het begin van vorige eeuw werd door de gemeentebesturen steeds meer aangedrongen om een rijksregeling te treffen, die het woonwagenprobleem beter kon aanpakken. Als belangrijkste argument brachten zij naar voren, dat woonwagenbewoners besmettelijke ziekten overbrachten en het zonder onderwijs en in onreinheid en onzedelijkheid opgroeien van kinderen tot bedelaars en dieven. Ze hoopten daarmee de overheid zo ver te krijgen, dat er een rijksregeling zou komen. Het is hen gelukt, want in 1903 is een staatscommissie ingesteld voor landloperij en bedelarij,

maar ook voor de woonwagens en woonschepen. Alles werd op een hoop geveegd en er werd geen onderscheid gemaakt tussen de verschillende categorieën: bedelaars, landlopers, rondtrekkende armen, kermisklanten en woonwagenbewoners.

In het verslag van de Staatscommissie van 1907 lezen we:

"met den wensch om bedelarij en landloperij te weren gaat noodzakelijkerwijze het verlangen gepaard eene regeling te treffen, die paal en perk stelt aan het toenemend euvel teweeg gebracht door de bewoning van woonwagens en woonschepen. Juist woonwagenbewoners waren door hun wagens in staat permanent rond te trekken en derhalve volledig toegerust om een zwervend bestaan te leiden als vermomde bedelaars".

Zij institutionaliseerden maatschappelijke ongewenste levenswijze en het lag voor de commissie daarom voor de hand aan deze groep apart aandacht te schenken. Voor zover woonwagenbewoners al een beroep uitoefenden, bestond dit volgens de commissie uit stoelmatten, scharenslijpen, venten, harmonica spelen. Al deze activiteiten beschouwde zij als bijzaak, vanuit de gedachte dat de hoofdkomsten werden verkregen met bedelen. De woonwagen werd voor het uitoefenen van dienstverlenende beroepen, die een ruim afzetgebied bestreken, en bijzonder nuttig voor onze samenleving, werd niet erkend.

De door de commissie ondervraagde burgemeesters vonden, dat de woonwagenbewoners een groot gevaar voor de maatschappij opleverde. De commissie gaat verder door te beweren dat: "de kinderen volgen geen onderwijs en nemen slechte eigenschappen van hun ouders over; de wagens verkeerden in slechte staat en zouden zowel uit hygiënisch als uit zedelijk oogpunt door teveel mensen worden bewoond, de bewoners ervan behoorden tot de onderste lagen van de maatschappij en verdienden hun brood met (vermomd) bedelen (soms onder bedreiging), het plegen van kleine diefstallen en stropen, ze zouden vuurtjes stoken (met gevaar voor bosbrand) en hun paarden en trekhonden los laten lopen; ze zouden besmettelijke ziekten verspreiden van de ene naar de andere gemeente en vooral ze spraken de gemeentekas aan bij de geboorte van een kind; als de wagen het begaf of een paard stierf. De in dit milieu verkerende bevolking, kan niets anders dan een sociale hinder, een ware plaag zijn". De staatscommissie pleitte voor een vergunningstelsel. Nummering van woonwagens moest bijdragen tot het gemakkelijk opsporen van verdachten door de politie. Hoewel het rapport van de commissie al in 1907 klaar was, duurde het nog twaalf jaar voordat de wet op de Woonwagens en Woonschepen in werking trad. Tijdens de behandeling van het wetsontwerp waren een aantal leden van de Tweede Kamer commissie voor een totaal verbod van woonwagens, omdat zij geloofden, dat niet zozeer de inrichting van de woonwagens een gevaar inhield voor besmettelijke ziekten, maar het **'nomaden'** karakter van de woonwagenbewoners. Zij voelden zich niet gebonden aan maatschappelijke regels en dit werkte het overtreden van wetten in de hand, volgens de commissie. Er waren ook enkele positieve geluiden te horen. Zo bracht de burgemeester van Rotterdam de heer Zimmerman naar voren, dat rondtrekkende kooplieden op het platteland een duidelijke functie vervulden en in hun beroepsuitoefening niet mochten worden gehinderd.

Aardappelrooier

Stoelenmatten

Bij de invoering van de Woonwagenwet van 1918 lag de gedachte ten grondslag, dat het toenemende aantal woonwagens dat op de weg verscheen een halt moest worden toegeroepen. Men had geen oog voor de economische functionaliteit van hun beroepen en voor de beweeglijkheid waarmee ze zich op de arbeidsmarkt bewogen. (De uitzendbureaus van nu zouden er jaloers op zijn geweest om te kunnen beschikken over zulke flexibele arbeidskrachten). De kern van de maatschappelijke veroordeling bestond uit het afwijzen van mensen, die met een ambulant (rondtrekkend) beroep in hun levensonderhoud voorzagen. Sedentarisme (vaste verblijfplaats) was de norm en wie daarvan afweek liep de kans te worden geconfronteerd met armoede en uitstoting uit de samenleving. De wet van 1918 had onder andere ten doel:

"de bescherming van de samenleving tegen de risico's van de aanwezigheid van een trekkende bevolkingsgroep, die in zeer slechte economische en milieuomstandigheden verkeert, waardoor zij een bedreiging betekent voor de openbare orden en gezondheid".

De wet heeft er wel voor gezorgd, dat de gemeente de woonwagenbewoners niet langer zonder pardon buiten hen grenzen kunnen houden, maar de 'verborgen agenda's' hielden toch in: "afhouden en ontmoedigen". Geïmproviseerde centra zo lang mogelijk in stand houden en met een minimum aan voorzieningen met het doel te voorkomen, dat het een aantrekkelijk verblijfsoord zou worden. Na de inwerkingtreding van het laatste artikel van de woonwagenwet in 1927, was de rol van de rijksoverheid voorlopig uit beeld. De verantwoordelijkheid voor het uitvoeren van de wet berustte in hoofdzaak bij de gemeente en provincies.

Vlak voor de Tweede wereldoorlog wil men drastische veranderingen doorvoeren. In 1936 stuurt de minister van Binnenlandse Zaken een circulaire aan alle provincies en gemeenten:

"in den regel zal het wenselijk zijn dat de woonwagenkampen van den weg worden gescheiden door een zware en strenge afrastering of door aarden wallen, dan wel door een singel of breede beplante strook, welke het kamp aan het oog van den weggebruiker onttrekt"

*(Let wel hier wordt het woord **kamp** gebruikt, het woord dat zij stigmatiserend tot op de dag van vandaag heeft gewerkt en nog werkt. Red.)*

In 1938 komt Gedeputeerde Staten van Noord-Brabant voor het eerst met het plan om grote regionale centra in te richten. In 1939 wordt een wetsvoorstel ingediend om twee of meer gemeenten een gemeenschappelijke plaats voor woonwagens aan te wijzen. Tussen 1918 en 1938 vond een verdubbeling plaats van het aantal woonwagenbewoners van 7300-12.000 en van

woonwagens van 1600 tot 2700.

L.A. van Doorn, sinds 1938 directeur maatschappelijk hulpbetoon in Utrecht, schreef in 1940 een brochure: **"woonwagens moeten verdwijnen"**, die duidelijk weergeeft wat de algemene stemming was. Hij betoogde dat de wet van 1918 zijn doel voorbij was geschoten gezien het aantal woonwagens en de uitgebleven verbetering van het peil van de bewoners. In 1940 was volgens van Doorn de tijd rijp om doortastend op te treden en alle woonwagenbewoners samen te drijven in grote regionale centra. Zo schreef van Doorn:

"Zij moeten worden opgenomen in het groote leger van landgenoten, dat met hernieuwde kracht, met nieuwen moed verfrist en gesterkt naar lichaam en geest, aan de Nederlandsche gemeenschap bouwt".

Het is niet duidelijk of deze brochure directe invloed heeft gehad op de ideeën van de Duitse bezetter. Maar het feit is wel dat in 1943 de Duitse bezetter woonwagenbewoners in verzamelkampen liet onderbrengen. Een groot aantal woonwagenbewoners verlieten hun woonwagens en vonden onderdak bij boeren of vluchten in de bossen. Hoeveel er in 1944 nog in een woonwagen woonden is niet bekend.

Wel is het bijzonder merkwaardig, dat vele woonwagenbewoners, die in de oorlog zijn opgepakt door de Nederlandse politie naar Westerbork zijn gebracht om daarna te worden doorgetransporteerd naar de vernietigingskampen in Duitsland. Maar bij aankomst in Westerbork zeiden de Duitsers, dat ze niet voldeden aan het profiel van een 'zigeuner' en werden ze weer naar huis gestuurd! Het waren toch immers autochtone Nederlandse inwoners!

Na de oorlog kregen de woonwagenbewoners hun bewegingsvrijheid weer terug. Men mocht weer rondtrekken. Echter steeds luider werd de roep om dit rondtrekken te verbieden en de woonwagenbewoners in grote regionale centra onder te brengen. Een Staatscommissie Vervanging Armenwet ging zich in 1948 bezig houden met de woonwagenbevolking.

Zo leefde de reizigers in 1949

In 1952 gaven zij in een rapport o.a. de volgende aanbevelingen:

" een trekverbod, concentratie van woonwagenbewoners in regionale kampen met voldoende toezicht".

In 1964 werd het ontwerp van een nieuwe Woonwagenwet ingediend bij de Tweede Kamer. In 1966 worden scherpe verordeningen voor woonwagenbewoners vastgelegd, die veel weg hebben van huisregels voor gevangenen. Zo lezen we in de verordening een aantal artikelen die er niet om liegen:

Art. 2. De eigenaar of gebruiker van een woonwagen is verplicht aan het kamphoofd onmiddellijk na aankomst en tenminste 24 uur voor vertrek dit mede te delen.

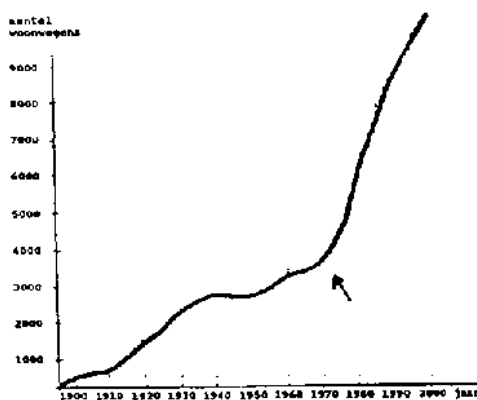
*Art. 3. Hij is gebonden op bevel van het **kamphoofd**: a. van standplaats te veranderen; b. opslag onder en naast de woonwagen en/of het behorend voertuig te verwijderen.*

Art. 8. Overtreding en niet nakomen van het bepaalde in deze verordening wordt gestraft met een geldboete van ten hoogste driehonderd gulden of met hechtenis van ten hoogste twee maanden.:

In 1968 werd deze wet aangenomen, die de aanpassing van de woonwagenbevolking aan de 'burgersamenleving' wilde bevorderen. Het trekverbod werd in een verkapte vorm in de wet vastgelegd. Woonwagenbewoners mochten nog wel trekken, maar ze mochten niet langer een standplaats buiten het centrum te hebben. Dit rondtrekverbod heeft de woonwagenbewoner in het diepst van zijn of haar hart geraakt. Hierdoor konden zij steeds minder hun oorspronkelijke beroepen uitoefenen. Zij voelden zich net zoals in de oorlog weer opgesloten. De opzet was het inrichten van 50 regionale centra met 50 tot 80 standplaatsen. **Centra werden afgesloten met een slagboom met politie bewaking.** En de wet van 1968 is ook afstammingsbeginsel ingevoerd, dat het recht om in een wagen te wonen werd beperkt tot mensen, die zelf of wie een van de ouders eerder in een wagen hadden gewoond. Dit artikel was uitsluitend bedoeld om de groep zo klein mogelijk te houden. Het afbakenen van de groep die gerechtigd was om in een wagen te wonen was niet principieel, maar ingegeven door praktische motieven. De reden in 1968 om het afstammingsbeginsel (art 18) in te voeren was zeker niet ter bescherming van de woonwagenbevolking. Integendeel vooroordelen, negatieve beeldvorming en een ernstig gebrek aan kennis wat een basis voor een beleid, waarvan het doel was woonwagenbewoners om te smeden tot *huishouders*. Dit blijkt uit de *memorie van toelichting op het artikel 18*.

"In het vorenstaande heeft ondergetekende geschetst hoe naar haar gevoelen aanpassing van de woonwagenbewoners aan de gevestigde samenleving bevorderd zou kunnen worden en aanpassing die op haar beurt een overgang naar die samenleving zou kunnen meebrengen. Met dit beleid zou het in strijd zijn, toe te laten dat een woonwagen wordt betrokken door personen die zelf of wier ouders nimmer in een woonwagen hebben gewoond".

Het doel van de wet is duidelijk: Woonwagenbewoners moeten uit de wagen in een huis! Kamerlid van Bennekom (ARP) stemde ook in met dit uitstervingsbeleid. Ben Sijes, vroeger historicus verbonden aan het Rijksinstituut voor Oorlogsdocumentatie, gaf als commentaar op de houding van de wettenmakers: 'eenzijdigheid hovaardij en superioriteitsgevoel'. **Sijes vergeleek ook het woonwagenbeleid van de Duitsers in Nederland 1940-1945 met beleid van de Nederlandse overheid in de zestiger jaren.**

Door invoering van de woonwagenvet van 1968 is het aantal woonwagens meer dan verdubbeld in de afgelopen 36 jaar!

Hij zag geen principieel verschil tussen beide. Men vond de woonwagenvorm een inferieure woonvorm en zijn bewoner een asociaal individu, dat aangepast moest worden aan de burgersamenleving. De woonwagenbevolking kon dus alleen maar groeien door natuurlijk aanwas en door huwelijken met burgers. Vroeger was het vrijwel ondenkbaar dat een reiziger trouwde met een burger, maar tegenwoordig is het zo, dat vele woonwagenbewoners van burgerlijke afkomst zijn (over integratie gesproken!). Bijna alle burgers, die met een reiziger zijn getrouwd, hebben verkozen om op het centrum te gaan wonen. De reizigers die in een huis gingen wonen, willen liever vandaag dan morgen weer terug naar het centrum. In het volgende schema is duidelijk dat door dit concentratiebeleid van de grote centra het aantal woonwagens aanzienlijk is toegenomen. Dit omdat zoveel burgers op de centra kwamen wonen. In 1970 waren er 3584 woonwagens bewoond door reizigers, terwijl aan het eind van de negentiger jaren dit aantal meer dan verdubbeld is.

De overheid begon in te zien, dat het samenbrengen van de reizigers in grote centra niet het gewenste doel had bereikt, namelijk door greep op deze groep Nederlanders te krijgen en zo begonnen zich nieuwe plannen te ontwikkelen om de grote centra op te splitsen in kleine centra met 10 tot 15 standplaatsen. In 1977 kwam er een wetwijziging met een nieuwe slogan:

"deconcentratie"

Er moest naar andere middelen worden gegrepen om het probleem van de woonwagenbevolking op te lossen, behalve deconcentratie werden ook andere begrippen ingevoerd zoals normalisatie. Allemaal middelen om maar een doel te bereiken:

"de woonwagenbevolking moet verdwijnen"

zoals van Doorn al in 1940 had opgeschreven. De onbeheersbaarheid is het centrale punt waar alles om draait en prijkt op vele "geheime agenda's". Net waren de woonwagenbewoners gewend aan de nieuwe situatie en hebben zij zelf de integratie via het bed voltrokken of de families worden weer uit elkaar getrokken, onder het motto dat het beter was voor de woonwagenbewoners! Nergens werden ze in gekend en zo begon de heilloze weg van de deconcentratie van grote regionale centra (lees: deportatie). Weer opnieuw veel ellende en verdriet. Door allerlei handige trucjes, het beloven van gouden bergen, lukt het de overheid om een paar grote centra op te splitsen en worden de bewoners gedwongen om te verhuizen en voelden dit als de zoveelste keer, dat ze werden ingeperkt in hun vrijheid en rechten. Ze wilden over hun eigen lot kunnen beschikken of op een klein of groot centrum of in een stad of dorp. Daarbij kwam nog dat op de kleine centra geen autosloopwerkzaamheden mochten plaatsvinden. Deze scheiding was ook weer een aantasting van hun arbeidscultuur, namelijk wonen en werken was altijd aan dezelfde plaats gebonden. Zij vinden de scheiding tussen wonen en werken kunstmatig en in strijd met hun bestaansvorm. In de burgermaatschappij is het anders: burgers wonen in huizen en werken elders. De wetgever is er helaas toch uiteindelijk in geslaagd om de rondtrekkende reiziger zijn zwervende bestaan af te nemen door ze te beperken in hun trekvrijheid. Eerst het beleid van concentratie om daarna over te gaan tot deconcentratie. Het waren de gemeenten die het voor het zeggen hadden, daarna was het de provincie en nu weer de gemeente. Alleen heeft de wetgever ervoor gezorgd, dat ze hun beroepswerkzaamheden van vroeger niet meer kunnen uitoefenen en noodgedwongen van de bijstand moeten leven en daardoor nog meer geïsoleerd worden. Tot de zestiger jaren, hebben zij zichzelf weten te bedruipen en nergens waren ze vies van, welk werk ze ook moesten doen zoals aardappelen rooien, kersenpluk, fabrieksarbeid, sneeuw ruimen etc.

Daarbij te bedenken, dat sinds 1968 er in plaats van 3000 nu 9000 woonwagens in Nederland staan. Het overheidsbeleid heeft er dus voor gezorgd, dat er nu driemaal zoveel woonwagens staan. Doordat het deconcentratieproces gefaseerd en langzaam verliep, was op de grote centra inmiddels een geheel nieuwe generatie geboren en getogen. De gewenning aan het wonen op een groot centrum dikwijls naast de rest van de familie en de gehechtheid aan een steeds groter

wordende groep familieleden en vrienden heeft de weerstand tegen het opheffen van centra nog vergroot. De continuïteit van een grote groep bekenden is op de overgebleven grote centra groter dan ooit tevoren. Het ziet er naar uit dat nu de woonwagenwet is afgeschaft de woonwagenbewoners overgeleverd zijn aan de willekeur van de gemeenten en is er niet meer de provincie die hun kan wijzen op hun verplichting voor het inrichten van genoeg standplaatsen. Door het aannemen van dit wetsvoorstel zullen er in Nederland helemaal geen woonwagenbewoners meer zijn. Ze zullen allemaal ingelijfd worden in de burgersamenleving. Maar wat ze daarbij vergeten is, dat ze de cultuur van de woonwagenbewoners nooit kunnen afnemen. De burgers zullen dan van nabij kunnen meemaken, als ze daar tenminste voor open staan en niet verblind worden door de eeuwigdurende vooroordelen, hoe deze reizigers denken, hun gevoel voor saamhorigheid, hun oprechtheid en grote mensenkennis. Door hun reizend bestaan hebben ze vroeger geen goed onderwijs gehad. Een groot gedeelte van de oudere reizigers kunnen niet lezen en schrijven, maar ze hebben daardoor wel zintuigen ontwikkeld, die bij ons burgers sinds we op school kwamen, allang zijn vervaagd of zelfs geheel zijn verdwenen. Zij gaan niet af op het geschreven woord, maar kunnen beter horen, voelen en zien. Ze weten precies wie liegt en wie de boel in de maling wil nemen. Ook hebben zij het ouderen probleem opgelost, want de ouderen blijven op het centrum staan en worden niet zoals bij de burgers weggeborgen in verpleegtehuizen. Het is voor onze samenleving te wensen dat de woonwagencultuur behouden blijft. De leefwijze en mentaliteit van saamhorigheid zou een goed tegenwicht kunnen vormen tegen de bureaucratisering van onze samenleving, die de mensen steeds verder uit elkaar drijft.

Als je de woonwagenbewoner zijn vrijheid en zelfstandigheid afpakt zullen er nog hele rare dingen gaan gebeuren. De jonge generatie woonwagenbevolking laat zich niet in een huis dwingen. Ze zullen de caravan pakken en weer gaan rondtrekken als het niet in Nederland kan, dan maar naar het buitenland. Het wordt de hoogste tijd dat de wetgever zich eens werkelijk verdiept in de problematiek van de woonwagenbevolking en niet overgaat tot het invoeren of afschaffen van wetten die alleen maar voortkomen uit een paniecreactie en een gebrek aan kennis en visie. Wij zijn van mening dat het deconcentratiebeleid een voortdenderende trein is die blindelings door raast en op een zijspoor moet worden geplaatst om nog groter onheil, dan ze al heeft aangericht, te voorkomen. Het beleid zou gericht moeten worden op de wensen en noden van de woonwagenbevolking. Prioriteit moet zijn het inrichten genoeg staanplaatsen, vooral voor de aanwas. De generatie van de reizigers geboren voor 1960 moet je laten zitten waar ze zitten. Je kan geen oude eiken verplaatsen zonder ernstige schade aan hun wortels te brengen. De kleinkinderen van deze oude eiken, geboren in de jaren negentig gaan nu allemaal naar school en zullen de jaren twintig van deze eeuw weer een gezinnetje gaan stichten. Door de steeds snellere automatisering van onze maatschappij (elektronische snelweg) zullen zij heel anders gaan denken over arbeid, onderwijs, etc. Het worden dan weer kleine zelfstandigen, die misschien weer gaan trekken. Zij zouden zelfs een voorhoede kunnen vormen als het gaat om de invulling van zelfstandig ondernemerschap. Alles wat nu vanzelfsprekend is, zoals het verkrijgen van zoveel mogelijk kennis, zijn de garantie om goed te kunnen functioneren in onze maatschappij, zouden dan wel eens een andere plaats kunnen krijgen, dan zij momenteel hebben en te vervangen worden door andere waarden, die misschien belangrijker zijn voor het in stand houden van onze samenleving.

Het wordt de hoogste tijd dat er een einde komt aan het zig-zag beleid, dat de overheid in de afgelopen 150 jaar heeft gevoerd.

Achteraf bezien is het grote kwaad geschied eind jaren zestig, toen de reizigers op grote concentratiecentra werden gedreven. De reizigers konden niet meer reizen en waren gedoemd om van de steun te trekken. Deze vernedering heeft zijn schaduwen ver vooruit geworpen. Veel van de ellende die van vandaag wordt geleden, is terug te voeren tot het desastreuze beleid dat de overheid in die bewuste jaren heeft gevoerd.

40 jaar overheidsbeleid zijn vastgelegd in twee foto's, die voor zich zelf spreken:

Politie inval 24 november 1964 in woonwagencentrum 'Zuidoost Brabant' te Deurne Politie inval 15 april 2004 in woonwagencentrum Vinkenslag te Maastricht (Foto uit het Wiel 3-2004 van Rob Oostwegel)

Door de negatieve publiciteit van de laatste tijd is de kloof tussen de reiziger en de burger alleen maar groter geworden. Nu de gemeente het voor het zeggen heeft met de inrichting van de woonwagencentra, is het hek van de dam. We zien dan ook grote verschillen ontstaan. In een gemeente worden zelfs pantserwagens ingezet om het beleid kracht bij te zetten, terwijl in andere gemeenten door overleg woonwagencentra worden gerenoveerd en gezorgd wordt voor de nieuwe aanwas. Over de laatste categorie vinden we weinig of niets in de media terug. Daar waar het even kan worden de reizigers uitgemaakt voor criminelen. Door recente gebeurtenissen worden nu alle 30.000 woonwagendbewoners in Nederland over een kam geschoren en met de nek aangekeken. Laten de media eens nagaan wie wel en niet zijn water, gas, elektriciteit en belasting betalen. Men zou dan vreemd opkijken en al gauw merken, dat het meer een uitzondering dan regel is. Precies tegenovergesteld, zoals nu door de media en de politiek wordt gesuggereerd.. De balans is compleet zoek, het is een complete ramp voor de reizigers, die steeds weer dezelfde vooroordelen naar hun hoofd geslingerd krijgen.

Het ziet er allemaal somber uit als men op deze heilloze weg doorgaat. Het enige wat de overheid te doen staat is in mondeling overleg te komen met de reizigers. Met fysiek geweld zal het averechts werken en zullen we in de komende tijd nog vele nare dingen gaan beleven, die voor beide kanten weinig goeds zal opleveren.

Samenvatting van de 150 jaar overheidsbeleid op de beheersbaarheid van de rondtrekkende mensen

Doelstelling: De overheid moet de rondtrekkende mensen onder controle krijgen (term van de overheid: integratie)

Middelen : Maatregelen treffen, die er voor moeten zorgen dat er geen woonwagendbewoners meer overblijven (Disintegratie) (termen van de overheid: concentratiebeleid, deconcentratiebeleid, instelling afstammingsbeginsel, afschaffing afstammingsbeginsel, afschaffing woonwagenwet etc).

1854

ARMENWET: rondtrekkende mensen kunnen hun steun halen in hun geboorteplaats, dus niet in hun woon- en verblijfplaats.

1870

WETSWIJZIGING ARMENWET: In deze periode gaan de rondtrekkende mensen gebruik maken van woonwagens, zodat de Armenwet wordt aangepast. In plaats van de geboorteplaats

wordt nu de verblijfplaats verantwoordelijk voor het uitkeren van overheidssteun.

1918

WOONWAGENWET: Concentratie van woonwagens in aan te wijzen centra. Gemeenten krijgen bevoegdheid een standplaats aan te wijzen. Het motto wordt: "Slechte woonwagens worden nog enige tijd geduld, maar slechte bewoners niet. Die niet over voldoende middelen van bestaan kunnen beschikken worden verwijderd".

1943

De Duitse bezetters verzamelen woonwagenbewoners in kampen. Maar reeds voor de Tweede Wereldoorlog zijn er geluiden opgegaan om de woonwagens in grote centra samen te brengen of beter nog: "te laten verdwijnen".

1952

Rapport Staatscommissie vervanging Armenwet: concentratie woonwagenbewoners in regionale centra en het trekverbod.

1968

Nieuwe woonwagenwet: Inrichting grote centra (concentratiebeleid) en een trekverbod en afstammingsbeginsel worden ingevoerd..

1977

Wetswijziging: Inrichting van kleine centra (deconcentratiebeleid)

1999

Afschaffing woonwagenwet. Het doek valt over de woonwagenbewoners het zijn nu burgers geworden en elke burger mag op een centrum gaan wonen. Gemeente ipv provincie krijgt de verantwoordelijkheid inrichting woonwagenlocaties.

2004

Verharding relatie tussen overheid/burger/media en woonwagenbewoners

HET DOEL HEEFT DE MIDDELEN GEHEILIGD

Aan het eind gekomen van dit overzicht van de geschiedenis van de reiziger sinds 1848, wil ik de lezer mijn eigen bevindingen in de donkere dagen voor Kerstmis in 2002 aan de Leyweg in Den Haag verhalen. Het is heel moeilijk om onder woorden te brengen wat ik daar allemaal heb meegemaakt, maar kort na die gewelddadige ontruiming van het woonwagencentrum aan de Leyweg heb ik een persoonlijk verslag geschreven. Maar nu zijn we 16 maanden verder en is het leed voor de vroegere bewoners nog lang niet geleden. Dagelijks worden ze geconfronteerd met brieven en aanmaningen, die er voor zorgen dat ze nog geen rust kunnen vinden op hun nieuwe locatie en steeds weer op wrede wijze worden herinnerd aan de afschuwelijke dagen van de deportatie. Na dit persoonlijk verslag geef ik nog een overzicht van alle verwickelingen sinds december 2002. Hieruit zal blijken dat de lijdensweg nog lang niet voorbij is en gezien de negatieve publiciteit van de laatste maanden betreffende de reizigers ziet het er allemaal alles behalve rooskleurig uit.

Deze tekst heb ik geschreven in 2004. In 2009 is een lijvig document verschenen van het VROM getiteld "Eigentijds omgaan met het woonwagenbewoners. Subtitel: Opmaat naar normalisatie. "

Enkele kanttekeningen geef ik hieronder

In het historisch overzicht begint in 20^e eeuw. De 19^e eeuw wordt hier buiten beschouwing gelaten terwijl in mijn tekst juist het ontstaan van deze bevolkingsgroep duidelijk wordt gemaakt.

Het rapport zegt dat er in 2004 een omslagpunt heeft plaats gevonden. De kenmerken van de periode na 2004 zijn: 1. Hernieuwde aandacht op lokaal niveau. 2. Maatregelen voornamelijk

repressief van aard 3 Groeiende behoefte aan lange termijn oplossingen .. Het rapport is eerlijk over wat er niet bereikt is.

Met inzet van geld, mensen en middelen heeft men klaarblijkelijk niet kunnen voorkomen dat woonwagenbewoners nog altijd de 'minderheid onder de minderheden' vormen. Het aantal standplaatsen mag fors zijn toegenomen, er is nog altijd een tekort en het ziet er niet naar uit dat daar de komende jaren veel verbetering in gaat komen. De relatie tussen woonwagenbewoners en de rest van de samenleving is nog altijd ongemakkelijk, volgens sommigen is de kloof eerder groter dan kleiner geworden. Bovendien worden woonwagenbewoners steeds meer en openlijker geassocieerd met allerlei vormen van illegale en criminele praktijken.

Hoofdstuk 8. Hoe een echtpaar van het woonwagencentrum Jan Hanlostraat hun standplaats kwijtraakte en van hot naar her door het land moet zwerven
(Het laatste deel is nieuwe tekst)

De zwerftocht van het echtpaar Kames-Middeljans begint pas echt wanneer ze hun standplaats moeten verlaten op **5 juni 2005**. Ze trekken met hun woonwagen van hot naar her. Eerst gaan ze uit armoede maar op de Jan Hanlostraat staan vlak bij hun standplaats. Uit angst dat de gemeente de wagen in beslag zal nemen gaan ze een paar dagen later naar hun oude standplaats aan de Leyweg. Ook daar moeten ze weg en **13 juni 2005** wordt hun wagen opgeslagen in een loods in Zoetermeer. Griet gaat naar haar familie in Groningen en Sani trekt in bij zijn zuster Cobi in Nootdorp. Hij kan er niet tegen om in een huis te wonen. Hij weet een klein kampeervagentje op de kop te tikken en gaat staan op een open plek in het woonwagencentrum Jan Hanlostraat. In augustus krijgt hij de mogelijkheid door iemand om een Camper te kopen. Griet komt weer terug uit Groningen.

De camper van het echtpaar Kames-Middeljans waarmee ze door het land zwerven

Zo beginnen zij aan een lange reis die nu anno juni 2012 nog steeds voortduurt. Van camping naar camping. Camping Uul in Ulestraten (Zuid Limburg) Camping in Groningen, **Winter 2005/2006** Verblijven ze op een camping in Kijkduin. **Zomer 2006** Camping Heer Hugowaard.

Zomer 2006 Camping Heer Hugowaard bezoek van Tom en zijn kleinzoon Joep

Winter 2006/2007 Kijkduin

Zomer 2007 Jan Hanlostraat

Voor de winter willen ze weer terug naar Kijkduin, maar dat lukt niet . Uit mijn dagboek citeer ik

Woensdag 26 september 2007 Gister rampbericht van Griet. Ze moeten weg van kamp Hanlostraat zijn gegaan naar Kijkduin en daar moeten ze weer weg omdat er met een andere woonwagenbewoners ruzie was geweest. Vandaag met Sani gebeld. Camping Duinrell te duur voor hem. Gebeld met camping Buitenlust bij Breda is nog plaats. Hij gaat daar naar toe. Naar bed gegaan midden op de dag werd van dit alles zo depressief en voelde me rot en tot niets in staat

Winter 2007/2008 Camping Buitenlust (Chaam)

Zomer 2008 Camping Jagtveld 's Gravensande

Winter 2008/2009 Camping Buitenlust

Winter 2008/2009 Camping Buitenlust (Brabant) Met kleinzoon Joep op bezoek

Uit mijn dagboek :

Maandag 19 januari 2009 Brief aan Joep Lamme

Ha die Joep. Het was voor mij een ware happening om te zien en te voelen dat een kleinzoon zo kan mee voelen waar het allemaal om draait. Het besef dat we met een gouden lul zijn geboren en dat we me onze rijkdom iets kunnen afgeven en tegelijkertijd daarbij beseffen dat we veel heel veel er voor terug krijgen. In de trein zei je nog zo treffend: ze klagen niet en dan te weten wat zij allemaal hebben meegemaakt in de jaren dat wij in luxe hebben geleefd. Doel: Griet in oktober 2009 niet meer in een kampeer wagen in de vocht in de eenzaamheid in Buitenlust ... never nooit.. Sani en Griet zijn toch waard - zoveel zuiverheid - om voor te vechten. Opa.

Zomer 2009 Camping Jagtveld , 's Gravenzande

Zomer 2009 camping Jagtveld met kleindochter Sascha

Winter 2009/2010 Camping Couwenberg , Netersel (West Brabant)

Winter 2009/2010 Camping Couwenberg .Met Joep op bezoek

Zomer 2010 Camping Jagtveld 's Gravensande

Winter 2010/2011 Camping Cauwenberg ,Netersel

Zomer 2011 Camping Jagtveld 's Gravensande

Zomer 2011 Camping Jagtveld

Winter 2011/2012 Camping Cauwenberg

Zomer 2012 Camping Jagtveld 's Gravensande

Hoofdstuk 9 De kansen dat het echtpaar een standplaats door de gemeente Den Haag krijgt toegewezen

De kansen dat het echtpaar Kames-Middeljans een standplaats krijgt toegewezen zijn uiterst gering volgens mevrouw Yasmio Gümüs van het stadgewest Haaglanden . Mijn vriend en juridisch adviseur Erik van der Maal heeft mij een verslag toegestuurd van een telefonisch onderhoud dat hij heeft gehad met mevrouw Gümüs, aangaande de vooruitzichten van het verkrijgen van een standplaats voor het echtpaar Kanis -Middeljans. Hieronder *volgt* een deel van het verslag.

Hallo Tom, n.a.v. ons gesprek op het station vrijdag j.1. het volgende:

Ik ben het met je eens dat we toch nog iets moeten doen om Saoi te helpen bij zijn zoektocht naar een vaste standplaats.

Ik heb de gemeente Den Haag gebeld, en kwam na veel telefonische omzwervingen terecht bij mw. Yasmio Gümüs (tel. 070 -75016 82),die werkt op de afdeling waar Sani en ik in 2007 een gesprek hadden gehad. Degenen waar we mee gesproken hebben werken daar niet meer. Ik heb mw. Gümüs gevraagd om een afspraak te maken voor een gesprek, maar dat vond zij niet zinvol: de informatie die er tijdens zo'n gesprek uitgewisseld zou worden, kon ook telefonisch gegeven worden, en staat verder in de Huisvestingsverordening van Den Haag

En bovendien is het zo, dat het Stadsgewest alleen maar registreert, en dat de toewijzingen plaatsvinden door de eigenaar (van de grond), en dat is óf de gemeente, óf de woningcorporatie (art. 23 Huisvestingsverordening).

Ze heeft wèl het dossier van Sani erbij gepakt, en daaruit blijkt dat Sani nog steeds ingeschreven staat in het register van standplaatszoekenden (sinds 15 november 2007), en dat hij elke twee jaar een aanschrijving van Den Haag krijgt met de vraag of hij nog ingeschreven wil blijven staan. Hij moet wel op die aanschrijvingen reageren, want anders wordt hij uitgeschreven.

Wat zijn kansen betreft op spoedige standplaatstoewijzing: die zijn bedroevend, want hij staat op nummer 173 van een totaal van 205 ingeschrevenen. Er zijn dus nog 172 wachtenden vóór hem ...

Uit dit verslag blijkt zonneklaar dat het Kames-Middeljans nog jaren zullen moeten wachten op een standplaats en het zou kunnen resulteren in een ligplaats ipv van een standplaats!!

Slotwoord

Het is een lang verhaal geworden. Wat opvalt is dat door middel van acties toch veel bereikt is. Maar er zijn ook gevallen - zoals in De Haag - dat de acties weinig succes hebben gehad .. Het kan misschien liggen in het feit dat Den Haag de zetel is van vele zeer belangrijke overheidsinstanties. Wat mij zwaar op de maag ligt of beter onverteerbaar is dat het echtpaar Kames-Middeljans door de bureaucratische molens dreigen te worden fijngemalen. Ik zal ook door middel van dit essay bepaalde instanties en personen gaan benaderen om hen te overtuigen dat in dit geval de eerste paragraaf het vierde hoofdstuk van de Huisvestingsverordening kan worden toegepast (HOOFDSTUK 4 VOORRANGSVERKLARING § 1. Voorrangspositie op grond van een voorrangsverklaring art. 31).

"ER ZIJN NOG 0 WACHTENDEN VOOR U"

Einde van mijn essay

Zeer weinig reacties gekregen. Wel verheugend en hoop gevend waren de hierna volgende reacties:

Maandag 4 juni 2012 Brief van J.P.Balkenende (ex minster- president). Het is inderdaad weer enige tijd geleden dat wij contact hadden. Graag bevestig ik de goede ontvangst van uw schrijven van 23 mei jl., waaraan u het essay 'Er zijn nog 172 wachtenden voor u ... ' heeft toegevoegd. Ik waardeer het dat u mij opnieuw op de hoogte heeft gesteld en ik zal kennis nemen van de inhoud. Graag wens ik u alle goeds bij uw verantwoordelijkheden. Hartelijke groet Jan Peter Balkenende

Vrijdag 8 juni 2012 Brief van de Directeur van het Kabinet der Koningin Mevrouw Mr M Beuker Geachte heer De Booij, Op verzoek van Hare Majesteit de Koningin bericht ik U, dat de Koningin Uw brief van 24 mei 2012 heeft ontvangen en kennis heeft genomen van hetgeen U hebt geschreven. Ik zeg U dank voor het toegezonden essay. De Directeur van het Kabinet der Koningin, voor deze Mw Mr M.Beuker

Maandag 21 mei 2012 Brief aan Hare Majesteit de Koningin der Nederlanden. Mevrouw. In het verleden heb ik U mijn geschriften toegestuurd en heeft U daarvan steeds kennis genomen. Inmiddels ben ik een jaartje ouder geworden (87) maar ik hou toch nog steeds niet op met het strijden tegen onrecht. Allereerst moge ik U mijn bewondering en grote respect uitspreken zoals U Uw taak steeds weet uit te voeren. Mijn hoop is gevestigd dat U de tijd zult vinden om mijn essay in ogenschouw zoudt willen nemen. Uiteraard ben ik mij ten volle bewust dat U in deze geen enkele bijdrag kan leveren voor het bereiken van mijn doel met dit essay: Dat mijn grote vriend

Sani Kames een standplaats kan krijgen in de regio Den Haag. Het enieg wat ik met deze brief beoog om u in kennis stellen van mijn activiteiten zoals ik steeds in de afgelopen jaren. Met de grote genegenheid en met grootst mogelijke achting. Uw dw. Tom de Booij.

Woensdag 23 mei 2012 Brief van de Burgemeester van Baarn. M.A. Röell

Geachte heer Booij. Op 23 mei jl. hebben wij uw essay over het woonwagenebeleid ontvangen.

Wij hebben het stuk met veel belangstelling gelezen. Hierbij willen wij u danken voor het essay. We wensen u veel succes met uw verdere werkzaamheden. Met vriendelijke groet
M.A.Röell, Burgemeester

Zondag 15 juli 2012 Brief van Joris de Bruinen. Bestuursadviseur burgemeester. Zoals zojuist toegezegd in ons plezierig telefoongesprek ontvangt u hierbij nog een kort briefje. Wij hebben kennis genomen van uw essay met uw historische beschouwingen van het woonwagenebeleid en diverse casus daar om trend. In praktische zin kan ik echter niets voor u betekenen. Ik hoop U hiermee voldoende geïnformeerd te hebben. Met de meeste hooaching, Joris den Bruinen.
Bestuursadviseur burgemeester.

Woensdag 1 augustus 2102 Brief aan de burgemeester van De Haag Hoogedelachtbare Heer J.J. van Aartsen . Uw brief van uw bestuursadviseur de heer Joris de Bruinen heeft mij tenzeerste teleurgesteld. Ik zend u een kopie van zijn brief en ook van de andere personen die hebben gereageerd op mijn essay (zie bijlagen). Wat een wezenlijk verschil. Uiteraard heb ik aan U iets gevraagd wat ik niet aan de anderen heb gevraagd, namelijk om U te mogen spreken. U heeft het te druk zodat ik me dan maar tevreden moet stellen met uw bestuursadviseur zoals het ook op Uw website staat. In het verleden – 18 december 2002 – heb ik getracht Uw voorganger de heer Deetman te spreken te krijgen. Het heeft toen geleid dat zijn bestuursadviseur de heer Chris Mos mij toen heeft laten arresteren. Om niet in herhaling te vallen zou ik U willen vragen om u te mogen spreken. Hierbij doe ik nogmaals een dringend verzoek .Met de meeste hoogaching Uw dw Tom de Booij

Donderdag 9 augustus 2012 Brief aan de Voorzitter van het dagelijks bestuur van het stadsgewest Haaglanden de Heer J.J. van Aartsen Hoogedelachtbare Heer van Aartsen,

Hierbij heb ik de eer het volgende onder Uwe gewaardeerde aandacht te brengen. Hierbij richt ik mij tot U als voorzitter van het dagelijks bestuur van het stadsgewest Haaglanden. Volgens de regionale huisvestingsverordening stadsgewest Haaglanden is het mogelijk voor een standplaatszoekende krachtens artikel 31 1. a van bovengenoemde verordening, dat burgemeester en wethouders een voor het gehele stadsgewest geldende voorrangsverklaring kunnen afgeven. Als belangenbehartiger van de heer A. Kames – sinds februari 1997 – ben ik gestart met een onderzoek naar de mogelijkheden of de heer A. Kames in aanmerking zou kunnen komen voor een bovengenoemde voorrangsverklaring.

De heer A. Kames had tot december 2002 een vaste standplaats op het woonwagencentrum aan de Leyweg te Den Haag. In december 2002 werd hij gedwongen met zijn woonwagen te verhuizen naar de Jan Hanlostraat te Den Haag, alwaar hem een standplaats werd toegewezen. Door het te laat betalen van zijn achterstallige huur is hem op 6 juni 2005 zijn standplaats ontnomen. Sinds die tijd heeft hij geen vaste standplaats. In november 2007 heeft hij zich laten inschrijven als standplaatszoekende in het Register van het stadsgewest Haaglanden (bijlage 1). Tevens heeft hij sinds 2007 pogingen ondernomen voor het verkrijgen van een aanvraag voor een voorrangsverklaring voor een standplaats in het stadsgewest Haaglanden.(bijlage 2). Tot nu toe zonder succes. Op de wachtlijst van de standplaatszoekende staat hij op plaats 173 van de 205 ingeschrevenen. Wat er in feite op neer komt dat hij van de gemeente Den Haag

eerder een ligplaats dan een standplaats krijgt toegewezen. Uiteraard ben ik mij er terdege van bewust, dat een voorrangsverklaring bijna nooit wordt gehonoreerd. Er zijn zoveel schrijnende gevallen dat het niet gewenst is om uitzonderingen te maken. Het is nu aan mij om te laten zien, dat deze situatie voor een deel is ontstaan door aanwijsbare omissies van de gemeente Den Haag. In een aantal bijlagen heb ik getracht om U te informeren over de dramatische ontwikkelingen, die er toe hebben geleid dat de heer Kames al zeven jaar lang verstoken is van een vaste standplaats. (bijlagen 3 t/m 8).Hierbij zou ik U willen vragen om mij in de gelegenheid te stellen om mijn brief mondeling nader bij U te mogen toelichten, zodat ik, op Uw eventuele vragen, na lezing van mijn brief, antwoord zou kunnen geven.Inmiddels verblijf ik met de gevoelens van de meeste hoogachting,Uwe dw.Tom de Booij, belangenbehartiger van de heer Kames. Ps. De reden van het vertrouwelijke karakter van deze brief heb ik nader uitgelegd in mijn bijlage 8.3.

Met 8 bijlagen

Inhoudsopgave van bijlagen

1. Brief van de Dienst Stedelijke Ontwikkeling van Den Haag van 16 december 2009 aan de Heer A. Kames , in zake zijn verlenging inschrijving Register van standplaatszoekenden stadsgewest Haaglanden.
2. Brief van de heer A.Kames van 16 oktober 2007 aan het stadsgewest Haaglanden met verzoek aanvrage voorrangsverklaring.
3. Het woonwagenbeleid van de Nederlandse overheid sinds 1834.
4. De Gemeenteraad van Den Haag beslist op 5 juni 1997 dat het woonwagencentrum aan de Leyweg moet worden opgeheven en dat het middel van gedwongen verplaatsing mag worden toegepast.
5. Hoe een woonwagencentrum in Den Haag in allerijl moest plaatsmaken voor nieuwbouw, die nu bijna 10 jaar later nog niet van de grond is gekomen.
6. Hoe een echtpaar van het woonwagencentrum Jan Hanlostraat hun standplaats kwijtraakte en jarenlang van hot naar her door het land moeten zwerven.
7. Onderzoek naar het woonwagenbeleid van de Gemeente Den Haag. Commissie De Haseth. Juni 2004.
8. Waarom Sani Kames een voorrangsverklaring voor een standplaats zou moeten worden toegewezen..

(De bijlagen 1 t/m6 zijn nagenoemd hetzelfde als in mijn essay “Er zijn nog 172 wachtenden voor U”, zodat ik deze hier niet afdruk wel de laatste 2 bijlagen)

Bijlage 8

Waarom Sani Kames een voorrangsverklaring voor een standplaats zou moeten worden toegewezen

Hierbij een aantal punten, waarin ik wil laten zien dat het toekennen van een voorrangverklaring voor het verkrijgen een standplaats in de regio Den Haag voor de heer Kames zou moeten worden toegewezen.

1 In 2004 is door de commissie De Haseth een onderzoek gedaan naar het Haagse woonwagenebeleid en in het bijzonder naar het verloop van de verhuizing in december 2002 van woonwagens van de locatie Leyweg naar de Jan Hanlostraat. (zie bijlag 5.) Uit de volgende zinsneden uit het rapport blijkt dat de gemeente ernstige fouten heeft gemaakt.

“ Bij deze ontruimingsoperatie was er onvoldoende voorbereiding, slechte communicatie met bewoners en in de uitvoering afwijkingen van de planning. Daardoor zijn veel ad hoc beslissingen genomen en ontstond er meer dan normale verhuisschade aan de woonwagens. Bij de afhandeling van die schade is afgeweken van de binnen de gemeente afgesproken beleidsregels en is er willekeur opgetreden in de afhandeling”

Het is daarom des te verwonderlijker, dat - ondanks dit rapport – de gemeente Den Haag de voormalige bewoners van de Leyweg op laten draaien voor de kosten van de gehele operatie. Tijdens de commissievergadering van 8 december 2010 heeft mevrouw Gyömörei wethouder Norder gevraagd om een definitief financieel overzicht met betrekking tot de verplaatsing van woonwagens van de voormalige woonwagen locatie Leyweg naar de locatie Jan Hanlostraat. De wagens werden in december 2002 verplaatst, onder toepassing van bestuursdwang. Hier enkele zinsneden uit de brief en het financieel overzicht.

Eind 2003 werd aan 26 bewoners van wie de woonwagens waren verplaatst een totaalbedrag ad € 2,848 mln aan kosten bestuursdwang in rekening gebracht. Dit bedrag was gebaseerd op de rekening ad € 3,350 mln die de gemeente had ontvangen van het transportbedrijf, verminderd met een korting van 15 procent. Geen enkele bewoner betaalde. Om die reden spande de gemeente procedures aan bij de rechtbank. In bijna alle procedures werd later ook in hoger beroep, bij het Gerechtshof, een procedure gevoerd. Inmiddels heeft het Hof in alle zaken arrest gewezen.*)

*)De Hoge Raad heeft inmiddels de arresten van het gerechtshof van 8 november 2007 en 20 oktober 2009 vernietigd en het geding naar het gerechtshof te Amsterdam ter verdere behandeling en beslissing verwezen. Inmiddels is het tot een schikking gekomen waaruit zonneklaar is gebleken dat aan de kant van de woonwagenbewoner geen ernstige fouten zijn gemaakt, zodat de gemeente genoeg heeft moeten nemen met een minnelijke schikking.

2. De heer Sani Kames heeft in 2005 van de gemeente Den Haag een regeling gekregen om zijn schulden te saneren. 3 jaar later heeft hij met succes deze regeling tot een goed einde weten te brengen. Maar desondanks heeft hij nog steeds geen standplaats. Hij heeft bij het ingaan van de regeling wel moeten afzien van zijn schadeclaim. Tijdens de verhuizing van zijn wagen heeft hij een schade opgelopen van ruim 70.000 euro. De bestuursadviseur van burgemeester Deetman ten tijde van de verhuizing in 2002 deelde mij recentelijk mede dat hij het op zijn minst vreemd vond dat enerzijds de gemeente Den Haag hem terzijde staat om zijn schulden te saneren, terwijl anderzijds hij geen beschikking heeft van een vaste standplaats en gedoemd is te blijven zwerven.. Zijn kans op het verkrijgen van een standplaats zonder voorrangverklaring is vrijwel nihil. Hij staat immers op de 173ste plaats van de 204 gegadigden. Wat er in feite op neer komt dat hij van de gemeente Den Haag eerder een ligplaats dan een standplaats krijgt toegewezen

3. De heer Kames heeft steeds voorop gestaan in de strijd tegen de opheffing van het woonwagencentrum aan de Leyweg. In de negentiger jaren is hem zelfs een belangrijke som gelds geboden met als voorwaarde dat hij zijn strijd zou willen staken. Hij is hier nooit op ingegaan. Hij moet dit nu bekopen met een zwerversbestaan. Ik heb hem in al die jaren regelmatig bezocht. Ik

ben daarbij zeer onder indruk gekomen op welke wijze hij en vooral zijn vrouw deze zevenjarige tijd hebben doorstaan. Vooral ten tijde van de driejarige termijn van zijn schuld sanering was het wel heel zwaar.. De laatste tijd heb ik wel gemerkt dat hij en vooral zijn vrouw hun tol hebben betaald en er gewoon geen gat meer in zien zitten.. Reden waarom ik - na veel aandringen - van hun beiden de toestemming heb gekregen om voor hun in de bres te springen. Zij hebben mij wel gevraagd om tijdens mijn pogingen voor het verkrijgen van een voorrangsverklaring zo min mogelijk ruchtbaarheid te geven, dit in verband met de begrijpelijke onderlinge jaloezie tussen de mede- gegadigden voor een standplaats. Reden waarom ik ook mijn brief het predicaat vertrouwelijk heb toegedicht. Wel kan ik hierbij stellen dat niet zal rusten voordat het echtpaar Kames-Middeljans weer op een normale wijze hun leventje kunnen inrichten. Einde van de bijlagen bij de brief van 9 augustus 2012 aan de Voorzitter van het dagelijks bestuur van de Stadsgewest Haaglanden de heer J.J. van Aartsen.

Deze brief met bijlagen heb ik eveneens gestuurd aan de overige leden van het dagelijks bestuur tw. Mr drs G.A.A. Verkerk, Mr H. Houtzager, ir B.Emmens, Drs. P.W.M, Smit, J. van der Tak, H.H.V .Horlings, Drs F.H. Buddenberg, W.A.Mateman, Drs J. Hoekema.

Hieronder volgt de door mijn gevoerde correspondentie met diverse personen en instanties.

Vrijdag 10 augustus 2012 Brief van de Bestuursassistent avn Burgemeester van Aartsen
Hartelijk dank voor de brief die u op 1 augustus 2012 stuurde. Uw brief is geregistreerd onder nummer BenW/2012.1590. Ik heb uw brief ter beantwoording overgedragen aan mijn bestuursadviseur. Een reactie op uw brief ontvangt u binnen vier weken. Mocht voor de afhandeling een langere behandeltermijn nodig zijn, dan krijgt u-hiervan binnen **deze** termijn bericht, Voor eventuele vragen over de voortgang van de beantwoording kunt u bellen met de Bestuursdienst afdeling Bedrijfsvoering op telefoonnummer 070 - 3532480. Met de meeste hoogachting J.J. van Aartsen. Voor deze M.R. Born Bestuursassistent van Burgemeester Van Aartsen

Donderdag 23 augustus 2012 Brief aan de Burgemeester van Den Haag De Hoogedelachtbare Heer J.J. van Aartsen ,Hopelijk heeft U mijn brieven in goede orde ontvanegn. Tw .1 Brief aan de Burgemeester Den Haag dd 1 augustus. 2 Brief aan de Voorzitter van het dagelijks bestuur van stadgewest Haaglanden dd 9.augustus jl.i Van beide brieven heb ik tot op heden nog geen antwoord mogen ontvangen Mocht ik voor 31 aug.s nog geen antwoord mogen ontvangen dan zie ik mij genoodzaakt om U op uw spreekuur van 31 augustus van 9.30-10.30 te spreken te vragen. Op uw website zou ik dan de heer Dobbe als uw bestuursadviseur te spreken krijg, Hopelijk wilt u misschien voor de goede orde een uitzondering maken en mij persoonlijk te woord te staan. Met de gevoelens van de meeste hoogachting uwe dw. Tom de Booij

Maandag 27 augustus 2012 Brief aan wethouder Ir B Emmens Hooggeachte Heer Emmens, Ik heb u als lid van het dagelijks bestuur Stadsgewest Haaglanden en als wethouder van Zoetermeer een brief gestuurd dd 9 augustus jl, en daarin gevraagd voor een onderhoud. Het is nu enkele weken later en van U nog geen antwoord op mijn vraag voor een onderhoud mogen ontvangen. Ik zou U hierbij nogmaals willen vragen voor een mondeling onderhoud. Uit de bijlagen van mijn brief kunt U lezen waarvoor ik ten strijde ben getrokken, nl om het onrecht wat de heer Sani Kames is aangedaan onder de aandacht te brengen. Met de gevoelens van de meeste hoogachting Tom de Booij

Donderdag 30 augustus 2012 Brief van mej van Meurs-Merkestijn Geachte heer Booij, Wethouder Emmens heeft de stukken in ontvangst genomen als bestuurslid van het stadsgewest Haaglanden. Een en ander zal door het stadsgewest in behandeling worden genomen. Ik ga ervan uit u hiermede van dienst te zijn geweest. Met vriendelijke groet, Ingrid R.M. van Meurs-Merkestijn bestuurssecretaresse wethouder de heer ir. B. Emmens

Donderdag 30 augustus 2012. Brief van de bestuursadviseur van de burgemeester van Den Haag de heer Victor Dobbe. Zeer geachte heer De Booij, Op 1 augustus jl. heeft u de burgemeester wederom een brief gestuurd met een verzoek om een gesprek naar aanleiding van uw essay over het woonwagengebeleid. De burgemeester heeft mij gevraagd uw brief te beantwoorden. -- Ofschoon de burgemeester uw doorzettingsvermogen prijst, ziet hij geen aanleiding om een gesprek met u te houden. De heer Den Bruinen heeft in zijn brief van 15 juli jl. en in zijn telefonisch onderhoud met u reeds aangegeven niets voor u te kunnen betekenen. Die situatie is niet gewijzigd. Wij zullen dan ook niet meer op uw verzoek reageren. De burgemeester wenst u vanzelfsprekend het allerbeste. Victor Dobbe bestuursadviseur

Zondag 2 september 2012 Brief aan de heer Buddenberg. Geacht lid van het Dagelijks Bestuur van het Stadsgewest Haaglanden, de heer drs F.H. Buddenberg Hierbij zou ik willen vragen voor een onderhoud om mijn brief dd 9 Augustus jl met bijlagen betreffende voorrangsverklaring standplaats voor de heer Sani Kames nader te kunnen toelichten, Met de meeste hoogachting Tom de Booij

Maandag 3 september 2012 Brief van de Heer Buddenberg. Geachte heer De Booij, Uw zaak is afgelopen woensdag aan de orde geweest in het Dagelijks Bestuur van Haaglanden en daar is afgesproken dat de portefeuillehouder volkshuisvesting, de heer Be Emmens de verantwoordelijke bestuurder is. Ik raad u aan om met hem contact op te nemen. Met vriendelijke groet, Rik Buddenberg

Maandag 3 september 2012 Brief aan de heer R. Buddenberg Geachte Heer Buddenberg, dank U wel voor het positieve bericht. Met de vriendelijke groeten Tom de Booij

Maandag 3 september 2012 Brief aan de wethouder van Zoetermeer de heer B. Emmens. Geachte Heer Emmens, Heden vernam ik van de heer Buddenberg dat mijn verzoek afgelopen woensdag aan de orde geweest is in het Dagelijks Bestuur van Haaglanden en dat is afgesproken dat de portefeuillehouder volkshuisvesting, de heer Be Emmens de verantwoordelijke bestuurder is. Hij raadde mij aan om met U contact op te nemen. U zoudt mij ten eerste verplichten indien ik mondeling mijn brief dd 9 Augustus jl met bijlagen betreffende voorrangsverklaring standplaats voor de heer Sani Kames nader zou mogen toelichten. Inmiddels met de gevoelens van de meeste hoogachting Tom de Booij.

Dinsdag 4 september 2012 Brief aan het dagelijks bestuur van het stadsgewest Haaglanden, Geacht Bestuur, Jongstleden 9 augustus heb ik alle leden van uw Bestuur een vertrouwelijke brief plus bijlagen doen toekomen inzake een verzoek om een onderhoud om de brief nader te mogen toelichten. Waarschijnlijk door het vertrouwelijke karakter was het in vele gevallen - ondanks een brief van bevestiging - voor de desbetreffende gemeente moeilijk om de brief boven water te krijgen. In een enkel geval is de brief zoek geraakt. Na weer een email te hebben gestuurd eind augustus is het toch allemaal op de plaats van bestemming aangekomen. Zeer verheugend was het om van de heer Buddenberg op 3 september 2012 volgende email te ontvangen: *Geachte heer*

De Booij, Uw zaak is afgelopen woensdag aan de orde geweest in het Dagelijks Bestuur van Hooglanden en daar is afgesproken dat de portefeuillehouder volkshuisvesting, de heer Be Emmens de verantwoordelijke bestuurder is. Ik raad u aan om met hem contact op te nemen. Met vriendelijke groet, Rik Buddenberg.

Vervolgens heb ik de heer Emmens op dezelfde dag deze email verstuurd:

Geachte Heer Emmens, Heden vernam ik van de heer Buddenberg dat mijn verzoek afgelopen woensdag aan de orde geweest is in het Dagelijks Bestuur van Haaglanden en dat is afgesproken dat de portefeuillehouder volkshuisvesting, de heer Be Emmens de verantwoordelijke bestuurder is. Hij raadde mij aan om met U contact op te nemen. U zoudt mij ten zeerste verplichten indien ik mondeling mijn brief dd 9 Augustus jl met bijlagen betreffende voorrangsverklaring standplaats voor de heer Sani Kames nader zou mogen toelichten.

Mijn vreugde was echter van korte duur. Hedenochtend belde ik Mevrouw van Meurs-Merkestijn, de secretaresse van de heer Emmens, om te vragen of mijn email aan de heer Emmens goed was aangekomen. Zij deelde mij mede dat zij de email had doorgestuurd naar het stadsgewest Haaglanden en daarbij gezegd dat pas 12 september de brief wordt besproken, echter niet door het dagelijkse bestuur, maar door het stadsgewest Haaglanden en dat het niet mogelijk is om een onderhoud met de heer Emmens te krijgen aangezien deze niet de bevoegdheid heeft of woorden van gelijke strekking. Vervolgens heb ik mij gewend tot het stadsgewest Haaglanden en kreeg aan de telefoon mevrouw Gümus, Zij deelde mij mede dat ik 12 september a.s zou worden uitgenodigd voor hun vergadering. Uit haar woorden kon ik distilleren dat het er voor de heer Kames niet positief uitziet. Ik heb mevrouw Gümus onomwonden gezegd dat ik niet zal rusten voordat ik iemand van uw bestuur te spreken krijg, daarbij gesterkt door de email van de heer Buddenberg. Met de gevoelens van de meeste hoogachting Tom de Booij.

Inmiddels met de gevoelens van de meeste hoogachting, Tom de Booij.

Donderdag 6 september 2012 Brief aan de leden van het algemeen bestuur van het stadsgewest Haaglanden. Vertrouwelijk

Afgelopen 4 september heb ik uw een email verstuurd met het verzoek om een van de leden van uw spreken te krijgen, zodat ik mijn toelichting kan geven op mijn vertrouwelijke brief van dd 9 augustus jl. inzake een voorrangsverklaring voor de heer Kames. Van uw lid de heer T. Dander ontving de volgende email: Hartelijk dank voor uw mailbericht. Helaas kan ik daaruit niet precies opmaken wat de details en achtergronden van uw vraag zijn. In welke gemeente vraagt u de voorrangsverklaring aan, voor wie, waarom, wat is de reactie op uw verzoek, etc? Reden waarom ik U een afschrift van mijn vertrouwelijke brief van 9 augustus 2012 met bijlagen (helaas zonder foto's te veel ruimte voor deze email 64MB!) gericht aan de leden van uw dagelijks bestuur stadsgewest Haaglanden hierbij toestuur als bijlage. Hopende hiermee antwoord te hebben gegeven op de vraag en de heer Dander. Inmiddels met de gevoelens van de meeste hoogachting Tom de Booij

Zondag 8 september 2012 Brief aan Joris Wijsmullet Beste joris, heb je mijn mail gekregen over S.? Wat een vreemde situatie, dat Be Emmens niet de verantwoordelijke man is en mijn email doorstuurt naar het stadsgewest. Hoe kan ik nu iemand van jullie club te spreken krijgen? En ben jij ook bereid om mij te ontvangen als lid van het algemeen bestuur? dan heb ik tenminste een deur open. Nu krijg ik geen voet aan de grond. Van Aartsen schreef me gisteren dat hij me niet wil ontvangen ook niet als vz van jullie club. wel wenste mij het allerbeste toe en prees mijn doorzettingsvermogen. Wat dubbel allemaal..maar wie is nog steeds sinds 1997 het kind van de rekening? Griet en S. Maar ik zet in deze strijd alles wat ik heb in. en je weet als ik zeg dan doe ik het ook. Gegroet Tom

Geen antwoord van Joris Wijsmuller mogen ontvangen

Woensdag 12 september 2012. Brief van het dagelijks besuur van het Stadsgewest Haaglanden
Geachte heer De Booij, Uw brief van 9 augustus 2012 met betrekking tot de situatie van de heer A. Kames en een aanvraag voor een voorrangsverklaring standplaats hebben wij in goede orde ontvangen. Naar aanleiding hiervan berichten wij u het volgende.

Conform hoofdstuk 3 *van* de Regionale Huisvestingsverordening Stadsgewest Haaglanden 2012 dragen wij zorg voor het aanleggen en bijhouden van een regionaal Register van standplaatszoekenden. Standplaatsen worden alleen toegewezen aan standplaatszoekenden die ingeschreven staan in dit register. Eigenaren van woonruimte - zijnde een gemeente of corporatie - nemen bij het selecteren van een gegadigde voor een standplaats de in artikel 23 van deze verordening bepaalde rangorde in acht. Burgemeester en wethouders van de gemeente waar de standplaats is gelegen verlenen de huisvestingsvergunning, indien aan de voorwaarden daarvoor wordt voldaan.

Op dit moment staan er 205 standplaatszoekenden ingeschreven in het register en zoals u ook aangeeft staat de heer Kames op plaats 173. Gelet op dit gegeven en het feit dat er in beginsel, weinig tot geen doorstroom en mutaties ten aanzien *van* standplaatsen in de regio plaatsvinden, biedt dit weinig verwachtingen. Dit erkennen wij en we begrijpen de situatie *van* de heer Kames, maar we moeten helaas melden geen mogelijkheden of bevoegdheden tot onze beschikking te hebben om hem te helpen aan een standplaats.

Indien wordt voldaan aan de daarin genoemde eisen, kan een woningzoekende in de regio Haaglanden een voorrangspositie verkrijgen op grond *van* een voorrangsverklaring als bedoeld in artikel 31 *van* bovengenoemde verordening. In de regionale Huisvestingsverordening is de mogelijkheid *voor* het aanvragen/verlenen *van* een voorrangsverlening op sociale en/of medische gronden beperkt tot woningzoekenden/woningen, en is niet mogelijk *voor* standplaatsen. *Standplaatszoekenden* kunnen echter ook een voorrangsverklaring aanvragen indien zij bereid zijn in een reguliere woning te wonen. Ook in dat geval hebben zij te maken met concurrentie *van* overige woningzoekenden met of zonder een voorrangsverklaring .

Een dergelijke voorrangsverklaring kunt u desgewenst aanvragen bij de gemeente waar de heer Kames zou willen wonen, in dit geval veronderstellen wij de gemeente Den Haag. Bij de aanvraag bestaat er tevens gelegenheid voor het geven van nadere toelichting en informatie. Burgemeester en wethouders van de gemeente beslissen vervolgens op de aanvraag voor een voorrangsverklaring en, voor alle duidelijkheid, niet het Stadsgewest.

Concluderend: in de Huisvestingsverordening is uitvoering van de bepalingen over het verlenen van een voorrangsverklaring en een huisvestingsvergunning in individuele gevallen, opgedragen aan de gemeentelijke colleges van Burgemeester en wethouders. De gemeente Den Haag heeft u hierover afzonderlijk geïnformeerd. Gelet hierop zijn wij van mening dat wij u niet verder kunnen helpen en zullen daarom geen gebruik maken van uw aanbod om een toelichtend gesprek. Hoogachtend, Het dagelijks bestuur van het Stadsgewest Haaglanden, de secretaris, Marion F. Stein

Donderdag 13 september 2012, Brief aan het Dagelijks bestuur van het Stadsgewest Haaglanden
Geachte leden van het Dagelijks Bestuur, In uw brief d.d. 12 september j.1. stelt u dat in de regionale Huisvestingsverordening de mogelijkheid voor het aanvragen/verlenen van een voorrangsverklaring op sociale en/of medische gronden beperkt is tot woningzoekenden/woningen, *en niet mogelijk is voor standplaatsen* (cursivering van

mij). Deze bewering klopt niet: uit de bepalingen van wet- en regelgeving (o.a. Huisvestingswet, Huisvestingsverordening), die ik u al eerder overhandigde, blijkt dat een dergelijke voorrangsverklaring wel degelijk óók voor "standplaatszoekenden" afgegeven kan worden.

Mijn vraag aan u is hierbij: kan uw brief van 12 september beschouwd worden als een afwijzing van het verzoek van dhr. Kames; en zo ja, kan deze brief dan ook als een voor beroep vatbare beschikking worden beschouwd? Hoogachtend, (etc) Tom de Booij

1. Een burger dient een verzoek (i.c. voor een voorrangsverklaring) in bij een overheidsinstelling (i.c. Stadsgewest Haaglanden).
2. De overheidsinstelling dient hierop te reageren met een beslissing, die de status van een beschikking (heel belangrijke term!) heeft.
3. Als de beschikking een afwijzing van het verzoek inhoudt, dient de burger een bezwaarschrift tegen die afwijzing in, bij dezelfde overheidsinstelling.
4. Als ook dat bezwaarschrift wordt afgewezen, kan de burger zich richten tot de bestuursrechter, die de beschikking van het overheidsorgaan kan vernietigen.

Maandag 17 september 2012 Brief aan het dagelijks bestuur van het Stadsgewest Haaglanden,

In antwoord op uw brief van 12 september jl heb ik U op 13 september een brief gestuurd waarin ik het niet eens was met uw stelling dat in de regionale Huisvestingsverordening de mogelijkheid voor het vragen/verlenen van een voorrangsverklaring op sociale en/ of medische gronden beperkt is tot woningzoekenden/woningen. U deelde mij in uw brief van 12 september mede dat een toelichtend gesprek met U geen zin heeft.

Ik heb nog eens alles op een rijtje geplaatst en kwam tot de conclusie dat een gesprek met Uw bestuur wel degelijk zin heeft. Ik ben namelijk de mening toegedaan dat het wel degelijk mogelijk is voor een staanplaatszoekende om een voorrangsverklaring aan te vragen en wel op de volgende gronden: De wettelijke bepalingen die dit mogelijk maken zijn te vinden in

1. Artikel 322 van het Burgerlijk Wetboek:

Onder woonruimte wordt verstaan een gebouwde onroerende zaak voor zover deze als zelfstandige dan wel niet zelfstandige woning is verhuurd, dan wel een woonwagen of een standplaats, alsmede de onroerende aanhorigheden.

2. Regionale Huisvestingsverordening van stadsgewest Haaglanden, hoofdstuk 1 & 1
Begripsbepalingen, onder ~

een standplaats als bedoeld in artikel 1 eerste lid, onder e, van de Huisvestingswet

3. Huisvestingswet art. 1, r lid onder e:

standplaats: een kavel, bestemd voor het plaatsen van een woonwagen, waarop voorzieningen aanwezig zijn die op het leidingnet van de openbare nutsbedrijven, andere instellingen of van gemeenten kunnen worden aangesloten.

4. Huisvestingswet art. 1, 3^e lid: In deze wet en de daarop berustende bepalingen worden onder woonruimte mede begrepen: a. een standplaats

Het moge duidelijk zijn dat deze wetteksten in tegenspraak zijn met uw stelling dat het vragen/verlenen van een voorrangsverklaring op sociale en/of medische gronden beperkt is tot woningzoekenden/woningen. Reden waarom ik denk dat een gesprek met uw bestuur dringend noodzakelijk is, dit om een gang naar de rechter te voorkomen. Daarom mijn vraag:

Wilt U, dagelijks bestuur Stadsgewest Haaglanden, nog een gesprek met mij hebben?

In afwachting vandaag op uw antwoord,
Tom de Booij

Het is duidelijk dat de overheid haar uitsterfbeleid onverminderd voortzet. Op een vraag van mij aan het Dagelijks Bestuur van het Stadsgewest Haaglanden om een gesprek, krijg ik als antwoord: "Gelet hierop zijn wij van mening dat wij u niet verder kunnen helpen en zullen daarom geen gebruik maken van uw aanbod om een toelichtend gesprek".

De wetteksten zijn in tegenspraak met de stelling van het dagelijks bestuur van het Stadsgewest Haaglanden, dat het vragen/verlenen van een voorrangsverklaring op sociale en/of medische gronden beperkt is tot woningzoekenden/woningen. Reden waarom ik denk dat een gesprek met het dagelijks bestuur dringend noodzakelijk is, dit om een gang naar de rechter te voorkomen.

Vandaag ga ik naar Den Haag en zal ik een brief aan het dagelijks bestuur van het Stadsgewest persoonlijk overhandigen, waarin ik de volgende vraag heb gesteld:

"Wilt U, dagelijks bestuur Stadsgewest Haaglanden, nog een gesprek met mij heb

Rond 2 uur in de middag melde ik me bij de balie van het Stadsgewest Haaglanden in Den Haag en vroeg aan de receptioniste of ik een brief aan de directeur mevrouw Stein persoonlijk mocht afgeven. Het kon wel, maar mevrouw Stein zat in een vergadering die tot 4 vier uur zou duren. Na een uur gewacht te hebben kwam mevrouw Stein vergezeld door het hoofd van de afdeling Wonen mevrouw Garnier. Na de brief gelezen te hebben vroeg ik aan mevrouw Stein of ik vandaag nog antwoord kon krijgen van het dagelijks bestuur, ondanks hun afwijzing toch nog een gesprek met me wilde hebben. Dit was niet mogelijk om vandaag te mogen ontvangen. "Dan blijf ik hier zitten tot sluitingstijd" zei ik. In de stille hoop dat ze op hun schreden zouden terugkeren. Rond vijf uur kwam de veiligheidsdienst mij vragen vrijwillig te vertrekken. Bij mijn weigering kwam de politie. Zij vroegen de beveiligingsbeambte om het nogmaals te herhalen waarop ze het mij eveneens vroegen, waarop ik weigerde het pand te verlaten. Daarop vroeg een agent om me te legitimeren. Dit kon ik niet waarop hij mijn persoonlijke gegevens noteerde. Vervolgens heeft hij deze doorgebeld met het bureau zodat ze wisten wie ik was. Ik vroeg hem nogmaals of ik was aangehouden. Ik leefde toen nog in stellige overtuiging dat dat inderdaad het geval was. Ze namen mij toen naar het bureau en na in en cel te zijn gestopt werd ik een na een tiental minuten voorgeleid voor de officier van justitie, die mij zei dat ik niet was aangehouden. Hij had informatie over mij ingewonnen. Het bleek dat ik dit al enkele malen had uitgehaald en dat hij wel wat beters te doen had dan met mijn spelletjes mee te doen of woorden van gelijke strekking. Ik weigerde het bureau te verlaten, zodat ze mij er uit hebben gesleept en op straat hebben neer gelegd. Een agent kwam bij me en vroeg waarom ik dit deed en dat het volgens hem totaal geen zin had. Ik gaf als antwoord dat ik al 40 jaar vecht tegen deze maatschappij met een slogan: "gelijk recht voor ongelijke mensen is het grootste onrecht". Ik heb twee uur op straat gelegen. Ik wilde eens voelen hoe een arme sloeber voelt als iedereen onbewogen langs je heen loopt. Uiteraard met dit verschil dat ik kan opstaan en naar mijn veilige nestje in Baarn kan terugkeren. Het was een hele diepe ervaring die ik niet gauw zal vergeten. Ik keerde weer tot de gewone wereld terug toen een liefvallige dame mij koffie en een snee koek bracht. Zo werd door haar komst de ban doorbroken en was ik geen arme sloeber meer. Ik ben opgestaan en naar mijn veilige nestje teruggekeerd. Vanochtend heb ik de receptioniste gebeld, die bij de zgn arrestatie aanwezig was geweest. Het was haar opgevallen dat de agent nooit het woord ja heeft gebruikt. Ik ben dus met open ogen in hun valstrik gelopen: de bedrieger bedrogen. Een goede les voor de volgende keer. In ieder geval had ik het nooit willen missen. Het besef dat je zo bevoorrecht bent en aan de andere kant van de streep bent geboren werd me nog duidelijker. Vanochtend heb ik de politie gebeld met de mededeling dat hun veel overlast had bezorgd.

Dinsdag 25 september 2012 Brief van de wethouder Norder van Stadsontwikkeling , Volkshuisvesting en Integratie .Geachte Heer de Booij.Naar aanleiding van uw brief van 9 augustus 2012 aan mijn collega wethouder Smit, laat ik u het volgende weten. In verband met de portefeuillevverdeling ontvangt u antwoord van mij. Bij navraag is gebleken dat he Stadsgewest Haaglanden ook van u een brief heeft ontvangen, waarin u het zelfde verzoek voor de heer Kames. Het Stadsgewest houdt het regionale Register van standplaatszoekenden bij en zal die brief inhoudelijk beantwoorden. Wat woonwagenstandplaatsen in Den Haag betreft: de toewijzing daarvan gebeurt overeenkomstig de Regionale Huisvestingsverordening Stadsgewest Haaglanden. De verordening biedt geen mogelijkheid om daarvan ten behoeve van de heer Kames af te wijken. Wellicht ten overvloede wijs ik u er op dat het de heer Kames vrij staat om een voorrangsverklaring woningzoekende te vragen op grond van artikel 31 van de Regionale Huisvestingsverordening Stadsgewest Haaglanden. Zo'n verklaring kan echter alleen betrekking hebben op een reguliere woning, niet op een standplaats. De aanvraag moet worden ingediend bij de gemeente waarin de aanvrager wil wonen. Op de website van de Gemeente Den Haag (www.denhaag.nl) kunt u lezen hoe de procedure is en welke voorwaarden er gelden. Indien de heer Kames besluit om een voorrangsverklaring voor Den Haag aan te vragen en nadere informatie wenst, dan is het mogelijk gebruik te maken van het telefonisch spreekuur maandag t/m vrijdag van 09.00 uur tot 10.00 uur, telefoon 070-3534007. Met vriendelijke groeten Marnix Norder

Telefonisch heb ik gevraagd of dit een beschikking was , het antwoord was dat deze brief niet als een beschikking kan worden beschouwd, maar meer een mededeling

Woensdag 10 oktober 2012 Brief van het dagelijks bestuur van het Stadsgewest Haaglanden Geachte heer De Booij, Uw reacties (overhandigde brief 17-9-2012 en brief/ emails d.d. 13-9-2012) in reactie op onze brief van 12 september (SH12.6514) met betrekking tot de situatie van de heer A. Kames rond een aanvraag voor een voorrangsverklaring voor een woonwagenstandplaats hebben wij in goede orde ontvangen. In deze brief gaan wij hier op in.

In uw reacties meldt en vraagt u het volgende: Het oneens te zijn met het standpunt dat een voorrangsverklaring uitsluitend mogelijk is voor een woning en niet voor een standplaats. U stelt dat het standpunt van het dagelijks bestuur in tegenspraak is met door u aangehaalde wetteksten en vraagt om die reden nog maals om een gesprek met - een vertegenwoordiger van - het dagelijks bestuur; Of de brief van 12 september jl. beschouwd kan worden als een afwijzing van het verzoek van de heer Kames; en zo ja, of deze brief dan ook als een voor beroep vatbare beschikking kan worden beschouwd. In de brief van 12 september jl. lichtten wij toe dat de gemeentelijke colleges van Burgemeester en wethouders bevoegd zijn om te besluiten op individuele aanvragen voor een voorrangsverklaring. Het Stadsgewest Haaglanden bezit deze bevoegdheid niet. Voor zover uw brief van 9 augustus jl. te beschouwen is als een aanvraag om een voorrangsverklaring ten behoeve van de heer Kames, zijn wij dan ook niet het juiste bestuursorgaan om hierover te besluiten. De brief houdt dus geen afwijzing in, maar bevat enkel de mededeling dat wij niet bevoegd zijn. Dit volgt ook duidelijk uit de regionale Huisvestingsverordening Stadsgewest Haaglanden 2012. Onze brief van 12 september is daarom geen voor bezwaar en beroep vatbare beschikking. In aanvulling op onze eerdere brief wijzen wij u er nogmaals op dat het desgewenst mogelijk is om ten behoeve van het verkrijgen van een voorrangsverklaring een aanvraag te doen via de daarvoor geldende procedure. De aanvraag om een voorrangsverklaring moet worden ingediend in de gemeente waarin de aanvrager al in de regio Haaglanden woont, of, als de aanvrager buiten de regio woont, in de gemeente in de regio waar aanvrager zou willen gaan wonen. Dit is de geëigende weg om op een verzoek om een voorrangsverklaring een afwijzing of toekenning te verkrijgen in de vorm van een besluit

waartegen bezwaar en vervolgens beroep bij de rechter openstaat. In deze procedures kan de toepassing van de regelgeving in de regionale Huisvestingsverordening Stadsgewest Haaglanden 2012 betrokken worden. Concluderend: in de regionale Huisvestingsverordening is uitvoering van de bepalingen over het verlenen van een voorrangsverklaring en een huisvestingsvergunning in individuele gevallen opgedragen aan de gemeentelijke colleges van Burgemeester en wethouders. Gelet hierop blijven wij bij ons standpunt dat wij u niet verder kunnen helpen en zullen daarom geen gebruik maken van uw aanbod voor een gesprek. Het dagelijks bestuur van het Stadsgewest Haaglanden, Het dagelijks bestuur van het Stadsgewest Haaglanden. De secretaris Marion F.Stein en de voorzitter J.J. van Aartsen.

Maandag 2 december 2012 Brief aan de Dienst Stedelijke Ontwikkeling Den Haag

Geachte Directie Ruim een maand geleden verstuurde ik de brief (zie bijlage 1 helaas verzuimd om de datum erbij te vermelden) aan het Dagelijks Bestuur Stadsgewest Haaglanden met het verzoek voor een formulier voorrangsverklaring voor de heer S.Kames wiens gemachtigde ik ben (zie de volmacht als bijlage 2). Tot op heden geen antwoord, vandaar dat ik mij tot U richt met het zelfde verzoek. Bij voorbaat dank met vriendelijke groeten Tom de Booij

C.C: Brief aan dagelijks Bestuur van het Stadsgewest Haaglanden

Bijlagen: Brief aan, Dagelijks Bestuur Stadsgewest Haaglanden .Volmacht van Sani Kames

Woensdag 5 december 2012 Brief van het Dagelijks bestuur van het stadsgewest Haaglanden
Onderwerp Aanvraag formulier voorrangsverklaring

Geachte Heer de Booij In reactie op onze brief van 10 oktober jl verzoekt U ons nu om een aanvraagformulier voorrangsverklaring als bedoeld in het eerste lid van artikel 32 van de Regionale Huisvestingsverordening Stadsgewest Haaglanden toe te sturen. In de Regionale Huisvestingsverordening is de uitvoering van de bepalingen over het verlenen van een voorrangsverklaring en een huisvestingsvergunning in individuele gevallen opgedragen aan de gemeentelijke colleges van Burgemeesters en wethouders. Onder verwijzing naar onze eerder correspondentie (met kenmerk SH12.6514 en SH12.6690) brengen wij voor alle duidelijkheid onder uw aandacht dat het dagelijks bestuur van het Stadsgewest niet het juiste bestuursorgaan is om te besluiten op individuele aanvragen voor een voorrangsverklaring. Om diezelfde reden beschikken wij niet over het aanvraagformulier dat in de gemeenten in de regio Haaglanden wordt gebruikt. Om u enigszins tegemoet te kunnen komen, hebben wij (eenmalig) een aanvraagformulier voor u opgevraagd via de gemeente Den Haag . Dit formulier treft U hierbij aan. De aanvraag om een voorrangsverklaring moet worden ingediend in de gemeente waarin de aanvrager in de regio Haaglanden woont, of, als de aanvrager buiten de regio woont in de gemeente waar aanvrager zou willen wonen. Onze aanname is dat dit voor de heer Kames de gemeente Den Haag is. Op de website van de gemeente Den Haag kunt u lezen hoe de procedure is en welke voorwaarden er gelden. Indien U ten behoeve van de heer Kames besluit een voorrangsverklaring aan te vragen en nadere informatie wenst dan is het mogelijk om gebruik te maken van het telefonisch spreekuur van Den Haag. Hoogachtend Namens het dagelijks bestuur. A.M.J. Garnier Sectiehoofd Wonen

Dinsdag 29 januari 2012 Brief van Burgemeester en wethouders van Den Haag .

Onderwerp Verzoek voorrangsverklaring De heer S . Kames

Geachte Heer de Booij, Hierbij bevestigen wij de ontvangst van uw brief (van 2 december 2012), waarin u namens de heer S. Kames verzoekt om een voorrangsverklaring voor een standplaats in de gemeente Den Haag. Helaas moeten wij u mededelen dat uw verzoek om een voorrangsverklaring niet kan worden gehonoreerd. Wij kunnen niet aan uw verzoek voldoen

omdat er geen voorrangsverklaring voor standplaatsen wordt afgegeven. Op grond van artikel 31 van de Regionale Huisvestingsverordening Haaglanden 2012 kan alleen een voorrangsverklaring worden afgegeven voor woningzoekenden. Het beleid van de gemeente Den Haag voorziet niet in de aanleg van nieuwe standplaatsen. Gelet op de vraag en het aanbod zijn standplaatsen schaars. Er is ook heel weinig beweging in het huurdersbestand. De ervaring van onze afdeling is dat zittende huurders bijna niet verhuizen. Het is een bijzondere vorm van wonen, waar de bewoners, bewust voor kiezen. De verwachting is dat in de geschetste situatie in de toekomst geen verandering gaat komen. Ook in de toekomst zullen er geen standplaatsen regelmatig vrijkomen. Gelet op de het bovenstaande kunnen wij, de door u gewenste voorrangsverklaring, niet verschaffen. Ik vertrouw erop u hiermee voldoende te hebben geïnformeerd, Burgemeester en wethouders namens deze: Interim Teamaneger, afdeling Haagse Pandbrigade mw G.K.M. van der Aar

Woensdag 30 januari 2013 Donderdag Brief aan de Burgemeester en wethouders van Den Haag Verzoek voorrangsverklaring de heer S. Kames. Geacht college, In antwoord op uw brief dd 29 januari 2013 (kenmerk DSO_SO/2013.1004) zou ik U willen vragen of ik deze brief kan beschouwen als een beschikking. Met de gevoelens van de meeste hoogachting, Tom de Booij

Donderdag 31 januari 2013 Brief aan de Burgemeester en wethouders van Den Haag .Onderwerp: Bezwaar tegen uw beslissing verlenen van voorrangsverklaring de heer S. Kames Geacht college, In antwoord op uw brief dd. 29 januari 2013 (kenmerk DSO_SO/2013.1004) waarin u mijn verzoek voor het verkrijgen van een voorrangsverklaring voor een standplaats voor de heer S Kames niet kan honoreren, aangezien volgens artikel van de Regionale Huisvestingsverordening Haaglanden 2012 alleen een voorrangsverklaring kan worden afgegeven voor woningzoekenden. Uw besluitvorming rust op het principe, dat de standplaats waarop een woonwagen kan worden geplaatst geen woonvorm is volgens de artikel 31 van de Regionale Huisvestingverordening. Tegen deze stellingname teken ik bezwaar aan. Ik verwijs naar de huisvestingswet, waarin duidelijk wordt gesteld dat onder woonruimte wordt verstaan een woonwagen. Ter adstructie geef ik U de wetteksten van de huisvestingswet artikel.1 onder b. woonruimte: besloten ruimte die, al dan niet te samen met een of meer andere ruimten, bestemd of geschikt is voor bewoning door een huishouden. e. standplaats: een kavel, bestemd voor het plaatsen van een woonwagen, waarop voorzieningen aanwezig zijn die op het leidingnet van de openbare nutsbedrijven, andere instellingen of van gemeenten kunnen worden aangesloten Op 1 maart 1999 is de Woonwagenwet ingetrokken. Dit was het slotstuk van de normalisatie van het woonwagenbeleid, waarbij woonwagens en standplaatsen geïntegreerd zijn in het reguliere (volkshuisvestings) beleid. Om die reden werden woonwagens en standplaatsen toen – naast woningen – opgenomen in de Woningwet en de Huisvestingswet. De woonwagen op een standplaats is een erkende woonvorm. Ik zie u verweer hopelijk binnen niet al te lange tijd tegemoet. Met de gevoelens van de meeste hoogachting, verblijf ik, Uwe dw. Tom de Booij

Donderdag 7 februari 2013 Brief aan de Burgemeester en wethouders van Den Haag .Onderwerp: bezwaarschrift. Geacht college, Zoudt U mij kunnen mededelen, wanneer ik een bevestiging kan verwachten op mijn bezwaarschrift van 31 januari op uw beschikking van 29 januari 2013 inzake afwijzing verzoek voorrangsverklaring de heer S.Kames. Met de gevoelens van de meeste hoogachting, Tom de Booij

Donderdag 28 februari 2013 Brief van de Adviescommissie bezwaarschriften. Geachte heer De Booij Uw brief inzake bovengenoemd onderwerp is ontvangen op 1 februari 2013 .De behandeling hiervan is overgedragen aan de Adviescommissie bezwaarschriften .Op grond van artikel 8 1 :jG-

1 :1van de Algemene wet bestuursrecht EAwb (meet een-bezwaar gericht zijn tegen een besluit . Artikel ,3: 1 eerste lid van de Awb bepaalt dat onder een besluit wordt verstaan: een schriftelijke beslissing van een bestuursorgaan ,inhoudende een publiekrechtelijke rechtshandeling .Als gevolg van artikel 8:2 van de Awb kan geen bezwaar worden gemaakt tegen een besluit ,inhoudende een algemeen verbindend voorschrift (zoals b.v .een verordening) of een beleidsregel .Naar mijn mening is geen sprake van een besluit waartegen bezwaar kan worden gemaakt .Wilt u mij binnen twee weken schriftelijk laten weten waarom u vindt dat de brief van 31 januari 2013 wel een besluit is in de zin van Awb ?

Wanneer u niet reageert, kan de commissie uw bezwaren kennelijk niet-ontvankelijk achten .De zaak wordt dan afgedaan zonder dat u nog gelegenheid krijgt voor een mondelinge toelichting en zonder dat uw bezwaren inhoudelijk worden behandeld.

Nadat uw reactie is ontvangen ,beoordeelt de commissie of uw bezwaren verder in behandeling kunnen worden genomen. In dat geval zal de commissie informatie inwinnen en bij de betreffende dienst het dossier opvragen. In de meeste gevallen krijgt u vervolgens de gelegenheid uw standpunt in een hoorzitting toe te lichten .De voorzitter van de commissie heeft besloten de termijn waarop de beslissing op het bezwaarschrift moet worden genomen met zes weken te verlengen (verdaging). Dit betekent dat binnen 18 weken op het bezwaarschrift moet worden beslist. Deze termijn vangt aan na afloop van de bezwaartermijn (is zes weken nadat het besluit bekend is gemaakt). Indien het bezwaarschrift na deze datum is ingediend vangt de afdoen in termijn aan op de dag van ontvangst van het bezwaarschrift . In deze zaak is nog niet voldaan aan alle procedurele vereisten voor het in behandeling nemen van het bezwaarschrift. De beslistermijn van 18 weken wordt daarom verlengd met de termijn die gemoeid is met het alsnog voldoen aan de vereisten of tot het moment dat de in deze brief hiervoor gestelde termijn ongebruikt is verstreken. In de bijlage treft u algemene informatie aan over de verdere procedure. Met vriendelijke groet, de secretaris, voor deze, J.A.G.Benett medewerker planning en bedrijfsvoering.

Maandag 15 april 2013 Brief aan de voorzitter van adviescommissie bezwaarschriften De heer mr J.J.H. Suyver.Geachte Heer Suyver.Hedenochtend informeerde ik telefonisch of ik nog een antwoord kon verwachten op mijn brief dd 22 maart 2013 waarvan ik u een afschrift stuur. Het bleek toen dat Uw commissie en niet een secretaresse een beslissing kan nemen of mijn bovengenoemde brief alsnog ontvankelijk kan worden beschouwd aangezien ik de door Uw commissie gestelde termijn van twee weken had overschreden. U zoudt mij ten eerste verplichten wanneer U, ondanks de overschreden termijn , mijn antwoord op uw vraag alsnog ontvankelijk zou willen beschouwen. Te meer daar ik anders niet meer in de gelegenheid zal zijn om het een en ander mondeling nader toen te lichten.Inmiddels met de gevoelens van de meeste hoogachting verblijf ik.

Dr Tom de Booij

Maandag 17 juni 2013. Telefonisch gevraagd aan de adviescommissie bezwaarschriften gevraagd wanneer ik antwoord zou kunnen krijgen. Het antwoord was: we zijn er mij bezig.

Wordt vervolgd

Hoofdstuk 18 Acties voor meer standplaatsen voor woonwagengewoners samen met Jan Schneider (Klommen Jan) 2012-2013

Acties tegen het woonwagenbeleid van de overheid

Dit onderstaande rapport heeft niet direct te maken met de gemeente Den Haag. Dat ik dit rapport toch opneem is gelegen aan het feit dat het duidelijk de visie van de uitsterfconsructie van een groot aantal B&W's weergeeft.

HET UITSTERVINGSBELEID DOOR DE STAAT DER NEDERLANDEN VAN EEN NEDERLANDSE BEVOLKINGSGROEP: DE WOONWAGENBEWONERS MET HUN EIGEN CULTUUR

29 april 2013 Koningin Beatrix : " ... zelfontplooiing van alle bevolkingsgroepen

30 april 2013 Koning Willem-Alexander: "..., in het Koninkrijk der Nederlanden mag iedereen zijn stem laten horen en op voet van gelijkwaardigheid meebouwen

1 mei 2013 Hoe moeten we de mooie woorden van de scheidende en de nieuwe vorst van het Koninkrijk der Nederlanden plaatsen met het uitsterfbeleid van een bevolkingsgroep: de woonwagenbewoners?

Inhoudsopgave

Inleiding

Hoofdstuk 1. Geschiedenis woonwagenbeleid van de overheid

Hoofdstuk 2. De woonwagencultuur.

Hoofdstuk 3. Kritische kanttekeningen op het rapport van het Ministerie van Binnenlandse Zaken: "Woonwagenbewoners in Nederland 2011"

Hoofdstuk 4 Ons onderzoek naar de situatie van de woonwagenlocaties door middel van brieven met vragenlijst aan de alle Burgemeester en Wethouders van alle Nederlandse Gemeenten.

Hoofdstuk 5. Onze correspondentie met de Regering, de Tweede Kamer en de Vereniging Nederlandse Gemeenten

Hoofdstuk 6. De actie voor meer standplaatsen via handtekeningen en facebook

Hoofdstuk 7. Ontkenning van de uitsterfconstructie door de Nederlandse overheid

Inleiding

De brief en het bijgevoegde rapport : Woonwagengewoners in Nederland 2011, die de minister van Binnenlandse Zaken mevrouw mr drs J.M.E Spies aan de voorzitter van de Tweede Kamer der Staten Generaal dd. 28 augustus 2012 vormde de aanleiding voor Jan Schneider (Klommen Jan) en Tom de Booy om een onderzoek te starten naar de werkelijke situatie van de woonwagengewoners in 2012.

Na 8 maanden van onderzoek is ons gebleken dat het overgrote deel van de Nederlandse gemeenten waar woonwagenlocaties zijn gevestigd bezig is met een uitsterfconstructie van deze locaties.

Samenvattend: de Nederlandse Regering, de Tweede Kamer en de Vereniging Nederlandse Gemeenten nemen genoeg met het door ons geconstateerde uitsterfbeleid, alleen durven dit niet hard op te zeggen.

Hoofdstuk 1. Geschiedenis woonwagenbeleid van de overheid

Het is voor een beter begrip te krijgen hoe het zo ver heeft mogen komen dat Nederlandse woonwagengewoners momenteel tot de meeste gediscrimineerde groep van Nederlandse onderdanen behoren ,dat we moeten terug naar het midden van de 19^e eeuw

1848 Een bepaling wordt in de grondwet opgenomen, dat er een wet moet komen om het armenwezen te regelen. Het gaat er om de voorzieningen voor een groep mensen, die hun geboorteplaats hebben verlaten om elders werk te zoeken: arbeidsmigranten. In het parlement wordt een heftige discussie gevoerd, aan de ene kant die pleitten voor dat men de verblijfplaats aanwijst, die moet zorgen voor ondersteuning en aan de andere kant, dat de geboorteplaats er voor moet zorgen. Deze laatste kant wint het pleit, want kamerlid Dirks voert als argument aan dat er zoveel misbruik door de gemeenten wordt gemaakt. Wat gebeurt er namelijk in de praktijk. Wanneer een gemeente vreest, dat een gezin armlastig wordt, stuurt zij een armbezorger langs met een brood en wat turf. Zo'n gezin moet wel erg sterk in schoenen staan om die man weg te sturen. Want als ze de goederen hadden aangenomen, krijgen zij te horen, dat zij onder de categorie bedelden vallen, waarmee hun toekomstig recht op ondersteuning komt te vervallen.

1854 De armenwet wordt aangenomen en voortaan zal uitsluitend iemands geboorteplaats als domicilie van ondersteuning gelden.

1870 Maar al spoedig na de invoering, komen er talloze bezwaren binnen. Er wordt veel misbruik gemaakt van de wet en zo wordt een wetwijziging ingevoerd, die de gemeente van verblijf weer de gemeente van ondersteuning wordt in plaats van de geboorteplaats. Het is in deze periode, dat mensen in Nederland gebruik gaan maken van een woonwagen om het land mee door te trekken. Dit betekent dat voor de gemeenten gevuld met een krappe gemeentekas zij ook deze rondtrekkende mensen moeten ondersteunen. Deze woonwagengewoners worden vanaf het begin af aan over een kam geschoren met mensen die al eeuwenlang bedelend in hun onderhoud voorzien. Zo ontstaat het stigma, dat tot op de dag van vandaag wordt gedrukt op de woonwagengewoner (reiziger). Zij worden vanaf die tijd gediscrimineerd. De negatieve beeldvorming heeft er voor gezorgd dat de woonwagengewoners tot een minderheidsgroepering wordt gerekend. Er is door de overheid nooit voor deze groep Nederlanders een open beleid gevoerd. Steeds worden verordeningen gemaakt, die er voor moeten zorgen dat men zo min mogelijk last van deze groep heeft, een ontmoedigingsbeleid.

1887 De gemeente Beek en Donk kondigt de volgende verordening af:

Het is aan eigenaars of geleiders van wagenwoningen verboden op publieke wegen hunne trekdieren uit te spannen, den wagen te laten staan en te overnachten. Zij zijn gehouden op de eerste aanmaning van de politie de gemeente te verlaten, zullen zij bij gebreke van dien, op hunne kosten door de politie verwijderd worden". "(art.12)

1907 Het verslag van de staatscommissie:

"met den wensch om bedelarij en landloperij te weren gaat noodzakelijkerwijze het verlangen gepaard eene regeling te treffen, die paal en perk stelt aan het toenemend euvel teweeg gebracht door de bewoning van woonwagens en woonschepen. Juist woonwagenbewoners waren door hun wagens in staat permanent rond te trekken en derhalve volledig toegerust om een zwervend bestaan te leiden als vermomde bedelaars".

1918 Invoering van Woonwagenwet. Het heeft ten doel: "de bescherming van de samenleving tegen de risico's van de aanwezigheid van een trekkende bevolkingsgroep, die in zeer slechte economische en milieuomstandigheden verkeert, waardoor zij een bedreiging betekent voor de openbare orden en gezondheid".

1927 In de woonwagenwet is de rol van de rijksoverheid voorlopig uit beeld. De verantwoordelijkheid voor het uitvoeren van de wet berust in hoofdzaak bij de gemeente en provincies.

1936 De minister van Binnenlandse Zaken stuurt een circulaire aan alle provincies en gemeenten: "in den regel zal het wenselijk zijn dat de woonwagenkampen van den weg worden gescheiden door een zware en strenge afrastering of door aarden wallen, dan wel door een singel of breede beplante strook, welke het kamp aan het oog van den weggebruiker onttrekt"

1940 Directeur maatschappelijk hulpbetoon in Utrecht L. A. van Doorn schrijft een brochure: "woonwagens moeten verdwijnen". Hij betoogt dat de wet van 1918 zijn doel voorbij is geschoten gezien het aantal woonwagens en de uitgebleven verbetering van het peil van de bewoners. Het is volgens van Doorn de tijd rijp om doortastend op te treden en alle woonwagenbewoners samen te drijven in grote regionale centra. Zo schrijft van Doorn: "Zij moeten worden opgenomen in het groote leger van landgenoten, dat met hernieuwde kracht, met nieuwen moed verfrist en gesterkt naar lichaam en geest, aan de Nederlandsche gemeenschap bouwt"

1952. De Staatscommissie Vervanging Armenwet geeft in een rapport o.a. de volgende aanbevelingen: "een trekverbod, concentratie van woonwagenbewoners in regionale kampen met voldoende toezicht".

1964 Een ontwerp van een nieuwe Woonwagenwet wordt ingediend bij de Tweede Kamer.

1966 Nieuwe verordeningen voor woonwagenbewoners worden vastgelegd: Art.2. De eigenaar of gebruiker van een woonwagen is verplicht aan het kamphoofd onmiddellijk na aankomst en tenminste 24 uur voor vertrek dit mede te delen.

Art. 3. Hij is gebonden op bevel van het kamphoofd: a. van standplaats te veranderen; b. opslag onder en naast de woonwagen en/of het behorend voertuig te verwijderen.

Art. 8. Overtreding en niet nakomen van het bepaalde in deze verordening wordt gestraft met een geldboete van ten hoogste driehonderd gulden of met hechtenis van ten hoogste twee maanden.

1968 Een wet wordt aangenomen, die de aanpassing van de woonwagenbevolking aan de 'burgersamenleving' wil bevorderen. Het trekverbod wordt in een verkapte vorm in de wet vastgelegd. Woonwagenbewoners mogen nog wel trekken, maar ze mogen niet langer een standplaats buiten het centrum te hebben. Hierdoor kunne zij steeds minder hun oorspronkelijke beroepen uitoefenen. De opzet is het inrichten van 50 regionale centra met 50 tot 80 standplaatsen. Centra worden afgesloten met een slagboom met politie bewaking en omringd door een hek . Er wordt tevens een wet met het afstammingsbeginsel ingevoerd, dat het recht om in een wagen te wonen wordt beperkt tot mensen, die zelf of wie een van de ouders eerder in een wagen hebben gewoond.

1977 De overheid begint in te zien, dat het samenbrengen van de reizigers in grote centra niet het gewenste doel heeft bereikt, namelijk door greep op deze groep Nederlanders te krijgen en zo beginnen zich nieuwe plannen te ontwikkelen om de grote centra op te splitsen in kleine centra met 10 tot 15 standplaatsen. Zo komt er een wetswijziging met een nieuwe slogan:

"deconcentratie"

1999 Afschaffing woonwagenwet. Het doek valt over de woonwagenbewoners het zijn nu burgers geworden en elke burger mag op een centrum gaan wonen. Gemeente ipv provincie krijgt de verantwoordelijkheid inrichting woonwagenlocaties.

Hoofdstuk 2 De woonwagencultuur

Alhoewel er vele verschillende groepen kunnen worden gerangschikt onder het begrip woonwagenbewoners zoals: .Reizigers, Sinti, Roma en Burgers hebben ze een ding gemeen ze wonen (of beter staan) in een woonwagen. Ze willen het voor geen goud letterlijk en figuurlijk ruilen voor een huis. Het is nu al weer meer dan 13 jaar dat de woonwagenwet is afgeschaft op 1 maart 1999. Het is sindsdien ook mogelijk voor een burger om een standplaats op een centrum te krijgen. Sinds de bouw van de regionale woonwagencentra zijn veel reizigers getrouwd met burgers, vandaar dat het grootste gedeelte van de woonwagenbewoners of een vader of een moeder van burgerafkomst. Desondanks weet iedereen nog steeds of zijn vader of moeder een reiziger of een burger is. Er is ook een deel van reizigers wiens vader of moeder een manische is. (Manische betekent of Roma of Sinti) . We hebben een lijstje samengesteld van specifieke culturele kenmerken

1. Het weglopen. Het meisje wordt door de jongen geschaakt. Ze blijven enkele dagen weg en als ze terugkeren naar de wagen zijn ze volgens de reizigerscultuur man en vrouw. Er komt geen boterbriefje aan te pas.
 2. Geen bel op de deur. De deur staat altijd op. Iedereen kan ongevraagd bij elkaar binnenkomen..
 3. Niet met geschoeide voeten in de wagen komen. Deze traditie stamt uit de tijd dat woonwagens op plekken stonden, zoals vuilnisbelten, waar de grond voor de wagen meestal modderig was.
 4. Verzorging van de ouderen. De ouderen worden door de familie verzorgd en niet weggestopt in een bejaardentehuis.
 5. De familiebanden zijn heel sterk. Wat vooral te merken is op begrafenissen, bruiloften en andere feestelijkheden. Kosten noch moeite worden gespaard
 6. Sociale controle.
 7. Het geschreven woord wordt gewantrouwd. Alles wat op papier gedrukt is meestal een aanmaning, dagvaarding, bekeuring of een rekening.
 8. Mondelinge afspraak is heilig. Vroeger konden de reizigers niet lezen en schrijven vandaar zij bepaalde gaven hebben ontwikkeld die maakt dat zij veel meer waarde hechten aan het gesproken woord dan in de burgermaatschappij
 9. Dichter bij de natuur.
 10. Wielen onder elke woonwagen. Als een symbool voor hun vroegere levenswijze.
- Vraag nooit aan een reiziger waar hij woont? Hij of zijn woont niet maar staat ergens
We roepen iedereen op om nog meer specifieke culturele eigenschappen aan ons te melden. Dit is van het grootste belang, omdat de overheid hopelijk dan zal beseffen dat bij de uitsterfconstructie veel cultureel erfgoed verloren zal gaan.

Hoofdstuk 3. Kritische kanttekeningen op het rapport van het Ministerie van Binnenlandse Zaken: “Woonwagenbewoners in Nederland 2011”

We kunnen kort zijn betreffende het feit dat het rapport totaal geen representatief beeld geeft van de situatie van de woonwagenbewoners in Nederland 2011.

Op pagina 1 geeft het rapport in feite al toe dat het onvoldoende materiaal oplevert om een goed beeld te vormen:

“Het beperkte aantal gesprekken dat in het kader van dit onderzoek is gehouden maakt het niet

mogelijk om aan te geven op hoeveel woonwagencentra er sprake is van een positieve situatie en op hoeveel er sprake is van een negatieve situatie. Dat er in ten minste 10% van de 415 gemeenten vrijplaatsen worden vermoed, geeft evenmin duidelijkheid”.

Het belangrijkste argument wat we tegen dit rapport hebben is het uiterst geringe aantal woonwagencentra, dat is onderzocht en het geringe aantal woonwagengewoners waarmee is gesproken. Hier volgen enkele frappante cijfers, die dit duidelijk onderschrijven:

- 19 van 1150 woonwagencentra zijn onderzocht. Dat is 1.65 %.

- 70 van de 30.000 woonwagengewoners zijn ondervraagd. Dat is 0.23%

Dit staat toch wel in schrille contrast wat op pagina 7 staat

“Genuanceerd beeld

De onderzoekers hebben ervoor gekozen de gevraagde nuancering van dit onderzoek op drie niveaus te verzamelen: De situatie op verschillende woonwagencentra is onderzocht. De informatie is interdisciplinair verzameld, dus bijvoorbeeld niet uitsluitend op het aspect wonen, maar ook op de aspecten scholing en werk en inkomen. Per centrum zijn verschillende bewoners en professionals geïnterviewd.

Even later op pagina 8 lezen we: “Maar zoals uit deze onderzoeksrapportage zal blijken, komt ook bij een gesprek in de woonwagen een deel van de informatie niet naar boven”

Dat is niet bepaald verwonderlijk, omdat het wantrouwen tegen de overheid zo groot is men niet het achterste van zijn tong laat zien. Even verder wordt gezegd dat “uitsluitend gesproken is met de dominante bewoners. De minder assertieve en kwetsbare bewoners blijven dan buiten beeld”. Het zal ons benieuwen wie die dominante bewoners dan wel zijn.

Het rapport meldt verder : “Professionals en degenen die contact onderhouden met woonwagengewoners hebben op zijn minst enige kennis over het werkelijke leven van de woonwagengewoners, hun achtergronden, hun werkelijke intenties, wensen en ambities. Dit kunnen bijvoorbeeld zijn: de wijkagent, de buurtwerker, de locatiebeheerder, de onderwijzer of de pastoraal werker”

Inderdaad een schat aan informatie zo van deze categorie vergaard kunnen worden. Maar uit niets blijkt dat aan deze categorie aandacht is besteed. Weer een gemiste kans

Aan het eind van dit hoofdstuk over de methodologische verantwoording wordt melding gemaakt, dat de Tweede Kamer leden zich niet bepaald hebben geïnteresseerd in dit onderzoek : “In paragraaf 2.1 is vermeld dat opmerkingen in de Tweede Kamer de aanleiding vormen voor dit onderzoek. De onderzoekers beschouwen daarom de Tweede Kamer als „morele opdrachtgever” van dit onderzoek. De onderzoekers hebben zowel bij de start als gedurende het onderzoek dan ook getracht om leden van de Tweede Kamer te betrekken bij het onderzoek. Van die mogelijkheid is beperkt gebruikgemaakt”.

Het meest schokkende hoofdstuk in het rapport: Analyse kader

In dit hoofdstuk van uw rapport wordt een krachtenveld ten tonele gevoerd en wel drie krachten, die invloed kunnen uitoefenen op een **individuele woonwagengewoner** :

“Kracht 1: de overheid

De onderzoekers hebben gekeken naar het samenspel tussen overheid en woonwagengewoners. De overheid heeft met goede bedoelingen geprobeerd de maatschappelijke positie van woonwagengewoners te verbeteren. Op alle mogelijke manieren, met de inzet van veel geld, mensen en middelen, is aan woonwagengewoners „getrokken” om hen volwaardig te laten participeren en te laten delen in de welvaart

Kracht 2: de eigen cultuur/ leefwijze

Ook is er de eigen cultuur, of beter gezegd: leefwijze, met zijn specifieke betekenissen, regels en waarden

Kracht 3: de onderwereld

Niet alleen de overheid, de „bovenwereld”, trekt aan woonwagengewoners. Ook de criminaliteit, de „onderwereld”, dringt door in de leefwereld van een aantal woonwagengewoners”.

Deze drie krachten (de overheid, de eigen cultuur/leefwijze en de criminaliteit) wedijveren met elkaar en „trekken en duwen“ voortdurend aan de woonwagenbewoner. Zij beïnvloeden zijn positie, zijn denken en handelen.”
Einde citaat rapport

Deze schokkende teksten roept een vraag op.:

Zou een rapport over de Huisbewoners in Nederland 2011 een dergelijk krachten veld beschreven worden waarin de onderwereld een van de drie krachten zijn die **de individuele huisbewoner** zou beïnvloeden in zijn positie, zijn denken en handelen?

Hoofdstuk 4 Ons onderzoek naar de situatie van de woonwagenlocaties door middel van brieven met vragenlijst aan de alle Burgemeester en Wethouders van alle Nederlandse Gemeenten.

Wij hebben de minister van Binnenlandse Zaken onze kritische kanttekeningen over haar rapport "Woonwagenbewoners in Nederland 2011" 1 oktober 2012 in een rapport met als titel "De Reiziger in Doodsnood" opgestuurd.

Van de minister krijgen we 1 november 2012 een antwoord op ons rapport, waaruit we citeren: "U geeft aan dat het rapport een te beperkt beeld geeft van de reizigerscultuur. Ik acht het mogelijk dat U daar gelijk in hebt. (...) Ik deel met u dat het rapport niet van zodanige aard is dat hiermee een volledig beeld van het leven op een woonwagenlocatie is geschetst". De brief was getekend namens de minister door drs M.M. Frequin

Dit positieve antwoord heeft ons doen besluiten om ons persoonlijk te richten tot de Burgemeester en Wethouders van alle Nederlandse gemeenten. De reden waarom wij ons tot de Burgemeester en Wethouders hebben gewend is gelegen in het feit dat in het rapport "Woonwagenbewoners in Nederland 2012" een zin voorkomt die van cruciaal belang is, namelijk dat de laatste stap zal worden genomen, dat de gemeenten verantwoordelijk worden gemaakt voor een integraal woonwagenbeleid en-uitvoering. Hier zit nu juist onze ongerustheid. Dat onze ongerustheid door ons onderzoek alleen maar is toegenomen wordt duidelijk bij het lezen van dit epistel.

18 november 2012 hebben we de volgende brief gestuurd aan de Burgemeester en wethouders van 415 Nederlandse gemeenten

Dr Tom de Booij

18 november 2012

Jan Schneider p/a Koningsweg 45 3743 ET Baarn

Aan het college van Burgemeester en Wethouders van de gemeente

Onderwerp: Gegevens over woonwagenlocaties.

Geacht College,

Hierbij hebben wij, Tom de Booij en Jan Schneider, de eer Uw gewaardeerde aandacht nogmaals te vragen met betrekking tot de woonwagenlocaties in Uw gemeente.

Ter inleiding refereren wij aan een passage in het rapport "Woonwagenbewoners in Nederland 2011" dat 28 augustus jl door de Minister van Binnenlandse Zaken Mevrouw J.M.E Spies aan de voorzitter van de Tweede Kamer is gestuurd. Deze passage luidt:

"De intrekking van de Woonwagenwet in 1999 vormde de laatste formele stap om gemeente verantwoordelijk te maken voor een integraal woonwagenbeleid en – uitvoering".

Dit vormt dan ook de reden dat wij ons tot Uw college wenden. Op 10 september jl hebben wij de gelegenheid gekregen om een brief met kritische opmerkingen over het bovengenoemde rapport aan de minister van Binnenlandse Zaken persoonlijk te overhandigen. In antwoord op onze brief dd. 1 november 2012 heeft namens de Minister de Directeur-Generaal Wonen, Bouwen en Integratie Drs MM. Frequin ons een brief gestuurd, die U aantreft als bijlage. Dit uitermate positieve antwoord op onze brief heeft ons doen besluiten om een grondige

analyse te maken van de woonwagenbewoners in Nederland .U zou ons daarbij een grote steun kunnen zijn, indien U bereid zou zijn om een aantal vragen te willen beantwoorden, die betrekking hebben op de stand van zaken – indien dit op Uw gemeente van toepassing is – van de een of meerdere woonwagencentra, die in Uw gemeente zijn gevestigd. Als bijlage sturen wij U een lijst met vragen, die wij gaarne door U beantwoord zouden willen zien, eventueel met Uw aanvullingen of opmerkingen. Wij willen U bij voorbaat dank zeggen voor de te nemen moeite. Met de gevoelens van de meeste hoogachting, Tom de Booij, Jan Schneider

Lijst met vragen:

Nam(en) en adres(sen) woonwagenlocatie(s) en het aantal standplaatsen per locatie (Gaarne zo volledig mogelijk).....

Aantal personen die een verzoek hebben ingediend voor het verkrijgen van een standplaats.....

Aantal standplaatsen die U gaat aanleggen in de naaste toekomst (binnen vier jaar).....

De instanties die U eventueel hebt ingeschakeld voor het beheer en inrichten van standplaatsen..

Welke groep(en) woonwagenbewoners zijn vertegenwoordigd op de woonwagenlocatie (s).....

*)We onderscheiden een aantal groepen:

1 .Reizigers

2. Reizigers die voor 1999 met burgers zijn getrouwd

3. Burgers die na de afschaffing van de woonwagenwet in 1999 op een woonwagenlocatie zijn gekomen

4. Sinti

5. Roma

Het bovengenoemde rapport zwijgt in alle talen over de verschillende groepen die we onder de **woonwagen**bewoners aantreffen. Het is de woonvorm die gekozen is voor de naamgeving. Net zoals onder de **huis**bewoners kunnen verschillende groepen worden onderscheiden.

Groep 1 zijn de reizigers die al sinds de helft van de 19e eeuw door Nederland trekken om hun verschillende beroepen als scharenslijpen, stoelenmatten, etc. uit te oefenen . Zij ontwikkelen door dit reizend bestaan een specifieke cultuur.

Groep 2 Sinds de bouw van de regionale woonwagencentra in de zestiger jaren van de vorige eeuw, zijn veel reizigers getrouwd met burgers, vandaar dat een gedeelte van de woonwagenbewoners of een vader of een moeder van burgerafkomst heeft.

Groep 3 Het is nu al weer meer dan 13 jaar dat de woonwagenwet is afgeschaft op 1 maart 1999. Het is sindsdien ook mogelijk voor een burger om een standplaats op een woonwagenlocatie te krijgen.

Groep 4 en 5 De Sinti en de Roma zijn geheel buiten beschouwing gelaten in het rapport, wat blijkt uit de volgende passage :

” Dit onderzoek gaat over de bewoners van een permanente woonwagenstandplaats in Nederland. Het onderzoek gaat dus niet over woonwagenbewoners die een reizend bestaan (noot 5) leiden en ook niet over Roma en Sinti die ook in woonwagens wonen. Dit vanwege hun eigen specifieke cultuur. Noot 5 Er zijn in Nederland reizende groepjes woonwagenbewoners, die vaak enkele dagen in een gemeente staan (meestal op een parkeerplaats of op een camping) en dan weer verder reizen. In Nederland zijn geen specifieke terreinen voor deze woonwagenbewoners". Zo werden dus naar schatting ruim 5000 woonwagenbewoners niet onderzocht.

Maar wat te denken van de andere groepen woonwagenbewoners . Volgens het rapport zijn slechts 70 van de 30.000 woonwagenbewoners ondervraagd, dat is 0,23% en slechts 19 van de 1150 woonwagencentra zijn onderzocht, dat is 1.65%. Desondanks hun verschil in cultuur hebben de reizigers, de Sinti en Roma een ding met elkaar gemeen. Ze zijn allen onder het dak van een woonwagen geboren en willen daarin ook sterven. Hun grote angst is dat zij in een huis moeten wonen. Elke woonwagenbewoner weet nog steeds of zijn vader of moeder een reiziger, burger of manische is (Manische betekent of Sinti of Roma).

Bijlage: de brief dd 1 nov 2012 namens de Minister van Binnenlandse Zaken van de Directeur-generaal Wonen, Bouwen en Integratie Drs MM. Frequin

Omdat niet alle gemeenten hebben geantwoord, hebben op resp. 30 december 2012, 19 februari 2013, 28 maart 2013 een herinnering gestuurd. Tot nu hebben 381 van 408 gemeenten gereageerd.

(1 januari 2013 is het aantal van gemeenten 415 tot 408 verminderd)

Hierna volgt de analyse van de antwoorden op de vragen die wij in onze brieven aan de B en W's van de Nederlandse Gemeenten hebben ontvangen.

Van de antwoorden die we op onze vraag aan de gemeenten van hoeveel standplaatsen zij in de naaste toekomst gaan aanleggen, zijn we behoorlijk geschrokken. Maar liefst 160 gemeenten zijn niet van plan om standplaatsen aan te leggen. Vooral omdat slechts een handvol gemeenten enkele standplaatsen willen aanleggen lang niet genoeg om aan de vraag te kunnen voldoen. Het standplaatsen te kort was al aanzienlijk, maar zal volledig uit de hand lopen. In het jaar 2000 was het tekort al opgelopen tot 2500.

Allereerst de lijst van de 158 gemeenten die binnen een periode van vier jaren geen standplaatsen van plan zijn aan te leggen (het cijfer achter de namen van de gemeenten geven aan het aantal standplaatsen)

Aalten (4), Albrandswaard (12), Amersfoort (139), Amsterdam (171), Apeldoorn (261) Asten (15), Barneveld (2), Beek (35), Bergen (Limb) (11), Bergen (NH)(18), Bergen op Zoom (91), Berkelland (4), Bladel (9), Borne (16), Brielle (3), Brunssum(24), Bunnik (3), Bussum (23), Capelle a/d IJssel (36), Castricum (13), Coevorden (69), Cuyk (15), Culemborg (3), Dalfsen (11), Den Haag(233), De Ronde Venen (6), Deurne (26), Dongen(8), Dordrecht (154), Duiven (7), Drechterland (4), Eemnes (9), Elburg (6), Enkhuizen (6), Epe (17), Etten-Leur(10), Geldrop(45), Gemert (39), Giesenlanden (4), Goes (21), Gorinchem(9) Gulpen (18), Harenkarspel (1), Halderberge(12), Hattem (8), Heemskerk (50), Heerde (3), Heeze-Leende(7), Heiloo (8), Helledoorn (12), Helmond (?), 's-Hertogenbosch (167), Heusden (25), Hillegom (64), Hollands kroon (9), Hoorn (35), Horst aan de Maas(9), Houten(6), Huizen (6), IJsselstein (3), Kaag en Braassem (5), Kapelle (4), Laarbeek (20), Landerd (4), Landgraaf (28), Landsmeer(3), Lansingerland (16), Leek (4), Leerdam(6), Leeuwarden (37), Leiderdorp (7), Lelystad (8), Lemsterland (2), Lingewaal (8), Lingwaard (23), Lochem(5), Loon op Zand (2), Maasdriel (10), Medemblik (29), Meppel(15), Midden-Delfland(2), Midden-Drenthe (12), Mill en St Hubert(6,, Moerdijk (31), Montferland (16), Montfoort (16), Mook en Middelaar(4), Naarden (14), Neder Betuwe(6), Nieuwe Gein (6), Nijkerk (20), Nijmegen (62), Noordwijkerhout (8), Nunspeet (15), Oisterwijk (5), Oldebroek (7), Oldenzaal(10), Ommen (18), Onderbanken (1), Oosterhout (25), Opsterland (7), Oud-Beijerland (8), Peel en Maas (8), Pijnacker-Nootdorp (2), Putten (8), Reimerswaal (16), Renkum (22), Rhenen (20), Rijnswoude (3), Rijssen-Holten (2), Roermond (11), Rotterdam (118), Schagen(9), Scherpenzeel (2), Schijndel (2), Schinnen (23), Sliedrecht(14), Soest (25), Someren (26), Son en Breugel (48), Stadskanaal (7), Staphorst (9), Steenberghe (28), Terneuzen (73), Teylingen (6), Tholen (25), Tilburg (68), Twenterand (1), Tynaarlo (7), Ubbergen (16), Uden (7), Veghel (2), Uitgeest (5), Uithoorn (7), Veendam (20), Venlo (58), Venray (2), Vianen (13), Vlaardingen (10), Voerendaal (12), Waalre (16), Wageningen (20), Weesp (40), Westerveld (25); Westervoort (9), Weststellingwerf (16), Westvoorne (9), Wijk bij Duurstede (6), Woensdrecht (44), Zaanstad (60), Zaltbommel (?), Zandvoort (19), Zevenaar (11), Zoeterwoude (4), Zuidplas (16), Zutphen (22), Zwartewaterland (6), Zwartsluis (3)

Hier na volgen citaten uit brieven die wij ontvingen van de gemeenten die geen standplaatsen willen aanleggen. Hieruit blijkt glashelder dat zij de uitsterfconstructie hanteren

Alblasserwaard: De gemeente streeft naar het niet hebben van een woonwagenlocatie. Het volgende beleid wordt gehanteerd : komt er een woonwagen vrij, dan wordt deze afgevoerd en er komt geen nieuwe meer bij. Op den duur zal dit leiden tot een lege locatie die dan vervolgens een andere bestemming krijgt”.

Beek De gemeente Beek voert conserverend beleid ten aanzien van het aantal standplaatsen. Naar verwachting worden er zodoende geen nieuwe standplaatsen aangelegd in de nabije toekomst.

Bladel Hapert (nog 1 standplaats, **uitsterfconstructie**)”.

Breda Bij de woningbouwcorporatie Wonen Breburg kunnen bewoners van Breda zich inschrijven voor een woning. De personen die in het verleden kenbaar hebben gemaakt in een woonwagen te willen wonen worden benaderd met de vraag of de belangstelling er nog is. Zo ja dan wordt de belangstelling ingevoegd in het systeem “klik voor wonen”. De gemeente Breda is niet van plan nieuwe woonwagenlocaties aan te leggen.

Brummen Er zijn nog enkele woonwagens aanwezig, echter deze staan op een reguliere (bestemmingsplan) woonbestemming en worden op termijn omgezet in een grondgebonden woning. Ook is er geen actueel beleidsvoornemen om nieuwe woonwagenlocaties te realiseren.

Dordrecht. Wij leggen geen nieuwe standplaatsen meer aan. Het grote kamp aan de Wieldrechtste Zeedijk is (bijna) leeg en er wordt nu een uitsterfbeleid gehanteerd. Mensen kunnen zich alleen inschrijven voor bestaande plekken.

Gemert. De (latente) behoefte aan een standplaats is groter dan de daadwerkelijke registratie van een aanvraag. Woningzoekenden worden verwezen naar de regulier huurwoningen maar doorstroom daar naar toe gaat moeizaam. De gemeente gaat maximaal uit van het handhaven van het bestaande aantal standplaatsen **en** heeft niet de intentie om zowel op korte als lange termijn nieuwe standplaatsen aan te leggen

Groesbeek Formeel kan niet meer worden gesproken van een woonwagenlocatie. In 2003 is na instemming met de bewoners het woonwagenkamp ‘versteend’, d.w.z. de woonwagens zijn vervangen door stenen woningen

Heerde Woonwagencentrum Krimpenbos. Deze woonwagenlocatie is in afbouw van de 15 standplaatsen zijn er momenteel nog 3 in tact. Hiervan is nog een iemand bezig om zich elders te vestigen. Er ligt een collegebesluit uit 2002 waar besloten is om dit woonwagencentrum over een termijn van 10 jaar op te heffen

Heeze-Leende Per brief is hem medegedeeld dat gemeente **uitsterfconstructie** hanteert voor die locatie en er dus geen nieuwe plaatsen beschikbaar komen

Heusden De hoeveelheid mensen die op de wachtlijst voor een standplaats staat is omstreeks tien. De gemeente legt geen nieuwe woonwagenstandplaatsen meer aan. Er wordt een beleid gehanteerd van behoud of reductie van standplaatsen en waar mogelijk versterking door ofwel een woningcorporatie, ofwel door de bewoners zelf.

Kerkrade Sedert de intrekking van de woonwagenwet heeft de gemeente een ruime vrijheid ten aanzien van het woonwagenbeleid. In de praktijk van de afgelopen jaren heeft dit geleid tot een zekere besluitvorming in concrete situaties. Voor bestaande situaties verandert er niets; echter op termijn streeft het college afbouw van het gemeentelijk woonwagenbezit na. De gemeentelijke beleidsregels luiden als volgt:

1. Bestaande huurovereenkomsten blijven in stand totdat deze beëindigd worden hetzij door opzegging dan wel door ontbinding.
2. Na beëindiging van een huurovereenkomst van een standplaats wordt de standplaats gesaneerd (waaronder: de sloop van de voorzieningen-unit, het verwijderen van de huurwoonwagen en de bestrating. De voormalige standplaats wordt ingericht als groenvoorziening. Indien de woonwagen géén eigendom van de gemeente is dient deze door de eigenaar te worden verwijderd).
3. De verwijderde huurwoonwagen kan worden verkocht of gesloopt.
4. Er worden geen nieuwe overeenkomsten aangegaan voor de verhuur van woonwagens en / of

woonwagendstandplaatsen;

5. Huurwoonwagens kunnen aan de zittende huurders worden verkocht; het College neemt per geval een besluit.

6. Standplaatsen worden niet verkocht.

Monferland. Het college van de gemeente Montferland hanteert een zogenaamde **'uitsterfconstructie'** in die zin dat er na opzegging van een opstal/huurovereenkomst de vrijgekomen standplaats niet opnieuw wordt gebruikt. De afgelopen jaar hebben zich 3 personen zich tot ons gewend met het verzoek de vrijgekomen plek in te nemen. Conform ons collegebesluit doen wij dit niet; inmiddels is dit ook in het bestemmingsplan zo geregeld (de vrijgekomen standplaats is weg bestemd)

Neerijnen De gemeente hanteert geen wachtlijst. Alle verzoeken voor een standplaats worden afgewezen Wij zijn niet voornemens om nieuwe standplaatsen aan te leggen

Nieuwe Gein. De gemeente houdt geen aparte lijst bij voor deze standplaatsen, het beleid is dat we de standplaatsen gewoon aanbieden via Woningnet zoals andere woningen. We krijgen geen verzoeken binnen, of we verwijzen ze door naar Woningnet. Aantal standplaatsen die we gaan aanleggen: **Geen**

Oirschot de locatie in Oisterwijk zal op termijn verdwijnen, dit is al in 2000 uitgesproken door het bestuur, we gaan geen nieuwe standplaatsen..

Pijnacker-Nootdorp Ons beleid is gericht op beëindiging van deze locatie, dus zodra een wagen vrij komt de standplaats op te heffen .

Rijssen-Holten Voor Rijssen geldt een **uitsterfconstructie**

Rhenen. Er zijn 7 personen die een verzoek hebben ingediend voor het verkrijgen van een standplaats. Er zijn geen plannen voor het aanleggen van standplaatsen in de naaste toekomst.

Rotterdam Bij de vaststelling van het gemeentelijke woonwagenbeleid in 2000 heeft de Gemeenteraad bepaald dat het aantal woonwagendstandplaatsen niet wordt uitgebreid dit woningtype in vergelijking met gewone eengezinswoningen duur, want grondextensief is: een gemiddelde Rotterdamse woonwagendstandplaats is gelijk aan 1,6 gemiddelde Rotterdamse eengezinswoning.

Sliedrecht: Een wachtlijst waarop ca. 10 personen staan. Een aantal van deze personen hebben al een standplaats, maar hebben zich in laten schrijven voor een plaats op de nieuwe locatie, waar jaren lang sprake van is geweest. Deze nieuwe locatie komt er overigens niet. Er zijn geen plannen om nieuwe woonwagenlocaties te realiseren.

Veldhoven In 2012 hebben wij in Veldhoven een versteningsproces afgesloten, waarbij gedurende een aantal jaren alle woonwagens zijn vervangen door woningen

Gemeenten geven het beheer (soms ook eigendom) over aan woningcorporaties.

Enkele gemeenten hebben de woonwagenlocaties overgedragen in eigendom en beheer en onderhoud aan deze bedrijven. Hier volgen enkele antwoorden die duidelijk laten zien hoe zeer de gemeenten hun verantwoordelijkheden voor het inrichten van woonwagenlocaties hebben afgewenteld naar deze woningcorporaties

Apeldoorn De gemeente heeft haar woonwagen locaties overgedragen aan de corporaties.

Beek. Het beheer van de woonwagenkampen en het eigendom van de standplaatsen hebben wij overgedragen aan Woonmaatschappij ZO Wonen.

Bergambacht Hierbij kan ik vermelden dat de informatie welke u opvraagt ook niet allemaal beschikbaar is. We hebben binnen de gemeente één of twee standplaatslocaties welke in beheer zijn van woningcorporatie QuaWonen

Breda Bij de woningbouwcorporatie Wonen Breda kunnen bewoners van Breda zich inschrijven voor een woning. De personen die in het verleden kenbaar hebben gemaakt in een woonwagen te willen wonen worden benaderd met de vraag of de belangstelling er nog is. Zo ja

dan wordt de belangstelling ingevoegd in het systeem “klik voor wonen

Bussum Het complex wordt beheerd door Woningstichting Dudok te Hilversum.

Capelle aan IJssel: Het woonwagencentrum Schollevaar is in eigendom en beheer bij de woningbouwcorporatie.

Dongen. De gemeente Dongen telt in totaal 7 standplaatsen op 1 woonwagenlocatie, die in beheer en eigendom is bij Wooncorporatie Vieya. We hebben de vragenlijst dan ook aan Vieya voorgelegd, die voor de beantwoording zorg zal dragen.

Eersel Woningstichting De Zaligheden is eigenaar van de standplaatsen en verhuurt deze.

Eijsden-Margraten Gelet op de aard van de vragen hebben wij deze doorgestuurd naar PIM-Zuid BV te Maastricht. Dit bedrijf exploiteert o.a. binnen onze gemeente de woonwagencentra. Wij zijn er van overtuigd dat zij uw vragen vollediger kunnen beantwoorden, omdat zij onder meer beschikken over de gegevens van de huidige huurders en eventuele wachtlijsten.

Geertruidenberg In onze gemeente zijn de woonwagens overgedragen aan de **corporatie**. Deze hebben in overleg met de bewoners een nieuw plan gemaakt voor vervanging van de wagens door semi-permanente nieuwbouwwoningen incl. uitbreiding van het aantal plaatsen.

Giessenlanden . Hier heeft woningcorporatie Kleurrijk Wonen 4 woonwagenstandplaatsen in eigendom die verhuurt worden. 1 woonwagen en standplaats aan de Dorpsstraat 163 A. Woningcorporatie Kleurrijk Wonen heeft hier zowel de woonwagen als de standplaats in eigendom.

Bij de woningcorporatie zijn geen verzoeken bekend voor het verkrijgen van een standplaats. De toewijzing vindt plaats op de reguliere wijze, maar het kamphoofd heeft de eindstem.

Goes In 2008 zijn de standplaatsen overgedragen aan de Zeeuwse woningcorporaties. Deze corporaties hebben de standplaatsen ondergebracht bij de Stichting Woonwagenbeheer Zuid-West Nederland.

Haarlemmermeer In de gemeente Haarlemmermeer is het eigendom, toewijzen en beheren van de woonwagenlocaties (onder voorbehoud, ongeveer 60 standplaatsen verspreid over ongeveer 10 locaties) overgedragen aan woningcorporatie Ymere

Harderwijk Wij hebben sinds 1 januari 2012 alle woonwagenlocaties met de daarop staande huurwoonwagens in Harderwijk overgedragen aan de woningcorporaties UWON en Omnia Wonen te.

Hellendoorn Wij zijn in gesprek met de woningcorporatie om het beheer van de locatiesover te dragen aan de woningcorporatie.

Hoogeveen Wij doen al enkele jaren niets meer met de woonwagenlocaties. Is overgegaan naar de wooncorporaties.

Nederweert Beheer en inrichten standplaatsen vindt plaats door/via de eigenaar van deze standplaatsen Woningvereniging Nederweert, die bovengenoemde bestaande standplaatsen enkele jaren geleden ook van de gemeente heeft overgenomen .

Nieuwegein De gemeente houdt geen aparte lijst bij voor deze standplaatsen, het beleid is dat we de standplaatsen gewoon aanbieden via Woningnet zoals andere woningen. We krijgen geen verzoeken binnen, of we verwijzen ze door naar Woningnet. Beheer en eigendom is beide overgedragen aan BV Woonwagenexploitatie

Numansdorp Locatie is in eigendom en beheer van woningstichting HW Wonen. net zoals andere woningen..

Nunspeet. De kampjes zijn onlangs in eigendom overgedragen aan stichting Omnia Wonen

Nuth Ik denk dat ik uw brief ter behandeling heb gekregen omdat ik als volkshuisvester vroeger belast was met woonwagenzorg. Bij de intrekking van de Woonwagenwet hebben wij eind jaren negentig de huisvesting van deze doelgroep c.q. de eigendom van de woonwagencentra in Nuth overgedragen aan de corporatie Wonen Zuid Regio Parkstad & Heuvelland.

Olst. Het beheer van de standplaatsen ligt bij woningbouwcorporatie Salland Wonen te Raalte.

Oosterhout Standplaatsen zijn eigendom van woningcorporatie Thuisvester

Opsterland Het beheer, de inrichting en de verhuur van de standplaatsen wordt uitgevoerd door

woningcorporatie WoonFriesland

Renkum .De standplaatsen zijn in eigendom van Vivare (woningbouwcorporatie)

Rhenen. Het beheer en onderhoud van de woonwagenlocatie hebben wij overgedragen aan de Rhenense Woningstichting, welke dit vervolgens heeft uitbesteed aan Nijbod BV

Schouwen-Duiveland Wij hebben twee woonwagenlocaties binnen de gemeente Schouwen-Duiveland, deze zijn in eigendom van een gemeenschappelijke regeling en de standplaatsen zijn eigendom van Stichting Woonwagenbeheer Zuid-west nederland. U kunt met uw vragen het beste terecht bij de beheerder van deze locaties Firma Nijbod

Sint Michielsgestel één woonwagenlocatie: Het Spreeuwenbos. Deze is in eigendom van de woningbouwcorporatie. Ik denk daarom dat u uw vragen het beste aan woningcorporatie Huis en Erf kunt stellen.

Tilburg De gemeente heeft geen woonwagenlocaties of woonwagens meer in bezit. Deze zijn ruim 20 jaar geleden overgedragen aan TIWOS

Twello Onderstaande brief is bij ons binnengekomen. Wij kunnen uw vragen echter niet beantwoorden, hiervoor kunt u deze brief beter richten aan Woningstichting Goed Wonen

Weert. De gemeente houdt geen wachtlijst bij voor personen die een verzoek indienen voor het verkrijgen van een standplaats. De corporatie heeft wel een wachtlijst. Momenteel wordt herijkt hoe vrijkomende chalets/standplaatsen toegewezen kunnen worden. Dit gaat meest waarschijnlijk aansluiten op het reguliere toewijzingssysteem van de corporatie.

Westerveld. Wij zijn niet de beheerder van de lokaties, dat is woningcorporatie Actium.

Zaltbommel Wij hebben een aantal jaren terug de woonwagenlocaties en woonwagenzaken overgedaan aan de woningcorporaties (Woonlinie en De Kernen). Ik kan daarom op een groot aantal vragen geen antwoord geven

Zwolle 142 locaties van de 146 zijn in eigendom van de drie Zwolse woningcorporaties. Zij wijzen standplaatsen voor woonwagens toe via een gezamenlijk woningtoewijzingssysteem: de woningzoeker (geïnteresseerden kunnen zich inschrijven bij de woningzoeker en reageren op het woningaanbod). De corporaties zijn verantwoordelijk voor het beheer op de woonwagenlocaties. Deltawonen en SWZ doen dit op dit moment in eigen beheer. Openbaar belang heeft hiervoor een externe partij: Nijbod ingeschakeld

Tot zo ver de citaten van brieven die wij ontvingen van B&W van gemeenten die hun verantwoordelijkheid hebben overgedragen aan Woningcorporaties. Hieronder nog enkele opmerkingen over dit onderwerp

In het 6 nummer van het Wiel in 2003 is een goed artikel verschenen:

“Toen in maart 1999 de Woonwagenwet werd afgeschaft, waren de staatssecretarissen die huisvesting voor woonwagenbewoners in hun portefeuille hadden, ervan overtuigd dat het met woonwagenbewoning helemaal goed zou komen als de wettelijke regels hiervoor eenmaal zouden zijn overgeheveld naar de Huisvestingswet en beheer en eigendom van standplaatsen overgenomen door de corporaties. Dat zijn immers de organisaties, die speciaal zijn toegerust om beheer uit te voeren. Alles zou dan genormaliseerd zijn. Maar dat blijkt vier jaar na dato niet het geval te zijn. Hoeveel standplaatsen er zijn overgedragen naar corporaties ... daar kan niemand een antwoord- op geven. De Vereniging Nederlandse Gemeenten weet het niet; ook Aedes, de koepel van alles woningbouwcorporaties, houdt zich hier niet meer mee bezig en zelfs het ministerie van Vrom heeft geen inzicht in de overdracht van standplaatsen. Betrokkenen bij woonwagen huisvesting bevestigen het vermoeden dat het inderdaad hele maal niet goed loopt”.

Tot zo ver dit artikel uit het Wiel in het jaar 2003. Zeven jaar later - in 2010 - is het blijkbaar nodig voor het Ministerie van Volkshuisvesting en Ruimtelijke Orde om een handreiking voor de overdracht van woonwagens en standplaatsen te publiceren “Overdracht overdacht: checklist voor overdracht van woonwagencentra (Auteur is Wim Vos). Hieruit citeren we een aantal interessante passages

“In 1999 hebben de Vereniging van Nederlandse Gemeenten (VNG) en Aedes vereniging van woningcorporaties de brochure ‘Overd(r)acht overdacht’ uitgebracht. Die publicatie was bedoeld als handreiking voor gemeenten en corporaties in het traject van de overdracht van het beheer en eigendom van standplaatsen en huurwoonwagens. In dat jaar was immers de Woonwagenwet ingetrokken die de gemeenten verplichtte één of meer woonwagencentra in stand te houden. Het is nu ruim 10 jaar later en diverse gemeenten en corporaties hebben ervaring opgedaan met de overdracht van de standplaatsen en huurwoonwagens. Reden om de publicatie ‘Overd(r)acht overdacht’ te actualiseren. Deze publicatie is een update van ‘Overd(r)acht overdacht’ en het uitgangspunt is onveranderd: de eigendomsoverdracht is een gezamenlijke verantwoordelijkheid van gemeenten en corporaties. Want ook het verhuren van standplaatsen en woonwagens kan, als het gaat om doelgroep huishoudens, vallen onder de taak van corporaties. Omdat gemeenten vrijwel alle andere huisvestingstaken hebben afgestoten, is het logisch dat gemeenten en corporaties met elkaar in gesprek gaan over de eigendomsoverdracht van standplaatsen en huurwoonwagens. Hierbij past geen ‘moeten’. De gemeente kan niet van een corporatie verlangen dat zij een huurstandplaats of huurwoonwagen overneemt waar op veel punten nog sprake is van – letterlijk en figuurlijk – ‘achterstallig onderhoud’; anderzijds kan een corporatie een verzoek van een gemeente niet zo maar weigeren als er sprake is van een genormaliseerde situatie. Cruciaal in het proces is vertrouwen in elkaar, overleg en openheid, niet alleen tussen de gemeente en de corporatie, maar ook richting de bewoners. (...)”

Als laatste stap wordt de overdrachtsovereenkomst getekend en wordt relevante informatie uit het archief van de gemeente

overgedragen aan de corporatie. Daarbij kan worden afgesproken dat de coördinator woonwagenezaken van de gemeente nog een bepaalde periode door de corporatie kan worden benaderd bij vragen waartegen de corporatie aanloopt. Ten slotte worden factoren genoemd voor een geslaagde eigendomsoverdracht.

De woonwagen op een standplaats is een erkende woonvorm. In bijlage 3 is heel kort de geschiedenis van deze woonvorm genoemd. Aangegeven is hoe het komt dat vaak gemeenten de eigenaar zijn van de standplaatsen: gemeenten waren volgens de Woonwagenwet verplicht om minimaal één woonwagencentrum in stand te houden en uitsluitend gemeenten kwamen in aanmerking voor subsidie voor de bouw van standplaatsen en woonwagens. De corporaties hebben als volkshuisvestelijke taak om ‘woongelegenheden en onroerende aanhorigheden te bouwen, verwerven, bezwaren en slopen’. Onder woongelegenheid wordt verstaan: “woning, standplaats, woonwagen, en instelling waarin aan ten minste vijf personen van 65 jaar of ouder duurzaam verblijf en verzorging wordt verschaft.”. De corporaties hebben ook de taak om bij voorrang personen te huisvesten die door hun inkomen of door andere omstandigheden moeilijkheden ondervinden bij het vinden van hun passende huisvesting. Dit betekent dat woonwagenbewoners met een laag inkomen behoren tot de doelgroepen van corporaties. Zij komen in aanmerking voor sociale woongelegenheden

Bijlage 3 Rond 1900 was er een groep mensen die in verband met het uitoefenen van beroepen zoals mandenmaker, scharenslijper, stoelenmatter, seizoenarbeider en dergelijke regelmatig van woonplaats wisselde. Zij kozen daarom voor een mobiele woonvorm: een woonwagen of een woonschip. Het gaat hier om Nederlandse ‘reizigers’ en niet om zigeuners. In de jaren zestig en zeventig van de vorige eeuw wijzigde hun situatie doordat de werkgelegenheid voor reizende woonwagenbewoners drastisch afnam en de voorzieningen op de standplaatsen vaak slecht waren. Met de komst van de Woonwagenwet in 1968 werd de trekvrijheid van woonwagenbewoners beperkt. Dit resulteerde in ongeveer 50 grote, regionale centra. Nieuw was dat de woonwagencentra gemeenschappelijke voorzieningen kregen – bijvoorbeeld een

centrumschool – en dat de wet precies bepaalde wie in een woonwagen mochten wonen: degenen die in een woonwagen waren geboren en zij die met een woonwagenbewo(o)n(st)er zijn getrouwd. De woonvorm had zich inmiddels ontwikkeld van een kleine, goed verplaatsbare woonwagen aan het begin van de vorige eeuw, tot een grote wagen die alleen met een dieplader over de weg kon worden verplaatst.

Rond 1975 concludeerde de regering dat het concentratiebeleid niet werkte. De grote regionale centra hadden de bewoners geïsoleerd van de rest van de samenleving. Daarom werden de meeste grote regionale centra vervangen door kleine woonwagencentra in de buurt van woningen. Vanaf dat moment verplichtte de Woonwagenwet gemeenten om minimaal één woonwagencentrum van maximaal 15 standplaatsen in stand te houden. Gemeenten konden voor de aanleg van nieuwe woonwagenstandplaatsen en voor de aanschaf van nieuwe huurwoonwagens subsidie ontvangen van het Rijk. Provincies hadden een belangrijke taak doordat zij konden bepalen hoeveel standplaatsen iedere gemeente moest hebben en door de toestemming die nodig was voordat een gemeente een woonwagen over de gemeentegrens kon slepen. Dit wisselende beleid werd zonder overleg met de bewoners doorgevoerd. Hierdoor wantrouwen woonwagenbewoners de autoriteiten. Op 1 maart 1999 is de Woonwagenwet ingetrokken. De specifieke rol van het Rijk en de provincies met het woonwagenbeleid verviel daarmee. De afschaffing van de wet was het slotstuk van de zogenoemde ‘normalisatie’ van het woonwagenbeleid. Dit wil zeggen: integratie van het woonwagenbeleid in het reguliere (volkshuisvestings)beleid. Om die reden werden woonwagens en standplaatsen – naast woningen – in de Woningwet opgenomen als een erkende woonvorm. De technische eisen waaraan een standplaats en een woonwagen moeten voldoen waren al eerder overgeheveld naar de Woningwet en datzelfde geldt voor de Huisvestingswet wat betreft de regels voor de toewijzing. Indien er in de gemeente een groot tekort aan standplaatsen geldt, kan in de Huisvestingsverordening worden bepaald dat degenen die eerder in een woonwagen hebben gewoond, voorrang krijgen bij de toewijzing van standplaatsen. In veel gevallen zijn gemeenten nog de eigenaar van de woonwagencentra. Dat is verklaarbaar omdat: de Woonwagenwet gemeenten verplichtte om een centrum in stand te houden; tot 1993 alleen gemeenten – en dus niet de woningcorporaties – in aanmerking kwamen voor subsidie voor standplaatsen en woonwagens. Er zijn echter goede redenen om het eigendom en beheer over te dragen aan een woningcorporaties.”

Aan het eind van Hoofdstuk 3 :

Succesfactoren

1. Een goede nulsituatie: voorafgaand aan de onderhandelingen over de overdracht van het eigendom heeft de gemeente de woonwagenlocatie op orde gebracht en gemeente en bewoners hebben hun gezamenlijke verleden uitgesproken.
2. Partijen voelen zich verantwoordelijk voor deze doelgroep.
3. Partijen kennen elkaar.
4. Partijen vertrouwen elkaar; er is geen sprake van een ‘kat in de zak’.
5. Partijen stellen duidelijke voorwaarden voordat ze gaan onderhandelen.
6. Een gemeentebestuurder en directeur/bestuurder die de rug recht houden en de voortgang van het project blijven nastreven.
7. Partijen vertrouwen elkaar niet op de ‘blauwe ogen’, maar leggen afspraken goed vast.
8. Partijen erkennen dat er sprake is van een gezamenlijke verantwoordelijkheid die verder gaat dan een financiële transactie.
9. Partijen hebben de intentie dat er voortgang wordt geboekt bij het proces van eigendomsoverdracht

Einde citaten van de publicatie: “Overdracht overdacht: checklist voor overdracht van woonwagencentra”

Uit de ontvangen brieven van de B&W's van de gemeenten blijkt duidelijk dat er bitter weinig is terecht is gekomen van alle 'mooie' woorden in de hier boven afgedrukte handreiking

Gemeenten die niet willen meewerken met ons onderzoek

Bepaalde gemeenten hebben om zeer uiteenlopende redenen opgegeven om niet met ons onderzoek te willen meewerken. Hieronder enkelen citaten uit de ontvangen brieven.

Beemster verwijst naar WOB (= wet openbaar bestuur)

Bernheze Onze informatie hebben wij reeds verstrekt aan het Ministerie . Aan derden kunnen wij geen nadere informatie geven.

Bloemendaal verwijst naar WOB

Cranendonck Wij werken in beginsel niet mee aan het onderzoek, aangezien wij de meerwaarde niet zien in medewerking in dit onderzoek

Ede De gemeente Ede zal niet meewerken aan uw onderzoek omdat de urgentie en/of noodzaak van het onderzoek ons niet is gebleken. Eén en ander moet wel noodzakelijk zijn omdat de gemeente niet zomaar capaciteit beschikbaar heeft om uw vragen te kunnen beantwoorden.

Geldrop Inzake de privacy van onze bewoners zal ik de eerste vraag niet beantwoorden

Groote gast WOB verzoek

Marum WOB verzoek

Oss Onze informatie hebben wij reeds verstrekt aan het Ministerie . Aan derden kunnen wij geen nadere informatie geven.

Rijswijk In antwoord op uw mail van 30 december 2012 het volgende. Het is juist dat de gemeente Rijswijk geen antwoord gegeven heeft op uw verzoek om informatie, eveneens per mail, van november 2012. Langs deze weg deel ik u mee dat wij hiertoe ook niet zullen overgaan. Uw kritische stellingname over het rapport Woonwagengewoners in Nederland 2011 delen wij niet en wij beschouwen met name uw laatste vraag als privacy-gevoelig. Ik hoop u hiermee voldoende geïnformeerd te hebben, Met vriendelijke groet, R. Laghuwits Hoofd sectie Zorg, Welzijn en Wonen

Vlagentwede Wij kunnen uw vragen echter niet beantwoorden

Vlist Naar aanleiding van uw verzoek omtrent gegevens van woonwagengewoners delen wij u mede dat wij zoals u verzoekt geen persoonsgegevens mogen prijsgeven in dezen. Wij zullen derhalve niet aan uw verzoek voldoen.

Westerveld. Over de bewoners geven we om privacy redenen geen verdere informatie. Informatie over afkomst of etniciteit verzamelen wij bovendien om principiële redenen niet; nog los van het feit dat die niet relevant wordt geacht. Uit uw correspondentie blijkt dat u een briefwisseling met het ministerie hebt over een onderzoek door het ministerie, maar niet wat u beoogt met de informatie die u ons vraagt, en voor wie. Vandaar dat we niet uitgebreider ingaan

Uiteindelijk zijn er maar heel weinig gemeenten die niet wilden meewerken Dit heeft ons sterk verbaasd. Want nergens uit onze brief blijkt dat wij een gevestigde organisatie vertegenwoordigen. Een enkele gemeente heeft ons dit wel gevraagd. Maar nog verbazingwekkender was het dat een gemeente ons een lijst van woonwagengewoners opgaf met volledig naam met voorletters, en adres

Samenvattend kunnen we wel stellen dat het onderzoek heeft aangetoond dat de beleidslijn met de uitsterfconstructie wel in scherp contrast staat met die van de regering neergelegd in het rapport Woonwagengewoners van Nederland in 2011

Hierbij een afbeelding van de brief van de gemeente Kerkrade waarin onomstotelijk de uitsterfconstructie wordt beschreven

Hoofdstuk 5. Onze correspondentie met de Regering, de Tweede Kamer en de Vereniging Nederlandse Gemeenten

De brief van de Minister van Binnenlandse Zaken aan de Voorzitter van de Tweede Kamer met als bijlage het rapport "Woonwagengewoners in Nederland 2011"

Ministerie van Binnenlandse Zaken en
Koninkrijksrelaties

> Retouradres Postbus 20111 2500 EA Den Haag

De Voorzitter van de Tweede Kamer
der Staten-Generaal
Postbus 20018
2500 EA Den Haag

Directoraat-Generaal
Wonen, Bouwen en
Integratie
Directie Woningmarkt
Rijnstraat 8
Den Haag

Datum 28 augustus 2012
Betreft Het rapport "Woonwagengewoners in Nederland 2011"

Kenmerk
2012-0000286133
Bijlage(n)
Rapport Woonwagengewoners in
Nederland 2011

De minister van Wonen, Wijken en Integratie heeft bij brief van 8 februari 2010 (TK 2009-2010, 32 123 XVIII, nr. 64) toegezegd dat in 2011 een breed onderzoek zou plaatsvinden naar de stand van zaken op woonwagenlocaties.

Bijgaand treft u ter kennisneming het betreffende rapport van de Inspectie Leefomgeving en Transport (als rechtsopvolger van de VROM-Inspectie) aan.

Voor het onderzoek zijn 19 woonwagencentra geselecteerd. Hierbij is een balans gezocht tussen centra waar het goed of slecht gaat (naar het oordeel van bewoners en betrokken instanties) en naar centra waar een positieve of een negatieve ontwikkeling zichtbaar is.

De algehele conclusie van het rapport over woonwagengewoners in Nederland is dat het op negaal wat woonwagencentra goed gaat met de bewoners. Op andere centra is de situatie problematisch. De onderzoekers constateren dat er gemeenten zijn die geen oplossing hebben voor de problemen op deze woonwagencentra en daarom 'weg kijken'. Bewoners hebben die ruimte gebruikt om ongestoord hun gang te gaan. Het is belangrijk dat die situatie wordt verbeterd.

Meer in detail luiden de conclusies van het rapport:

- Er zijn grote verschillen tussen woonwagencentra. Sommige ogen als een villawijk met grote kavels en grote woningen. Andere zien er rommelig uit met bijvoorbeeld autowrakken langs het centrum;
- Op circa 70% van de woonwagencentra zijn door gemeente en/of corporatie de contacten uitbesteed aan een extern bureau of specifiek voor dit doel opgericht samenwerkingsverband. De onderzoekers noemen dit een anomalie, ingegeven door onkunde en angst;
- Ook wat betreft plaats en omgang met wijkbewoners zijn er grote verschillen. Er zijn centraal gelegen centra waar wijkbewoners en woonwagengewoners veelvuldig contact met elkaar hebben. Maar er zijn ook afgelegen centra en centra die wel meer centraal gelegen zijn waar geen of weinig contact is met andere wijkbewoners;
- Meer dan in het verleden zijn woonwagengewoners in loondienst. Er is echter ook een grote groep die geen baan heeft. Discriminatie kan hierbij een rol spelen;
- Het hebben van een uitkering wordt door de woonwagengewoners niet altijd als tijdelijk gezien. Men is gewend aan een stabiel laag inkomen en lijkt daar tevreden mee;

- De onderzoekers menen dat op een aantal centra sprake is van zware criminaliteit. De onderzoekers wijzen er daarbij op dat, om ongestoord illegale activiteiten uit te kunnen voeren, het aantrekkelijk kan zijn je op een woonwagencentrum te vestigen; De onderzoekers stellen dat de positie van de woonwagenvrouwen is verbeterd. Zo ontplooiën zij zich meer en meer door een eigen bedrijf, dan wel door actief te zijn in het bedrijf van hun partner, bijvoorbeeld in de boekhouding;
- De kampschool voor de kinderen op een kamp, bestaat niet meer. Kinderen van woonwagebewoners gaan naar een gewone basisschool. Meer dan gemiddeld gaan deze kinderen vervolgens naar het VMBO en niet naar hogere opleidingen. Uit gesprekken blijkt dat kinderen van woonwagebewoners zich soms gediscrimineerd voelen;
- In sommige gevallen ontwijken woonwagebewoners de leerplicht. Bijvoorbeeld door de kinderen niet in Nederland in te schrijven;
- Op lokaal niveau signaleren de onderzoekers soms inadequate maatregelen voor problemen. Frontlijnwerkers worden niet altijd voldoende gesteund;
- Tot slot stellen de onderzoekers vast dat gemeenten lang niet altijd ingrijpen bij problemen. Daarvoor zien de onderzoekers een aantal argumenten: de ingewikkeldheid van de problematiek, de kosten van ingrijpen, gebrek aan kennis en contacten, de geringe omvang van de groep en angst voor intimiderend gedrag en bedreigingen.

Tevens heeft, zoals toegezegd, de VROM-Inspectie onderzoek gedaan naar het aantal vrijplaatsen op woonwagencentra. De inspectie trekt de conclusie in het rapport 'Vrijplaatsen op woonwagencentra' dat het er alle schijn van heeft dat de problematiek ten opzichte van 2006, toen de VROM-Inspectie een eerdere meting heeft gedaan, niet kleiner geworden is. De VROM-Inspectie acht het mogelijk dat 44 gemeenten te maken hebben met vrijplaatsenproblematiek op woonwagencentra. Bij deze brief treft u dit rapport eveneens aan.

In het rapport 'Woonwagebewoners in Nederland 2012' staan aanbevelingen ten behoeve van het lokale niveau. Ik zal deze bij de gemeenten onder de aandacht brengen. Ik ondersteun de door de onderzoekers geformuleerde uitgangspunten: woonwagebewoners dienen niet anders behandeld te worden dan andere bevolkingsgroepen, gemeenten dienen niet 'weg te kijken' en instanties dienen de wet- en regelgeving te handhaven. Onderlinge afstemming van betrokken organisaties, onder regie van de gemeente, is van groot belang.

De in het rapport benoemde problematiek met betrekking tot arbeid, scholing, gezondheid en veiligheid komt sterk overeen met de problematiek in de aandachtswijken. Vanuit "de wijkenaanpak" is veel kennis ontwikkeld over de aanpak van deze multi-problematiek door gemeenten. De VROM-Inspectie heeft in 2009 een handleiding gemaakt voor de aanpak van (woon) overlast en verloedering. Deze handleiding is in mei 2011 geactualiseerd. Ook voor de aanpak van woonwagencentra heeft de VROM-Inspectie een handleiding gemaakt. Deze kennis kan door gemeenten ook ingezet worden voor de aanpak van dezelfde problemen bij woonwagencentra.

Het rapport doet de suggestie om de Regionale Informatie en Expertise Centra (RIEC's) en het Landelijk Informatie en Expertise Centrum (LIEC) in dit verband een rol te geven in de aanpak van criminaliteit. In RIEC's wordt reeds samengewerkt met onder meer gemeenten, Openbaar Ministerie, politie en belastingdienst bij de aanpak van vrijplaatsen.

De minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties,

Bezoek bij de Minister Spies

Om het woord bij de daad te voegen, zijn Jan Schneider (Klompen Jan) en Tom de Booi naar mr het Ministerie van Binnenlandse Zaken gegaan om minister Spies persoonlijk een brief te overhandigen, waarin het misleidende karakter van het rapport: "Woonwagebewoners in Nederland 2011" wordt aangetoond, alsmede haar (of haar eventuele opvolger) uit te nodigen voor een bezoek van een woonwagencentrum, dat door het rapport wordt aangemerkt als een vrijplaats waar misdaad welig tiert.

Jan Schneider en Tom de Booy voor het Ministerie van Binnenlandse Zaken

Het kostte ons wel enige moeite om haar de brief persoonlijk te kunnen overhandigen. Na een eerste mislukte poging, hebben wij aan de ambtenaar aan de balie gezegd, dat we net zo lang hier blijven zitten tot we ons doel hebben bereikt. Wij kregen na een tijdje gewacht te hebben, bezoek van de heer M.F. Wolthuis, directeur directie Bestuursondersteuning en de heer R. Gielen, woordvoerder van minister Spies. Zij deelden ons mede, dat zij namens de minister de brief in ontvangst mochten nemen, en gaven ons daarbij de garantie dat zij de brief direct aan de minister zouden overhandigen. Wij bleven echter bij ons standpunt, dat we de brief alleen persoonlijk aan haar willen overhandigen. Na nogmaals aan ons te hebben verteld, dat dit onmogelijk was, zijn zij onverrichter zaken vertrokken. Wij verwachten niet anders dan dat wij het gebouw zouden verlaten in gezelschap van de sterke arm. Doch tot onze verbazing mochten we de brief aan de minister in hoogst eigen persoon overhandigen. We werden zeer hartelijk door haar ontvangen en ze zegde ons toe, dat wij een reactie van haar zouden krijgen. We hebben niet nagelaten om haar te vertellen hoe wij dachten over het uitsterfbeleid, dat de overheid al jaren lang ten aanzien van de woonwagendwoneers heeft gevoerd. We hebben haar verteld dat het woord **kamp** in 1936 in een circulaire door haar ministerie voor het eerst is gebruikt en dat minister mevrouw Klompé in 1968 de reizigers in kampen heeft opgesloten, omringd door een hek met prikkeldraad en politiepost bij de ingang. Ook waren we ontstemd over het feit, dat in het rapport geen onderscheid wordt gemaakt tussen reizigers en burgers (die soms al jaren lang op een woonwagencentrum wonen). De minister heeft dit alles gelaten over zich heen laten komen. Ze vond wel dat wij een groot risico hadden gelopen, want ze had ook niet aanwezig kunnen zijn. We hebben haar maar niet verteld, dat we net zo lang in Den Haag waren gebleven tot we haar de brief hadden kunnen overhandigen. **We zullen niet nalaten om haar of haar opvolger te herinneren aan onze uitnodiging!**

Brief aan Minister Spies na ons bezoek:

.11. september 2012

Aan de Minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijk relaties

Mevrouw mr drs J.W.E. Spies

Geachte Mevrouw, Hierbij wilde ik U bedanken voor het feit dat U gisteren een gaatje heeft kunnen vinden in uw drukke agenda om ons in de gelegenheid te stellen U mijn brief te mogen overhandigen. Ten aanzien van de brief zou ik nog het volgende willen opmerken. Zoals U heeft kunnen lezen, heb ik in de kantlijn van het rapport enkele kritische opmerkingen geplaatst. Mijn

handschrift laat sterk te wensen over en zal het voor de lezer niet gemakkelijk zijn de tekst te ontcijferen. Ik zou U hierbij willen vragen of het zin is dat ik voor U van mijn kritiek een uitgetikte systematische analyse vervaardig. Wat ik U gisteren al heb gezegd, vind ik het belangrijkste punt dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen de reiziger en de burger (ook al woont hij of zij al jaren lang op een woonwagencentrum). Ik hoop zeer, dat U of uw eventuele opvolger onze uitnodiging aanvaardt om gezamenlijk een woonwagencentrum te bezoeken, waarvan het rapport zegt dat het een vrijplaats is, waar criminele activiteiten hoogtij vieren. Inmiddels met de meeste hoogachting, Tom de Booi

1 november 2012

Brief aan mevrouw Oostenburg, lid van de Vaste Commissie voor Binnenlandse Zaken
Geachte Mevrouw,

Hierbij heb ik de eer Uw aandacht, als lid van de Vaste Commissie voor Binnenlandse Zaken, te vragen voor een materie waarmee U doorgaans als lid van de Tweede Kamer niet direct mee te maken krijgt, te weten met de meest gediscrimineerde en vervolgte groep in Nederland: de woonwagenbewoners. Op de vergadering van Uw commissie Dinsdagmiddag 13 november a.s. is geagendeerd het rapport "Woonwagenbewoners in Nederland 2011" dat Uw minister van Binnenlandse Zaken drs J.M.E. Spies op 28 augustus jl aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal heeft doen toekomen.

Zoals het er nu naar uitziet is het niet waarschijnlijk dat mevrouw Spies als Uw minister van Binnenlandse Zaken tijdens de vergadering aanwezig zal zijn, maar haar opvolger. Dit is voor ons bijzonder spijtig aangezien de heer Jan Schneider en ondergetekende op 10 september jl aan mevrouw Spies, toen nog in haar functie als minister van Binnenlandse Zaken, persoonlijk onze kritische opmerkingen over het bovengenoemd rapport hebben mogen aanbieden. Tijdens ons gesprek met mevrouw Spies werd ons duidelijk dat zij veel begrip en aandacht had voor onze noodkreet: dwz over het uitsterfbeleid dat de overheid sinds de 19e eeuw heeft gehanteerd. U treft als bijlage aan onze kritische opmerkingen onder de titel: De reiziger in doodsnood. Aangezien U altijd vele rapporten te lezen krijgt in uw veeleisende werkzaamheden, zal ik trachten de essentie ervan weer te geven.

Het rapport zegt dat het gaat over de woonwagenbewoners in Nederland in 2011. Maar in feite behandelt het slechts een fractie van de totale 30.000 woonwagenbewoners. De volgende cijfers laten dat zien:

- 70 van de 30.000 woonwagenbewoners zijn ondervraagd. Dat is 0.23% .

Verder geeft het rapport aan dat slechts 19 van 1150 woonwagencentra zijn onderzocht. Dat is 1.65%.

Van de heer Vos, de samensteller van het rapport namens het bureau BMC, konden we niet te weten komen welke woonwagencentra zijn onderzocht. De vraag die zich direct voordoet is: Hoe is het mogelijk een gedegen rapport met zulke summiere gegevens samen te stellen? Ik roep even in herinnering met welke opdracht dit onderzoek in zee is gegaan: De eerste zin van de brief van 28 augustus jl van de minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties mevrouw drs J.M.E. Spies aan de voorzitter van de Tweede Kamer luidt:

"De minister van Wonen, Wijken en Integratie heeft bij brief van 8 februari 2010 (K 2009-2010,31 123 XVII, nr 64) toegezegd dat in 2011 een breed onderzoek zou plaatsvinden naar de stand van zaken op woonwagenlocaties".

Hoe zo een breed onderzoek?

Maar het kwalijkste aspect van dit rapport is wel dat de media het hebben aangegrepen om weer eens het reeds negatieve beeld, dat over deze groep bestaat, flink op te poetsen. Een voorbeeld daarvan is de kop op de voorpagina van het dagblad De Telegraaf van dinsdag 23 oktober jl "Woonwagenkampen allemaal opdoeken". Het rapport heeft ook positieve punten naar voren gebracht die echter door de media niet worden genoemd. De criminaliteit op de woonwagencentra wordt dermate uitvergroot, dat de publieke opinie geen goed woord over heeft

voor de woonwagenbewoners. Maar diegenen die nauw contact hebben met deze groep weten wel beter. Sinds 1971 heb ik het voorrecht gehad om op verschillende woonwagencentra hun vertrouwen te winnen en dus in staat ben om een genuanceerd beeld te vormen dat er wel heel anders uitziet dan het gangbare beeld. Het koppigste misverstand is wel dat alle verschillende groepen onder de woonwagenbewoners onder een noemer worden gerangschikt. Als ik een vergelijking mag maken met de woonvorm huis, zal men toch moeilijk beweren dat alle huisbewoners tot dezelfde groep behoren. Oorspronkelijk hebben we te maken met Nederlanders die zijn gaan reizen sinds de 19e eeuw: De reizigers. Dan is er een groep wiens wortels voornamelijk liggen buiten Nederland: Roma en Sinti, Sinds 1968 zijn alle woonwagenbewoners op grote regionale centra ondergebracht. Nadien zijn er veel huwelijken tot stand gekomen tussen reizigers en burgers. Bij de groep Roma en Sinti, die een meer gesloten groep vormen is dat ook, alhoewel in mindere mate, gebeurd. Desondanks weet elke woonwagenbewoner nog steeds of zijn vader, grootvader of moeder, grootmoeder een reiziger, manische of een burger is. (Manische betekent of Roma of Sinti)

Verbijsterend is om op pagina 5/6 van het bovengenoemd rapport te lezen, dat de groep Sinti en Roma, die sinds de zestiger jaren hun nomadische karakter moesten opgeven en gedwongen werden op een permanente woonwagenstandplaats te gaan staan, niet in het onderzoek zijn betrokken: "Dit onderzoek gaat over de bewoners van een permanente woonwagenstandplaats in Nederland. Het onderzoek gaat dus niet over woonwagenbewoners die een reizend bestaan leiden (noot 5) en ook niet over Roma en Sinti die **soms** ook in woonwagens wonen. Dit vanwege hun eigen specifieke cultuur".

(door mij vet gedrukt).

Volgens Jan Schneider (Klomp Jan)) zijn er misschien wel 1000 Sinti's en iets minder Roma's die een vaste standplaats hebben. Volgende week ga ik met Jan Schneider naar een aantal permanente woonwagencentra van Sinti en Roma in Brabant en Limburg, om Uw Commissie te laten zien welke groep woonwagenbewoners de Minister niet in haar onderzoek heeft betrokken.

Het grote gevaar dreigt dat door het uitsterfbeleid van de overheid de cultuur van de woonwagenbewoners zal verdwijnen als ze allemaal in een huisje worden gestopt. De overheid heeft geen idee wat dat voor een reiziger betekent. Hij is geboren in een wagen en wil daarin sterven!!!! Ik wil U een voorbeeld noemen van dit uitsterfbeleid waaruit dit glashelder naar voren komt. Een echtpaar dat al zeven jaar rondzwerft zonder standplaats. Zij staan op een wachtlijst van de gemeente den Haag op plaats 173 en de kans dat zij binnen hun leven nog een standplaats krijgen is vrijwel nihil.

Wel is er een ligplaats voor hun gegarandeerd. Ja, ze kunnen een voorrangsverklaring van de Gemeente den Haag krijgen indien zij beloven om in een huis te gaan wonen!

Alles komt neer op het volgende: ER WORDT **OVER** DE WOONWAGENBEWONERS GEPRAAT, MAAR NIET **MET** HUN!!!

Indien u nog meer wilt weten over dit onderwerp dan kunt U dit lezen op mijn web site www.egoproject.nl

Mocht U van mij persoonlijk meer informatie willen hebben dan kunt u mij per email en telefonisch

(0355412852) bereiken. Met de meeste hoogachting Tom de Booi Koningsweg 453743 ET Baarn

1 november 2012. We krijgen van de Minister het volgende antwoord

Ministerie van Binnenlandse Zaken en
Koninkrijksrelaties

> Retouradres Postbus 20011 2500 EA Den Haag

De heren J. Schneider en T. de Booy
Koningsweg 45
3743 ET Baarn

**Directoraat-Generaal
Wonen, Bouwen en
Integratie**
Rijnstraat 8
Den Haag
Postbus 20011
2500 EA Den Haag

Kenmerk
2011-0000625531

01 NOV. 2012

Datum
Betreft Uw brief van 2 oktober 2012

Geachte heren,

Allereerst wil ik u bedanken voor uw uitvoerige commentaar op het rapport
Woonwagengewoners in Nederland 2011.

Van uw aanbod om gezamenlijk een woonwagencentrum te gaan bezoeken zal de
minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties, gezien de beperkte rol
van dit ministerie in het woonwagenbeleid, geen gebruik maken.

Wel wil ik enkele opmerkingen maken naar aanleiding van uw commentaar op
bovengenoemd rapport.

U geeft aan dat het rapport een te beperkt beeld geeft van de reizigerscultuur. Ik
acht het mogelijk dat u daar gelijk in hebt. Echter de opdracht aan de
onderzoekers was niet om de cultuur van de reizigers in beeld brengen, maar een
genuanceerd beeld te schetsen van het leven op een woonwagencentrum in
Nederland.

U geeft aan het rapport niet representatief te vinden, slechts 19 van de 1150
centra zijn bezocht, slechts 70 van de 30.000 bewoners zijn gesproken.
Ik deel met u dat het rapport niet van zodanige aard is dat hiermee een volledig
beeld van het leven op een woonwagenlocatie is geschetst. Echter de Tweede
Kamer heeft, zoals reeds aangegeven, gevraagd om een genuanceerd beeld, niet
om een alles omvattend rapport. Daarom is gesproken met bewoners van grote en
kleine centra, verdeeld over de landsdelen, van verbeterende en verslechterende
locaties. Ook is waardevolle informatie verkregen door te spreken met een keur
van mensen die professioneel betrokken zijn bij woonwagenlocaties. Ik ben van
mening dat hiermee wel degelijk een bruikbaar beeld wordt geschetst, waaruit
vooral naar voren komt dat de problemen die werden geconstateerd toen de
Woonwagenwet in 1999 werd opgeheven, nog lang niet tot het verleden behoren.
En dat is zorgelijk.

U acht het schokkend dat in het rapport het krachtenveld voor de
woonwagengewoners wordt beschreven bestaande uit overheid, eigen cultuur en
onderwereld.

Dit geeft wel aan op welke wijze de onderzoekers naar het leven op een

woonwagenlocatie hebben gekoken. Dat dit beeld nader genuanceerd kan worden, blijkt al uit het feit dat het rapport daarnaast aangeeft, dat er een menging met burgers plaatsvindt. Door de onderzoekers is dat niet meegenomen als een relevant extra krachtenveld. Wel worden in diverse onderdelen de positieve effecten van deze menging besproken.

Directoraat Generaal
Wonen, Bouwen en
Integratie

Datum
Kenmerk
2012-0000675531

Tot slot merkt u op dat over maar niet met de bewoners van woonwagens wordt
gepraat.

Ik merk op dat er met 70 woonwagenbewoners is gesproken, op 15 locaties.
Uiteraard kan het altijd beter, maar met het doel waarvoor het rapport is
opgesteld, voldoet dit aantal naar mijn oordeel.

Het rapport constateert op diverse vlakken manco's. Ik merk dat u dat niet
tegenspreekt. Ik blijf daarom bij de oproep in de begeleidende brief aan de
Tweede Kamer aan de gemeenten om met de bewoners van woonwagenlocaties in
gesprek te gaan om verbeteringen te realiseren. Bij een dergelijke aanpak hoort
ook dat illegale en criminele activiteiten worden beëindigd.

Met vriendelijke groet,

De minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties,
namens deze,

Drs. M.M. Frequin
Directeur-Generaal Wonen, Bouwen en Integratie

We richten ons nu op de Tweede Kamer om te zien wat zij voor ons willen doen

Jan Schneider Dr T. de Booij
p/a Koningsweg 45 3743 ET Baarn e-mails: booij382@planet.nl
5star@tiscali.nl www.egoproject.nl

Aan de leden van de vaste commissie voor Binnenlandse Zaken Tweede Kamer
Postbus 20018m 2500 EA Den Haag
Baarn, 25 november 2012

Onderwerp: inventarisatie woonwagenlocaties
Geacht college,

In een vorig schrijven dd. 1 november 2012, hebben wij U nader ingelicht over onze
bemoeienissen inzake woonwagenlocaties. Zoals U reeds heeft vernomen – via een afschrift -

hebben wij aan het college van Burgemeester en Wethouders van 415 gemeenten, ieder apart,
een brief met een vragenlijst over de woonwagenlocaties gestuurd. Binnen een week hebben wij
al van ruim 80 B en W's een bericht van ontvangst gekregen, waarvan 19 ons hebben
medegedeeld dat zij geen woonwagenlocaties in hun gemeente hebben en van 42 reeds een
ingevulde vragenlijst ontvangen. Ondanks het feit dat dit slechts een fractie is van de te
ontvangen antwoorden, willen wij U toch enkele opmerkelijke uitspraken niet onthouden. Dit in
verband met aanbevelingen die de vorige Minister van Binnenlandse Zaken in haar rapport:
“Woonwagenbewoners in Nederland 2011” heeft gegeven. We citeren deze hieronder:

Hoofdstuk 8 . 6.1 Aanbevelingen per thema

Algemeen

Gemeenten: ontwikkel een integrale visie op de thema's huisvesting op standplaatsen en in wagens, sociaal, werk en inkomen en scholing. Het doel van die visie moet zijn dat woonwagenbewoners stijgen op de sociale ladder.

Standplaatsen en wagens

Gemeenten en corporaties: onderhoud de woonwagencentra als een '**goed huisvader**'. Blijf aandacht geven en handhaaf waar nodig om te voorkomen dat er een aantal jaren later moet worden geherstructureerd tegen veel hogere kosten.

Gemeenten en corporaties: doe het beheer op het woonwagencentrum in principe zelf. Beheer op een centrum is veel minder bijzonder dan het lijkt. Dat illustreren de gemeenten en corporaties die het beheer wél zelf uitvoeren.

Gemeenten: zorg voor een goede uitgangssituatie waardoor het eigendom kan worden overgedragen aan een woningcorporatie (als het gaat om standplaatsen voor huishoudens met een laag inkomen) of aan de bewoners (als het gaat om standplaatsen voor huishoudens met een hoog inkomen). Een goede uitgangssituatie betekent: optreden tegen illegale bouwsels en huurachterstanden, adequaat onderhoud plegen en goed contact met de bewoners. (Door ons vet afgedrukt)

Dit sluit goed aan bij eerste zin van het rapport;

“ De intrekking van de Woonwagenwet in 1999 vormde de laatste formele stap om gemeente verantwoordelijk te maken voor een integraal woonwagenbeleid en –uitvoering”.

Uit de reeds ontvangen antwoorden zouden we voorzichtig kunnen stellen dat de wens de vader van de gedachte is.

1.Vraag: Aantal personen die een verzoek hebben ingediend voor het verkrijgen van een standplaats.

Antwoord: Dit is mij niet bekend, eventuele aanvragen worden helemaal aan het begin van het traject meteen afgewezen met de op waarheid berustende mededeling “De gemeente streeft naar het niet hebben van een woonwagenlocatie. Het volgende beleid wordt gehanteerd : komt er een woonwagen vrij, dan wordt deze afgevoerd en komt er geen nieuwe meer bij. Op den duur zal dit leiden tot een lege locatie die dan vervolgens een andere bestemming krijgt”.

2. Vraag: Aantal standplaatsen die U gaat aanleggen in de naaste toekomst (binnen vier jaar).

Antwoord: 42 gemeenten hebben ingevuld : GEEN. (Slechts twee gemeenten gaven op resp. 6 en 8 standplaatsen terwijl ze daarbij aangaven dat het aantal aanvragen voor een standplaats duidelijk hoger waren).

3. In een antwoord werd het woord **UITSTERFCONSTRUCTIE** gebezigd.

Opvallend is dat de minister de gemeenten oproept om voor de woonwagenbewoners te zorgen als een goede huisvader. Inderdaad lijkt het er op dat de gemeenten inderdaad, in de letterlijke betekenis van het woord, een goede huisvader voor woonwagenbewoners kunnen zijn als alle gemeenten zouden denken als verwoord wordt in het antwoord op onze eerst gestelde vraag. Uit de cijfers van het aantal standplaatsen van de laatste 12 jaar ziet men deze tendens duidelijk naar voren komen. In het jaar 2000 waren er nog 9618 standplaatsen , terwijl anno 2012 het aantal rond de 8000 standplaatsen wordt geraamd.

Dan is er nog iets wat opvalt dat in het bovengenoemde rapport steeds wordt gesproken over woonwagencentra. Hiervan zijn er slechts 19 van onderzocht. Bij onze tochten langs woonwagenlocaties in Noord Brabant en Limburg is het ons opgevallen hoeveel er woonwagenlocaties zijn, die uit slechts enkele woonwagens bestaan. Vergeet niet dat door het veranderde overheidsbeleid de grote centra weer opgesplitst moesten worden in kleine locaties, vooral van Sinti's en Roma. Deze groep is in zijn geheel buiten het onderzoek beschouwing

gelaten. Dank zij de lokale kennis van Jan Schneider, die zijn hele leven lang door Nederland heeft getrokken, kost het ons geen enkele moeite om overal binnen te komen en worden we niet alleen gastvrij ontvangen, maar horen we ook hun echte verhaal. Hun ongerustheid over hun toekomst is bijzonder groot, vooral nu de lokale overheid het te zeggen krijgt. Wat ook niet bepaald gunstig is de gestage afname van het aantal gemeenten. Hadden ze soms nog een redelijke verstandhouding met de gemeente, nu worden ze steeds meer overgeleverd aan een agglomeratie van kleine gemeenten. In 1900 waren er 1121 gemeenten en 1 januari 2012 nog maar 415 gemeenten.. Als het aan D66 zou liggen worden het aantal gemeenten zelfs gehalveerd.

Uit de tot nu toe ontvangen antwoorden op onze vragen blijkt dat steeds meer gemeenten woonwagenzaken overdragen aan woning corporaties of soortelijke instanties die veel commerciëler zijn ingesteld dan de gemeenten. Het is ons een doorn in het oog dat deze organisaties veel geld opslurpen, dat beter kan worden besteed en wel door de woonwagengewoners zelf. Zij propaganderen zelfs met veel succes een nieuwe woonvorm en wel de zgn. woonwagewoningen, die niets anders zijn dan verkapte huizen.

Samenvattend kunnen we constateren dat de woonwagengewoners sinds de zestiger jaren van de vorige eeuw, vrijwel alles is afgenomen tw. hun reizend bestaan, hun uitoefening van hun beroep en hun houten wagen, en bovenal hun eigen cultuur. Alhoewel het lijkt of hun lot al is bezegeld, zal het ons toch niet verbazen als de weerstand tegen het nieuwe overheidsbeleid – de verantwoordelijkheid bij de gemeenten – eerder zal toe dan zal afnemen. Vandaar onze hartenkreet: “ Dat er MET de woonwagengewoners wordt gesproken en niet over HUN!!!”

Wij zijn zeer benieuwd, hoe U staat tegenover het rapport “Woonwagengewoners in Nederland 2011, dat is geagendeerd voor de uitgestelde vergadering van Uw commissie. We hopen dat U zult beseffen dat het overdragen van het woonwagenbeleid door de gemeenten, zoals de minister in haar aanbeveling heeft aangegeven, een heilloze weg betekent. Tevens dat, ipv de woningcorporaties en dergelijke instanties, de woonwagengewoners volgens ons in staat moeten worden geacht om hun eigen boontjes te doppen.

Hopende U hiermee voldoende te hebben geïnformeerd over onze bemoeienissen inzake de woonwagengewoners in Nederland 2102, verblijven wij met de gevoelens van de meeste hoogachting,

Jan Schneider en Tom de Booi

T. de Booi
pi Kortwegweg 45
3743 ET Baam

Plaats en datum: Dinsdag, 26 november 2012
Betreft: Informatie over mijn van mijn m.b.t. inwoners woonwagengedrag d.d.
Oms kenmerk: 25 november 2012
Uw brief van: 20122012/20120419
25 november 2012

Geachte heer mevrouw,

Hierbij bevestig ik de ontvangst van uw bovengenoemde brief.

Uw brief is doorgestuurd naar de leden van de algemene commissie voor Wonen en Rijksdienst. Deze commissie zal uw brief behandelen in een van haar eerstvolgende vergaderingen. De griffier van de commissie zal u hierover in kennis stellen. Het is de bedoeling dat de commissie naar aanleiding van uw brief heeft gehoord. Als u een brief heeft afgegeven aan de Tweede Kamer heeft gestuurd, dan volstaat de Tweede Kamer met deze ontvangstbevestiging.

Wij wijzen u graag op het volgende. Als ingekomen stukken, waaronder de brieven van burgers en organisaties, worden opgenomen in een voor alle Kamerleden en hun medewerkers toegankelijk informatiesysteem. Wij gaan ervan uit dat u hier geen bezwaar tegen hebt, omdat u met uw brief de aandacht van het parlement hebt gevraagd. U mag ervan uitgaan dat de Kamerleden en medewerkers zorgvuldig met uw brief omgaan. Indien u echter bezwaar hebt tegen opname van uw brief, dan verzeker ik u dat het per oorgangende te laten weten onder vermelding van het bovengenoemde kenmerk. Uw brief zal dan uit het informatiesysteem worden verwijderd. Dit betekent wel dat de Tweede Kamer uw brief niet verder zal behandelen.

Brieven van maatschappelijke organisaties en bedrijven worden tevens toegezonden aan de parlementaire pers. Indien u bezwaar hebt tegen inname van uw brief door de parlementaire pers, kunt u onder vermelding van het bovengenoemde kenmerk een email sturen naar de afdeling Voorlichting. persvoorlichting@tweedekamer.nl

Met vriendelijke groet,

Tweede Kamer der Staten-Generaal
Griffie plekken Bureau Werving

Tweede Kamer der Staten-Generaal
Postbus 2008
2000 EA Den Haag
T: 079-1982211

Deze ontvangstbevestiging is verspreid in een geautomatiseerd systeem en is daardoor niet ondertekend.

We geven de moed niet op en schrijven weer een brief aan de Tweede Kamer

Aan de voorzitter van de Tweede Kamer der Staten Generaal
postbus 200182500 EA Den Haag
Baarn, 16 december 2012
Onderwerp: Gemeenten verantwoordelijk voor integraal woonwagengebeleid

Geachte Mevrouw,

In de vergadering van uw vaste commissie voor Binnenlandse Zaken van 12 december 2012 stond op de agenda het rapport "Woonwagengebewoners in Nederland 2011". Dit rapport is U toegezonden op 28 augustus jl als bijlage bij de brief van de minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties mevrouw drs J.W.E. Spies (Kenmerk 2012000286133). Op de eerste pagina van dit rapport staat: "De intrekking van de Woonwagenwet in 1999 vormde de laatste formele stap om gemeente verantwoordelijk te maken voor een integraal woonwagengebeleid en – uitvoering".

Tijdens de vergadering heeft minister Wonen en Rijksdienst S. Blok met zeer duidelijke woorden aan de commissie gezegd, dat behoudens belastingen en justitiële zaken, het woonwagengebeleid moet worden uitgevoerd door de gemeenten. De commissie is met dit standpunt akkoord gegaan. Op 18 november jl hebben wij aan alle Burgemeester en Wethouders van de 415 gemeenten (ieder apart) een elektronische brief betreffende woonwagenlocaties gestuurd, met als belangrijkste vraag, hoeveel standplaatsen zij wensen aan te leggen in de komende vier jaar. De reden waarom ik, mede namens Jan Schneider, mij tot U richt is gelegen in het feit dat een groot aantal Burgemeester en Wethouders ons per brief heeft medegedeeld hoe zij hun opgedragen taak - het integrale woonwagengebeleid - denken gestalte te geven.

In bijlage 1 kunt u een samenvatting lezen van de antwoorden van de B en W's op de boven gestelde vraag. Het komt met zoveel woorden erop neer dat de gemeenten niet van zins zijn – op enkele uitzonderingen na - om binnen een periode van vier jaar nog standplaatsen in te richten. Dit betekent dat de aanvragers voor een standplaats –zelfs met een voorrangsverklaring – elke hoop moeten laten varen. Het uitsterfgebeleid van de woonwagengebewoners is een voldongen feit . Uit alle in de bijlage geciteerde antwoorden willen wij er een uitlichten, omdat dit antwoord op onnavolgbare wijze, in een paar zinnen, weergeeft hoe de algemene mening van de gemeenten is inzake het inrichten van nieuwe standplaatsen:

"De gemeente streeft naar het niet hebben van een woonwagenlocatie. Het volgende beleid wordt gehanteerd : komt er een woonwagen vrij, dan wordt deze afgevoerd en komt er geen nieuwe meer bij. Op den duur zal dit leiden tot een lege locatie die dan vervolgens een andere bestemming krijgt". (Citaat uit een brief van B en W van Albrandswaard).

Deze beleidslijn van de gemeenten voor de naaste toekomst lijkt ons in tegenstelling met hetgeen het bovengenoemd rapport staat geschreven:

Gemeenten en corporaties: onderhoud de woonwagencentra als een 'goed huisvader'. Blijf aandacht geven en handhaaf waar nodig om te voorkomen dat er een aantal jaren later moet worden geherstructureerd tegen veel hogere kosten.

Gemeenten en corporaties: doe het beheer op het woonwagencentrum in principe zelf. Beheer op een centrum is veel minder bijzonder dan het lijkt. Dat illustreren de gemeenten en corporaties die het beheer wél zelf uitvoeren.

Gemeenten: zorg voor een goede uitgangssituatie waardoor het eigendom kan worden overgedragen aan een woningcorporatie (als het gaat om standplaatsen voor huishoudens met een laag inkomen) of aan de bewoners (als het gaat om standplaatsen voor huishoudens met een hoog inkomen). Een goede uitgangssituatie betekent: optreden tegen illegale bouwsels en huurachterstanden, adequaat onderhoud plegen en goed contact met de bewoners.

Onze vraag aan U is dan ook: Neemt U, in uw controlerende taak, genoegen met het geconstateerde uitsterfgebeleid of gaat U de gemeenten corrigeren door ze erop te wijzen dat hun

beleid gericht moet zijn, zoals in het bovengenoemde rapport staat omschreven, op het ontwikkelen van een integrale visie met als doel dat woonwagengewoners zullen stijgen op de sociale ladder? Als U echter ook van mening bent, dat dat alleen mogelijk is als de woonwagengewoners in een huis gaan wonen, dan zou U er goed aan doen dat ook klip en klaar aan de betreffende groep Nederlanders te laten weten. Gisteren werd hierover in het geheel geen duidelijkheid verschaft.

In het geval dat U, net zoals de gemeenten, geen heil ziet in het inrichten van voldoende standplaatsen om aan de vraag te kunnen voldoen, zien wij nog een mogelijkheid om ons te richten tot het Europees Comité voor Sociale Rechten. We voelen ons daarbij gesterkt door de situatie in België. In bijlage 2 geven we korte samenvatting van het rapport van het Europese Comité van Sociale Rechten van 21 maart 2012, waarin België scherp wordt veroordeeld met haar standplaatsenbeleid met woonwagengewoners. Mede daardoor is België deze zomer met een plan gekomen om doortrekkende woonwagengewoners toegang te verschaffen tot kwalitatieve standplaatsen. Wij citeren hierover uit de handelingen van de vergadering van de Commissie voor Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Decreetsevaluatie, Inburgering en Toerisme van 16 oktober 2012 van het Vlaams Parlement: "Afgelopen zomer heeft de Vlaamse Regering het Vlaams strategisch plan Woonwagengewoners goedgekeurd. Dit plan omvat een hele reeks acties om verschillende doelstellingen te bereiken. Een van die doelstellingen luidt dat residentiële en doortrekkende woonwagengewoners toegang moeten hebben tot kwalitatieve standplaatsen. Verschillende acties zijn er dan ook op gericht een stijging van het aantal kwaliteitsvolle publieke en private standplaatsen te bewerkstelligen". (einde citaat). Dit biedt dus ook goede mogelijkheden voor de Nederlandse woonwagengewoners. Maar dat neemt niet weg dat we een klacht betreffende het uitsterfbeleid van de Nederlands overheid bij het Europees Comité voor Sociale Rechten deponeren, wanneer de Tweede Kamer toestaat dat de gemeenten het uitsterfbeleid blijft voeren. Ons is ter oren gekomen dat vele woonwagengewoners in Nederland zich niet als makke schappen in een huis laten stoppen.

In ieder geval hopen wij dat de woonwagengewoners hieruit nog een glimpje van hoop kunnen putten.

Met de meeste hoogachting, Tom de Booij, mede namens Jan Schneider.

Bijlagen :

- 1, Antwoorden van B en W op onze vraag van hoeveel standplaatsen de gemeenten in de volgende vier jaar willen inrichten
2. Samenvatting van de behandeling van de klacht tegen België voor de situatie van de woonwagengewoners door het Europese Comité voor Sociale Rechten, 21 maart 2012
3. Voorbeeld van de uitsterfconstructie

Resultaat weer een nietszeggende brief

We hebben onze hoop nu gevestigd op het Tweede Kamer lid Jan de Wit van de Sp en schrijven hem een open brief donderdag 21 februari 2013

Geachte Heer de Wit, Ik wacht nog steeds op uw antwoord op mijn klemmende vraag, die ik u gesteld heb in mijn email van woensdag 23 januari jl "Zou de Tweede Kamer niet moeten inzien dat het woonwagenebeleid een schending is van artikel 16, 30 en E van het Europees Sociaal Handvest door de Staat der Nederlanden" U komt niet verder dan uitspraken als: "...de gemeenten verantwoordelijk zijn voor het woonwagenebeleid, zodat de bemoeienis van de Kamer een uiterst beperkte is: de Kamer kan een gemeente niet ter verantwoording roepen." Dat moge misschien zo zijn, maar u gaat daarbij voorbij aan wat ik U heb bericht: " Inmiddels hebben wij van de B en W 's van ruim 100 gemeenten vernomen dat zij – ondanks vele verzoeken voor een standplaats – geen nieuwe standplaatsen meer zullen aanleggen. Zelfs gebruiken zij de term uitsterfconstructie. Het standplaatsen tekort zal steeds groter worden en

woonwagengewoners zullen gedwongen worden in een huis te gaan wonen". Inmiddels hebben in totaal 134 gemeenten te kennen gegeven geen standplaatsen te willen aanleggen en hieronder zijn de grote gemeenten zoals Amsterdam, Den Haag, Rotterdam, "s-Hertogenbosch, Nijmegen. Slechts 11 gemeenten zijn van plan om enkele standplaatsen in te richten, maar te weinig om aan de vraag te kunnen voldoen.

We zien wat er kan gebeuren als men het standplaatsen te kort laat oplopen. De regering van onze zuider bureu, die evenals onze regering een chronisch tekort heeft laten ontstaan aan standplaatsen voor woonwagengewoners, heeft van het Europese Comité voor Sociale Rechten, (die waakt over de correcte toepassing van het Europees Sociaal Handvest),¹ maart 2012 een rapport van maar liefst 52 pagina ontvangen. Hierin worden zij met zware bewoordingen veroordeeld over een gebrek aan verblijfplaatsen voor woonwagengewoners. "Gouverner c'est prévoir" Regeren is vooruitzien. Is hier nu juist niet een taak weggelegd voor U als Tweede Kamer lid om zo'n veroordeling niet af te wachten en de kat de bel aan te binden? U, die met Uw commissie juist zo veel naam heeft gemaakt met het bestrijden van kwalijke zaken. Ik had meer van U verwacht, vooral als ik af ga op de vele verhalen van acties die U samen met Jan Schneider (Klommen Jan) en Dirk de Vroome (Rooie Reus) in het verleden heeft ondernomen ten behoeve van de woonwagengewoners. Maar er is een Nederlands spreekwoord dat misschien van toepassing kan worden. "Beter ten halve gekeerd....." Hopelijk kunt U daarmee eveneens de slappe indruk wegnemen die uw partij heeft achtergelaten tijdens de vergadering 12 december 2012 van de vaste commissie van Binnenlandse Zaken over het woonwagenbeleid. De kleur van uw partij is rood, hoe kan Uw partij dan toestaan dat er een beleid wordt gevoerd jegens de woonwagengewoners dat pikzwart is: **het uitsterfbeleid**. Een gemeente schreef ons duidelijk wat zij daaronder verstaan. "Komt er een woonwagen vrij, dan wordt deze afgevoerd en er komt geen nieuwe meer bij. Op den duur zal dit leiden tot een lege locatie die dan vervolgens een andere bestemming krijgt". Net zoals de regering het woonwagenbeleid heeft over gegeven aan de gemeenten, zo hebben vele gemeenten het beheer en eigendom van standplaatsen overgedragen aan woningcorporaties of andere geldverslindende organisaties. Het volgende citaat uit een van de vele brieven die wij hebben mogen ontvangen is daarvan een treffend voorbeeld: "In de gemeente Haarlemmermeer is het eigendom, toewijzen en beheren van de woonwagenlocaties (onder voorbehoud, ongeveer 60 standplaatsen verspreid over ongeveer 10 locaties) overgedragen aan woningcorporatie Ymere. Daarom zal het college bij Ymere navragen hoeveel personen een verzoek hebben ingediend voor het verkrijgen van een standplaats (inschrijving gaat via WoningNet) en welke groep(en) woonwagengewoners zijn vertegenwoordigd op de woonwagenlocaties. Het kan daarom nog enkele dagen duren voordat u een volledig antwoord krijgt".

Let wel bij de afschaffing van de woonwagenwet is het de verantwoordelijkheid van de gemeenten om er voor te zorgen dat het tekort aan standplaatsen moet worden verminderd. Zoals uit ons onderzoek is gebleken, is het tegenovergestelde nu het geval. Volgens de wet is een woonwagen een erkende woonvorm en dient de overheid voldoende standplaatsen aan te leggen.

In uw eerste brief vroeg U mijn mening over wat Jan Schneider (Klommen Jan) tegen u gezegd zou hebben: "en zou het niet lang meer duren voordat de "pleuris" uit zou breken". Mijn antwoord was: "Ik denk persoonlijk dat de woonwagengewoners nog niet in de gaten hebben wat hun boven het hoofd hangt" Maar als er niet gauw wat gebeurt dan kan hij wel eens gelijk krijgen. Met de hoopvolle groeten Tom de Booi

PS Volledigheidshalve volgt hieronder de tekst van onze gevoerde correspondentie:

Hierop volgt een correspondentie van Jan de Wit, Tweede-Kamerlid voor de SP met Tom de Booi

Zondag 20 januari 2013 Bericht van Tom de Booi aan o. a. Jan de Wit. Lieve vrienden

Vandaag heb ik op mijn website www.egoproject.nl een uitvoerig verhaal geschreven over de verhuizing van woonwagens naar het Orgelplein in Eindhoven, waarmee enkele miljoenen als sneeuw voor de zon zijn verdwenen en alle betrokkenen zich haasten om de zwarte piet aan elkaar door te geven. Het laatste woord is in ieder geval over deze kwestie nog niet gesproken. Veel leesplezier kan ik jullie niet geven, want het is in triest wat mijn vrienden van de reis steeds weer moeten doorstaan. Groeten, Tom de Booij

Woensdag 23 januari 2012 Brief van Jan de Wit aan Tom de Booij

Geachte heer De Booij, Hartelijk dank voor uw bericht. Ik heb inmiddels Klompen Jan afgelopen zondag weer gesproken. Volgens hem waren steeds meer “verantwoordelijken” met de noorderzon vertrokken en zou het niet lang meer duren voordat de “pleuris” uit zou breken. Deelt u die mening met hem? En zo ja, over wie hebben we het dan? Die Marco uit Eindhoven heeft zo te zien niet zichzelf bevoordeeld in die affaire? Ik blijf het lastig vinden dat – zoals u zelf ook beschrijft – de gemeenten verantwoordelijk zijn voor het woonwagenbeleid, zodat de bemoeienis van de Kamer een uiterst beperkte is: de Kamer kan een gemeente niet ter verantwoording roepen. In uw stuk legt u de schuld wel bij de Kamer. Daarom zou ik graag van u horen hoe u dat nu precies ziet. Uw reactie zie ik daarom graag tegemoet. Met vriendelijke groeten, Jan de Wit

Woensdag 23 januari 2013 Brief van Tom de Booij aan Jan de Wit

Geachte Heer de Wit, Dank voor uw email. Ik denk persoonlijk dat de woonwagenbewoners nog niet in de gaten hebben wat hun boven het hoofd hangt. Inmiddels hebben wij van de B en W 's van ruim 100 gemeenten vernomen dat zij – ondanks vele verzoeken voor een standplaats – geen nieuwe standplaatsen meer te zullen aanleggen. Zelfs gebruiken zij de term uitsterfconstructie. Het standplaatsen tekort zal steeds groter worden en velen zullen wel gedwongen worden in een huis te gaan wonen. Woonwagens worden museumstukken of worden fijngeknepen. Wat is echter de rol die de gemeenten zouden moeten vervullen zoals in het rapport zoals dat omschreven is het rapport “Woonwagenbewoners in Nederland 2011” We citeren daaruit::

Hoofdstuk 8 . 6.1 Aanbevelingen per thema

Algemeen

Gemeenten: ontwikkel een integrale visie op de thema's huisvesting op standplaatsen en in wagens, sociaal, werk en inkomen en scholing. Het doel van die visie moet zijn dat woonwagenbewoners stijgen op de sociale ladder.

Standplaatsen en wagens

Gemeenten en corporaties: onderhoud de woonwagencentra als een 'goed huisvader'. Blijf aandacht geven en handhaaf waar nodig om te voorkomen dat er een aantal jaren later moet worden geherstructureerd tegen veel hogere kosten.

Gemeenten en corporaties: doe het beheer op het woonwagencentrum in principe zelf. Beheer op een centrum is veel minder bijzonder dan het lijkt. Dat illustreren de gemeenten en corporaties die het beheer wél zelf uitvoeren.

Gemeenten: zorg voor een goede uitgangssituatie waardoor het eigendom kan worden overgedragen aan een woningcorporatie (als het gaat om standplaatsen voor huishoudens met een laag inkomen) of aan de bewoners (als het gaat om standplaatsen voor huishoudens met een hoog inkomen). Een goede uitgangssituatie betekent: optreden tegen illegale bouwsels en huurachterstanden, adequaat onderhoud plegen en goed contact met de bewoners .

Het bovengenoemd rapport is behandeld tijdens een vergadering van het algemeen overleg Wijkanaanpak en stedelijke vernieuwing 12 december 2012. Er is niet gesproken over de rol van die gemeenten zouden moeten vervullen zoals hierboven is omschreven. In onze brief van 16 december 2012 aan de voorzitter van de Tweede Kamer hebben we de vraag gesteld:

“Neemt U, in uw controlerende taak, genoegen met het geconstateerde uitsterfbeleid of gaat U de gemeenten corrigeren door ze erop te wijzen dat hun beleid gericht moet zijn, zoals in het bovengenoemde rapport staat omschreven, op het ontwikkelen van een integrale visie met als

doel dat woonwagengewoners zullen stijgen op de sociale ladder? Als U echter ook van mening bent, dat dat alleen mogelijk is als de woonwagengewoners in een huis gaan wonen, dan zou U er goed aan doen dat ook klip en klaar aan de betreffende groep Nederlanders te laten weten”.

Hiermee dachten wij dat we duidelijk hadden gemaakt dat het de Tweede Kamer die deze toestand zonder het te zeggen deze uitsterfconstructie gedoogd of misschien wat veel erger is het niet gehinderd is door de kennis van zaken. Ook de situatie die we hebben laten zien in de rol van de externen in geval van Eindhoven. Het afschuiven van de gemeenten aan de corporaties met alle gevolgen van dien. Als je de geschiedenis van de laatste 150 jaar woonwagenbeleid nagaat is het steeds : Geef mijn portie maar aan fikkie. En wie zijn het kind van de rekening? U mag het zelf invullen. Steun voor onze zienswijze zullen we niet mogen verwachten van de Tweede Kamer.

Ook zou de Tweede Kamer moeten inzien dat het woonwagenbeleid een schending is van artikel 16,30 en E van het Europees Sociaal Handvest door de Staat der Nederlanden De zuiderburen hebben het met succes aangekaart.

Tot slot wil ik persoonlijk zeggen dat de SP tijdens de vergadering van 12 december meegehuild heeft met de wolven in het bos. Des te teleurstellend was het omdat ik hoge verwachting had gekoesterd, het juist de SP is geweest die het op de agenda heeft weten te krijgen. Ondanks al deze tegenslagen gaan we door met onze strijd tegen het onrecht. Mijn motto blijft tot mijn laatste snik: Gelijk recht voor ongelijke mensen is het grootste onrecht. Met de vriendelijke groeten Tom de Booy

Donderdag 24 januari 2013 Brief van Jan de Wit aan Tom de Booy

Geachte heer De Booy, Het punt is - ook voor de SP-fractie – dat het woonwagenbeleid naar de gemeenten is gedecentraliseerd, en verder dat die aanbevelingen juist gericht zijn aan het adres van de gemeenten, en dat de Tweede Kamer de gemeenten niet kan dwingen zus of zo te doen. Misschien is het nog een idee de Vereniging van Nederlandse Gemeenten (VNG) te vragen wat zij kan doen omdat zij wel beleid maakt en coördineert voor de gemeenten. Met vriendelijke groeten, Jan de Wit Tweede-Kamerlid voor de SP

Donderdag 24 januari 2013 Brief van Tom de Booy aan Jan de Wit

Geachte Heer de Wit, Ik kan niet anders zeggen dat ik teleurgesteld ben in uw antwoord op mijn email van woensdag 23 januari jl. U gaat helemaal niet op de zinsneden van mijn email aan het eind”Ook zou de Tweede Kamer moeten inzien dat het woonwagenbeleid een schending is van artikel 16,30 en E van het Europees Sociaal Handvest door de Staat der Nederlanden” . Vooral als ik Uw brief herlees die U aan Jan Schneider op 4 juli 2012 heeft geschreven. **(Zie bijlage)**

Ook heeft u niet gereageerd op de niet bepaald vriendelijke woorden die ik over uw collega Jansen heb geschreven. De verwachting omtrent uw collega waren dan ook hoog gespannen tijdens de vergadering van 12 december jl, U schrijft in de laatste zin van uw brief aan Jan Schneider :

“Zou er echter aanleiding toe zijn dan zal ik zeker Paulus Jansen informeren. Maar die volgt het allemaal sowieso, en komt in actie als het nodig is”.

Tijdens de ontluisterende vergadering van 12 december jl. heeft hij verzuimd om de zaak van de woonwagengewoners aan de orde te stellen en is meegegaan in de discussie over de criminaliteit van woonwagengewoners (waar de Barbara Visser namens de VVD het hoogste woord voerde). Nergens heeft hij iets gezegd over de vele gegevens die we hem voor de vergadering hebben doen toekomen.

Uit uw antwoorden aan mijn adres spreekt een heel andere Jan de Wit dan in Uw brief aan Jan Schneider. Maar desondanks hou ik me toch vast aan het idee, dat U met Jan Schneider in het verleden – naar zijn zeggen – in de bres bent gesprongen voor de mensen van de reis. Wie weet kunt u ons in de toekomst van dienst zijn - als Tweede Kamer lid – wanneer wij de klacht indienen bij het Europese Comité voor Sociale Rechten over de schending van artikel 16,30 en

E van het Europees Sociaal Handvest door de Staat der Nederlanden met betrekking tot de woonwagengewoners. Met de vriendelijke groeten, ook namens Jan Schneider, Tom de Booi
Bijlage: De heer J. Schneider p/a Dag- en Nachtopvang "De Klomp" Klompstraat 11 6411 KR Heerlen

Den Haag, 4 juli 2012 . Beste Jan, Zoals afgesproken heeft mijn collega Paulus Jansen jouw map met stukken bekeken. Ik heb daarna met hem en zijn medewerkster Ingrid Gyömorei gesproken. Dat heeft het volgende opgeleverd. De Tweede Kamer heeft bij zijn weten voor het laatst op 22 oktober 2009 over woonwagens gesproken. Met voormalig minister Van der Laan. Er is toen gesproken over een kenniscentrum. Dat is er gekomen en is bedoeld om de kennisuitwisseling over de ontwikkeling en beheer van woonwagencentra te verbeteren. (De Woonplaats - een woningcorporatie in Enschede in samenwerking met de Stuurgroep Experimenten Volkshuisvesting hebben zich hiervoor ingespannen). Vanuit dit kenniscentrum zou door BMC een rapport geschreven worden. Dat is jou ook bekend. Paulus Jansen is nauw betrokken geweest bij de eerste versie. Toen het rapport werd gepresenteerd zouden SP, GroenLinks en PvdA het in ontvangst nemen. Alleen Paulus Jansen was er. Het is nooit gelukt om dat rapport besproken te krijgen in de Tweede Kamer. Het leeft niet bij de andere fracties. Zelfs GL en PvdA lieten het daarna afweten. Dat is precies waar het knelt. Voor veel Kamerfracties bestaan woonwagengewoners alleen als er excessen in het nieuws komen. De Tweede Kamer huldigt het standpunt dat het woonwagenbeleid - zoals men dat noemt - gedelegeerd is naar de gemeente. Veel gemeenten hebben echter geen beleid. En als ze wel beleid hebben, is dat het beleid van het terugdringen van het aantal plaatsen. Dat is - met de stad Den Haag voorop - jarenlang de trend geweest. Een argument waarom de standplaatsen door gemeenten worden teruggedrongen is de grondprijs. Daarnaast willen sommige gemeenten wel iets met woonwagengewoners, maar dan wordt het vaak een rij stenen huisjes, naast een woonwagenlocatie. Daar wordt onder de woonwagengewoners verschillend op gereageerd. Het woonwagenbeleid is nu dus gemeentelijk beleid. Het verschilt per gemeente. En dat wist je al. In Het Wiel nr. 4 van 2012 staat een interessant artikel dat je waarschijnlijk ook al gelezen hebt. Nederland heeft de Europese Commissie in Brussel duidelijk moeten maken welke plannen het heeft met de Roma je weet wel het verhaal van die PvdA-mevrouw in Brussel). Later bleek dat daar ook de Sinti en de woonwagengewoners (die worden Travellers genoemd) onder vallen. Uit het artikel begrijp ik dat de Europese Commissie het positief vindt het woonwagenbeleid op het lokale niveau ligt, dus op het terrein van de gemeenten. Verder komt er niet zo veel uit, waar we iets aan hebben. Van de Europese Commissie hebben we - denk ik - ook niet veel te verwachten. De problemen die woonwagengewoners op dit moment ondervinden zullen dus lokaal - op gemeente-niveau - moeten worden aangepakt. Dat geldt de standplaatsen, het bouwen van "rijtjeshuizen" en de manier waarop er met woonwagengewoners wordt omgegaan. Daarbij hangt het er maar vanaf hoe de betreffende gemeenteraad zich opstelt. Samenvattend: in 'Den Haag' gebeurt er met betrekking tot de woonwagengewoners niet veel, het is de zaak van de gemeenten. Vanuit "Brussel" valt ook niet veel te verwachten. Wat mij zelf betreft voeg ik daaraan toe dat ik vanuit Den Haag niet veel kan ondernemen. Zou er echter aanleiding toe zijn dan zal ik zeker Paulus Jansen informeren. Maar die volgt het allemaal sowieso, en komt in actie als het nodig is. Met vriendelijke groeten, Jan de Wit. Tweede-Kamerlid voor de SP

Reacties van SP op mijn open brief aan Jan de Wit

Woensdag 20 februari 2013 13:39:26 Emile Roemer aan Tom de Booi

Erik, Wil jij hier even naar kijken ajb? Dank, Door

Donderdag 21 februari 2013 7:55 Tom de Booi aan Emile Roemer

Geachte Heer Roemer, dank voor uw snelle reactie, maar misschien iets te snel, want mijn naam is Tom en niet Erik en uw naam is toch Emile en niet Door. Maar alle gekheid op een stokje. De zaak waar het hier om gaat is inderdaad de moeite waard om naar te kijken, maar ik hoop dat uw partij (waar ik op gestemd heb) weer mee gaat blazen. Indien u mij helpt in deze onder het motto Roemer brengt het onder de Noemer. Met Noemer bedoel ik natuurlijk de meest gediscrimineerde groep Nederlanders: de mensen van de reis. Het levert wel 30.001 stemmers op (ik ben maar een gewone burger). Met de vriendelijke groeten Tom de Booij

Donderdag 21 februari 21013 8:11 Paulus Jansen aan Tom de Booij

Geachte heer De Booij, Na deze open brief zie ik geen basis meer voor samenwerking met de SP. Ik acht het oordeel van Jan de Wit zeer hoog. Als u geen belang hecht aan zijn conclusies houdt het voor mij op. Groet, Paulus Jansen Woordvoerder wonen SP

Donderdag 21 februari 2013 9:51 Tom de Booij aan Emile Roemer

Geachte Heer Roemer, bij het nalezen van mijn email aan U was ik ook te snel en maakte een freudiaanse vergissing . Ik schreef de meest gediscrimineerde groep ipv gediscrimineerde groep. Ik dacht waarschijnlijk te veel aan mijn angstdroom : de uitsterfconstructie van de gemeenten en had in mijn gedachten: de gecremeerde groep Nederlanders: de mensen van de reis . Met de vriendelijke groeten Tom de Booij

PS ik ontving zo juist een email van Uw partijgenoot Paulus Jansen met de volgende inhoud: "Geachte heer De Booij, Na deze open brief zie ik geen basis meer voor samenwerking met de SP. Ik acht het oordeel van Jan de Wit zeer hoog. Als u geen belang hecht aan zijn conclusies houdt het voor mij op. Groet, Paulus Jansen. Woordvoerder wonen SP".

Donderdag 21 februari 10:32 Tom de Booij aan Emile Roemer

Geachte Heer Roemer, Na de email van uw woordvoerder de heer Jansen is de slogan Roemer brengt de woonwagengewoners onder de Noemer verleden tijd. Maar U kunt misschien deze slogan gebruiken voor uw campagne, die zo goed verloopt, met Roemer Noemer. Uw spindokter zal misschien denken aan de groep ouderen van Krol. Maar de groep moet wel jonger zijn dan 80 jaar, omdat de samenwerking met de groep ouderen van Jan Schneider (Klommen Jan) 83 jaar en Tom de Booij 88 jaar niet bepaald een succes is geweest. Met de vriendelijke groeten Tom de Booij .

Donderdag 21 februari 2013 4:52 Brief van Jan de Wit aan Tom de Booij

Geachte heer De Booij, Al heel lang houd ik Jan Schneider voor dat de verantwoordelijkheid voor het woonwagenbeleid is gedecentraliseerd naar de gemeenten. Dientengevolge is het niet de Tweede Kamer die zeggenschap heeft over dit beleid en dit beleid controleert maar dat zijn de gemeenteraden. Zij bepalen uiteindelijk hoe in hun gemeenten het beleid inhoud wordt gegeven. Uw onderzoek geeft een onthullend beeld hoe het gesteld is met dit beleid. De Tweede Kamer kan de gemeenten en de gemeenteraden daarop niet aanspreken. Daar is ook geen steun voor in de Kamer. Dat maakt het probleem zo lastig. Misschien is onder deze omstandigheden een uitspraak als in België nodig om de gemeente te doordringen van hun verantwoordelijkheden. Ik heb van Jan Schneider begrepen dat u ook van plan bent een beroep te doen op het door u genoemde Europese Comité. Dit is wat ik er op dit moment over kan zeggen. Met vriendelijke groeten, Jan de Wit, Tweede-Kamerlid voor de SP

Donderdag 21 februari 19:27 Brief van Tom de Booij aan Jan de Wit

Geachte heer de Wit, Ik was verheugd met Uw email, want U refereert naar ons onderzoek, met de constatering dat wij een onthullend beeld hebben gegeven van het gemeentebestuur inzake de woonwagengewoners. Dit te lezen uit de woorden een gerespecteerd Tweede Kamer lid, is wel een heel ander geluid dan wij tot nu toe hebben van Tweede Kamer leden hebben vernomen. De resultaten van ons onderzoek hebben wij tevergeefs geventileerd voor de vergadering van de vaste commissie van Binnenlandse Zaken op 12 december jl. Dat was toen echter voor dovemans oren. Dat er geen steun is voor het wanbeleid van de gemeenten aan te kaarten in de

Tweede Kamer, komt mij bekend voor. Ik meen toch uit uw woorden te mogen U bespeuren dat op de een of andere manier U graag zou willen dat de Tweede Kamer dit gemeentebeleid onder de aandacht brengt. U bent echter realistisch genoeg dat een poging daartoe op niets zou uitlopen. Vandaar dat U ook positief staat tegenover onze poging om een uitspraak van het Europese Comité voor Sociale Rechten te ontlokken, zodat Uw mede Tweede Kamer leden dan wel genoodzaakt zullen zijn om de eventuele negatieve beoordeling door het Comité op de agenda te plaatsen. Wij houden U op de hoogte van onze pogingen. Met de vriendelijke groeten , ook mede namens Jan Schneider, die ook aangenaam verrast was door uw email, Tom de Booij.

We volgen de raad van Jan de Wit op om ons te wenden tot de Vereniging Nederlandse Gemeenten (VNG)

1 maart 2013

Dr Tom de Booij

Jan Schneider p/a Koningsweg 45

ET 3743 Baarn

1 maart 2013

Aan de voorzitter van de Vereniging van Nederlandse Gemeenten
De Hoogedelgestrengste Heer Drs C.J.G.M. de Vet

Hoogedelgestrengste Heer de Vet,

Hierbij hebben wij de eer om het volgende onder Uw aandacht te brengen.

Sinds vorig jaar November hebben wij aan alle Burgemeester en Wethouders van de toen nog 415 Nederlandse Gemeenten een elektronische brief gestuurd met het verzoek om een bijgevoegde vragenlijst in te vullen en aan ons te retourneren. Zeer verheugend was het dat maar liefst 355 van de inmiddels 408 gemeenten hebben gereageerd. Het resultaat van dit onderzoek hebben wij samengevat in een notitie , die wij U hierbij doen toekomen.

Uiteraard behoeft deze mededeling enige nadere precisering. Uit het rapport

Woonwagengewoners in Nederland 2011 lazen wij de volgende zin: **“ De intrekking van de Woonwagenwet in 1999 vormde de laatste formele stap om gemeente verantwoordelijk te maken voor een integraal woonwagenbeleid en –uitvoering”**.

Deze uitspraak vormde in eerste instantie de reden waarom wij het rapport nader hebben bestudeerd, aangezien een wisseling van de wacht altijd veranderingen met zich mee zullen brengen. Doch allereerst is het misschien goed om ons eerst aan U voor te stellen .

Jan Schneider (83 j.) is een woonwagengewoner (een reiziger) die nog steeds met zijn kampeerwagen door het land reist. Hij is al sinds mensenheugenis opgekomen voor het belangen van de woonwagengewoners . Tom de Booij (88 j.) een burger uit Baarn, ex-wetenschappelijk hoofdmedewerker van de Universiteit van Amsterdam. Sinds de jaren zeventig betrokken bij het lot van de woonwagengewoners (Nadere gegevens op zijn website www.egoproject.nl).

Wij hebben 10 september jl een brief met kritische opmerkingen over het bovengenoemde rapport aan de minister van Binnenlandse Zaken persoonlijk overhandigd . In antwoord op onze brief heeft namens de Minister de Directeur-Generaal Wonen, Bouwen en Integratie Drs MM. Frequin ons een brief gestuurd dd. 1 november 2012, Dit uitermate positieve antwoord op onze brief heeft ons doen besluiten om een grondige analyse te maken van de woonwagengewoners in Nederland . Daartoe hebben we een vragenlijst opgesteld met de volgende vragen: Nam(en) en adres(sen) woonwagenlocatie(s) en het aantal standplaatsen per locatie. Het aantal personen, die

een verzoek hebben ingediend voor het verkrijgen van een standplaats. Het aantal dat Uw gemeente standplaatsen gaat aanleggen in de naaste toekomst. De instanties die U eventueel hebt ingeschakeld voor het beheer en inrichten van standplaatsen. Welke groep(en) woonwagengewoners zijn vertegenwoordigd op de woonwagenlocatie.

Wij hebben vele reacties mogen ontvangen, waardoor we in staat gesteld zijn om deze notitie op te stellen, die wij U – zoals reeds gezegd – hierbij toezenden. Maar de antwoorden van de meeste gemeenten hebben ons in hoge mate verontrust. Voornamelijk omdat we van het bovengenoemd rapport van de regering niet de indruk hadden gekregen dat door vele gemeenten een ander beleid wordt gevoerd. Uit de vele brieven die wij ontvangen hebben is maar een conclusie mogelijk: dat vele gemeenten de uitsterfconstructie in hun vaandel dragen. Dit is een term die zij zelf hanteren. We hebben in onze notitie vele brieven geciteerd, waaruit zonneklaar blijkt dat zij geen standplaatsen – op een enkele uitzondering na – willen aanleggen. Het tekort aan standplaatsen zal daardoor oplopen. De heer Jan de Wit, Tweede Kamerlid van SP schreef ons: “Uw onderzoek geeft een onthullend beeld hoe het gesteld is met dit beleid”. Maar hij schreef ook de teleurstellende woorden: “Het punt is – ook voor de SP-fractie – dat het woonwagenbeleid naar de gemeenten is gedecentraliseerd, en verder dat die aanbevelingen juist gericht zijn aan het adres van de gemeenten, en dat de Tweede Kamer de gemeenten niet kan dwingen zus of zo te doen. Misschien is het nog een idee de Vereniging van Nederlandse Gemeenten (VNG) te vragen wat zij kan doen omdat zij wel beleid maakt en coördineert voor de gemeenten”. We willen dan ook hierbij zijn raad opvolgen en U de vraag stellen die wij ook – helaas tevergeefs – aan de voorzitter van de Tweede Kamer hebben geschreven: “Neemt U, genoeg met het geconstateerde uitsterfbeleid of gaat U de gemeenten corrigeren door ze erop te wijzen dat hun beleid gericht moet zijn, zoals in het bovengenoemde rapport staat omschreven, op het ontwikkelen van een integrale visie met als doel dat woonwagengewoners zullen stijgen op de sociale ladder? Als U echter ook van mening bent, dat dat alleen mogelijk is als de woonwagengewoners in een huis gaan wonen, dan zou U er goed aan doen dat ook klip en klaar aan de betreffende groep Nederlanders te laten weten”.

Wij zouden het zeer op prijs stellen indien U ons de gelegenheid zou willen schenken om onze notitie nader aan U te mogen toelichten. Het klinkt misschien arrogant maar wij kunnen zonder te overdrijven stellen, dat wij kennis van zaken hebben. Wij zien dan ook gaarne dat ons ervaringen een weg kunnen vinden naar de mensen die de besluiten nemen over het wel en vooral wee van de woonwagengewoners in Nederland. Gaarne zien we uw hopelijk positief antwoord tegemoet.

Inmiddels met de gevoelens van de meeste hoogachting ,

Tom de Booi mede namens Jan Schneider

1 bijlage; De notitie “Onderzoek naar het woonwagenbeleid van Nederlandse gemeenten “.

Cc De heer Jan de Wit Tweede kamer lid .

Het resultaat is nog bedroevender dan we gedacht hadden

Vereniging van
Nederlandse Gemeenten

T.a.v. de heer T. de Booij
Koningsweg 45
3743 ET BAARN

doorkiesnummer
(070) 373 8639

uw kenmerk

bijlage(n)

betreft
onderzoek naar het
woonwagengebeleid van
Nederlandse gemeenten

ons kenmerk
FLO/U201300309

datum
4 maart 2013

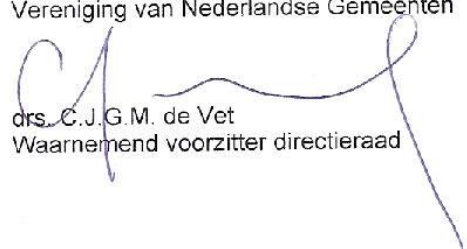
Geachte heer De Booij,

Ik dank u voor het toezenden van uw bevindingen na een elektronische enquête onder gemeenten. Uit uw onderzoek trekt u de conclusie dat veel gemeenten met betrekking tot woonwagengestandplaatsen een "uitsterfconstructie" hanteren. U vindt dat geen goede ontwikkeling.

Terecht constateert u dat het beleid voor woonwagengeplaatsen al sinds geruime tijd bij gemeenten ligt. Dat houdt in dat iedere gemeente daarin zelf keuzen maakt. De gemeenteraad heeft de eindverantwoordelijkheid en is ook het orgaan dat eventuele bezwaren van burgers en organisaties afweegt. Het Rijk heeft geen rol meer. Ook de VNG ziet geen rol voor zichzelf. Al sinds de decentralisatie behoort het onderwerp niet meer tot de taken van onze vereniging. Daar komt bij dat ook wij in de huidige economisch moeilijke tijd scherp moeten kiezen.

Gelet op het bovenstaande, kan ik niet aan uw verzoek voldoen. Uw onderzoek en uw standpunt zijn duidelijk, maar de VNG zal in deze discussie geen rol spelen.

Hoogachtend,
Vereniging van Nederlandse Gemeenten

drs. C.J.G.M. de Vet
Waarnemend voorzitter directieraad

We vragen aan Jan de Wit wat hij van deze brief vindt, zijn antwoord is duidelijk:

7 maart 2013. Geachte heer De Booij, Nou nee, de VNG zegt letterlijk: “De VNG ziet geen rol voor zichzelf”. Dat is vreemd omdat de vereniging van Nederlandse GEMEENTEN juist gaat over zaken die op GEMEENTELIJK vlak spelen. Niets staat de VNG in de weg om daar wel over te spreken. Alleen, ze ZIET het anders. Voor het overige stel ik vast dat de VNG het met mij eens is over de positie van de gemeenteraad in deze. Ik wacht met u af of de “Belgiërouté” iets gaat opleveren. Met vriendelijke groeten
Jan de Wit Tweede-Kamerlid voor de SP

Dan maar onze hoop gevestigd op mevrouw E. Bozkurt lid van de Nederlandse delegatie van het Europese parlement

Aan Mevrouw E. Bozkurt
Lid van het Europees Parlement
Wiertzstraat.. Alfiero Spinello 150107
B1047 Brussel

Geachte Mevrouw,
Hierbij heb ik eer het volgende – ook mede namens Jan Schneider – onder uw aandacht te brengen. Sinds augustus 2012 zijn wij bezig met een onderzoek naar het woonwagengebeleid van de Nederlandse Gemeenten. Het resultaat hebben we vastgelegd in een notitie, die ik U hierbij toestuur. Het is een afschrift van mijn website Egoproject. Zoals U kunt lezen - op de laatste pagina van onze notitie - willen wij een klacht indienen bij het Europese Comité voor Sociale Rechten (ECFR). In navolging van de klacht die de Internationale Federatie van Mensenrechtenliga's tegen België heeft ingediend over de situatie van het standplaatsentekort voor de woonwagengebwoners. Zij zijn er in geslaagd om de klacht gegrond verklaard te krijgen zodat de Belgische regering tgv van deze schrobbing over is gegaan tot het instellen van plaatsen waar trekkende woonwagengebwoners voor langere tijd kunnen vertoeven. Een klacht kan alleen maar ingediend worden door organisaties die door de ECFR erkend worden. Nu is mijn vraag aan U : Zoudt U mij kunnen zeggen bij welke organisatie wij de meeste kans van slagen hebben? Ik stuur U ook een afschrift van onze brief aan de voorzitter van de Vereniging Nederlandse Gemeenten, waarvan de inhoud voor zich zelf spreekt. Ik kan U wel zeggen , dat wij geschrokken zijn van het uitsterfgebeleid van meer dan 150 gemeenten en wij hebben onze hoop gevestigd dat men zal gaan inzien dat dit beleid in flagrante tegenstelling is met de verschillende wetten waarvoor de Staat der Nederlanden getekend heeft. Niet alleen de schending van de artikelen 16, E en 30 van het Europese Sociale Handvest, maar wat te denken van de artikelen 8 en 14 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden en de artikelen 7, 21 en 45 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Het moet toch op de een of andere manier mogelijk zijn om de kat de bel aan te binden. Wij hebben een uitvoerige discussie gehad met het Tweede kamer lid de heer Jan de Wit, die ons weinig hoop gaf om de kwestie aan te klagen bij het Nederlandse parlement want hij schreef ons: “De gemeenten zijn verantwoordelijk voor het woonwagengebeleid, zodat de bemoeienis van de Kamer een uiterst beperkte is: de Kamer kan een gemeente niet ter verantwoording roepen”. Ik dank U bij voorbaat voor de te nemen moeite met het lezen deze ‘cri de coeur’. Toen ik deze brief ter goedkeuring aan Jan Schneider voorlas, zei hij dat hij het volste vertrouwen in U had en dat hij een goede herinnering had aan de tijd dat U in Amsterdam was.
Met de gevoelens van de meeste hoogachting,

Tom de Booij ook mede namens Jan Schneider

Bijlagen: 1. Notitie: "Onderzoek naar het woonwagengebeleid van Nederlandse gemeenten."
2. Afschrift van onze brief aan de Voorzitter van de Ver. Ned. Gemeenten (VNG)

Na nog een email te hebben gestuurd met de brief en de vraag of zij de brief had ontvangen. Telefonisch hebben we van haar secretariaat te horen gekregen dat de email was ontvangen. Maar daar is het bij gebleven.

Hoofdstuk 6. De actie voor meer standplaatsen via handtekeningen en facebook .

Onze handtekeningen actie voor het verkrijgen van meer standplaatsen voor woonwagengebwoners

Klommen Jan en Tom de Booij gaan persoonlijk naar de woonwagenlocaties toe en zullen - wagen na wagen - een pamflet aanbieden met een vraag om handtekeningen en steunbetuigingen voor onze strijd tegen het uitsterfgebeleid van de gemeenten. We hebben daarvoor uitgekozen die gemeenten met veel standplaatsen en veel aanvragen door de woonwagengebwoners voor nieuwe standplaatsen.

Vandaag 18 maart 2013 beginnen we met de gemeente **Utrecht**. In deze gemeenten zijn **137 standplaatsen** met **60 aanvragen** voor nieuwe standplaatsen. De gemeente heeft in een brief aan ons een uitgebreid overzicht gegeven van bestaande standplaatsen inclusief met de adressen en ook een overzicht van woonwagenlocaties in ontwikkeling in totaal van **14 standplaatsen**. Maar of deze gerealiseerd worden hangt of van de besluitvorming in College van B&W en Gemeenteraad over de nota 'Herijking Woonwagengebeleid' die nog moet plaatsvinden. Hieronder de oproep aan alle woonwagengebwoners van Nederland waarmee we vandaag beginnen met uit te delen.. Maar misschien kunnen woonwagengebwoners ons werk verlichten door deze oproep uit te printen en aan ons op te sturen.

OPROEP AAN ALLE WOONWAGENBEWONERS
KLOMPEN JAN EN TOM DE BOOIJ WILLEN DAT
ER MEER STANDPLAATSSEN KOMEN, ZODAT
JULLIE KINDEREN EN KLEINKINDEREN NIET
IN EEN HUIS WORDEN GESTOPT!!!!
WIJ GAAN EEN KLACHT INDIENEN BIJ HET EUROPESE
PARLEMENT VOOR HET SCHENDEN VAN DE
MENSENRECHTEN DOOR DE STAAT DER NEDERLANDEN.

IN BELGIË IS HET GELUKT. DE REGERING WERD VEROORDEELD VOOR
EEN GEBREK AAN STANDPLAATSSEN VOOR WOONWAGENBEWONERS MET
ALS GEVOLG: AANZIENLIJKE VERBETERINGEN VOOR HET AANLEGGEN
VAN NIEUWE STANDPLAATSSEN.

DAARVOOR HEBBEN WE JULLIE HANDTEKENING NODIG

VOORNAAM.....NAAM.....

ADRES.....

EMAIL

HANDTEKENING.....

DEZE OPROEP KUNNEN JULLIE OOK AAN ONS OPSTUREN OF PER POST
OF PER E-MAIL

ONS ADRES : KLOMPEN JAN EN TOM DE BOOIJ
P/A KONINGSWEG 45 3743 ET BAARN. E-MAIL :
BOOIJ382@PLANET.NL WEBSITE WWW.EGOPROJECT.NL

Dagboek Actie Uitsterfbeleid

Maandag 18 maart 2013. Door dat mijn Ipad niet goed functioneerde ben ik verdwaald en kwam bij toeval bij een woonwagenlocatie van 4 wagens, waar ik gastvrij werd ontvangen en meteen handtekeningen kreeg plus een bak lekkere koffie. Klompen Jan kwam helemaal uit Heerlen ook hij verdwaalde en zagen elkaar na veel moeite en konden toch nog 4 locaties bezoeken

Als laatste reiziger trekt Klompen Jan et zijn wagentje het hele land door

Mensen waren - na het lezen of voorgelezen - direct bereid om zijn of haar handtekening te zetten. Velen ouderen kenden de naam van Klompen Jan en dat wekte direct vertrouwen. Wat opviel was dat men over het algemeen goed op de hoogte van de ernst van de situatie en klonk het woord uitsterfbeleid hun niet vreemd in de oren. Morgen gaan we weer verder en halen dan handtekeningen op die door de mensen zelf worden verzameld, dat neemt ons veel werk uit handen. Een jongeman van rond 15 jaar liep rond met een Ipad. Zo kon hij door op Google de naam van mijn site in te tikken, dezelfde oproep lezen en zien die ik hem zojuist had gegeven. Zo kan de elektronische weg ons misschien helpen bij maken van een spinnen-web, waarin de uitvoerders van het uitsterfbeleid verstrikt zouden kunnen geraken. De sociale media als een nieuw actiewapen, dat we kunnen gebruiken in des strijd tegen het misdadige woonwagenbeleid van de overheid.

Dinsdag 19 maart 2013 Dat was het dagje wel. Mijn Ipad functioneerde weer goed en zo kon

mijn co-piloot Klompen Jan mij feilloos de weg in het doolhof, dat Utrecht heet, naar de vele over de stad verspreide woonwagenlocaties aangeven. Zo bezochten wij een 6 tal locaties

Iedereen tekent grif onze oproep voor meer standplaatsen

Groot was de oogst aan handtekeningen, overal kregen we veel bijval voor onze actie.. Dat de nood zo groot wat betreft het gebrek aan standplaatsen voor hun kinderen begint nu pas bij ons echt door te dringen. Vooral het schrikbeeld dat ze noodgedwongen wel in een huisje moeten gaan wonen is sterk aanwezig, hetgeen voor een burger moeilijk is om te begrijpen.

Goede contacten gelegd om via facebook of via e-mail met elkaar te communiceren.. Dramatisch was het bezoek aan de woonwagenlocatie aan de Ina Boudier Bakkerlaan waar 15 woonwagens staan. Tijdens het heien van de palen voor de bouw van het Stedelijk Gymnasium in 2009 hebben door het trillen woonwagens grote schade opgelopen. De kosten zijn niet of nauwelijks vergoed. Reden voor mij om eens na te gaan wat daar precies is gebeurd. Op het internet vond ik al een indicatie dat het niet allemaal zuivere koffie is geweest . Zo stelde het raadslid van D66 mevrouw G.A. Oskam 10 februari 2010 schriftelijke vragen aan B en W van Utrecht over deze kwestie waar ik enkele passages van citeer: ""Op de plek van het voormalige Meerstroomcollege, wordt nu het Stedelijk Gymnasium gebouwd op de plek waar eerder het Centraal College gepland stond. Er is, ondanks aandringen daartoe, geen vooropname geweest. Die vooropnames zijn wel gedaan bij de bouw van bv. het winkelcentrum. Op basis daarvan heeft de bouwer van het winkelcentrum gekozen voor boren i.p.v. heien. Er is, tegen het advies van de gemeente en van de aannemer, door de opdrachtgever van de bouw van het Stedelijk Gymnasium echter besloten om te heien i.p.v. te schroeven. De woonwagens vertonen sinds de start van het heien scheuren, verzakkingen en klemmende deuren en ramen". Kortom daar wil ik wel wat meer van weten.

Vrijdag 5 april 2013

Voldaan zijn Klompen Jan en ik teruggekeerd van onze jacht naar handtekeningen. We hebben in Breda 6 woonwagenlocaties met 84 standplaatsen bezocht met een oogst van 20 handtekeningen

en 80 achtergelaten oproepen. Dit kwam doordat veel bewoners naar twee begrafenis waren gegaan en achterblijvers ons hebben toegezegd de oproepen alsnog aan ons toe te sturen,. Hieruit blijkt weer eens hoe nauw de relaties zijn onder de woonwagenbewoners en hoe zij onderling veel contact hebben. Dit ondanks het uitsterfbeleid van de overheid

Links: Klompen Jan in volle actie met het werven van handtekeningen in Breda . Rechts; hier is het gelukt

Vrijdag 12 april 2013 Vandaag hebben Klompen Jan en Tom de Booi een bezoek gebracht aan de woonwagen locatie aan de Vlijmense weg in Den Bosch.

Het was opvallend hoeveel reizigers Klompen Jan kenden en niet vergeten waren dat hij had mede geholpen in de strijd om deze locatie te behouden. De oogst aan handtekeningen was groot op een na, wilde iedereen direct tekenen. Ook vele facebook vrienden die allemaal lid wilde worden *)

*) **Zaterdag 6 april 2013**(zijn we gestart met facebook, maar hierover in een hierna volgende) hoofdstuk Van Thea Reuver, de redactrice van het Wiel kregen we vandaag het bericht dat ze een link naar deze website op de facebook pagina van het Wiel had geplaatst met de vraag om onze

handtekeningactie te ondersteunen . Direct kregen we een 10 tal e-mails met de oproep die ze geplukt hadden van deze website.

De “woonwijk” Moorputten in Den Bosch met straatnaambordjes

De woonwagenlocatie Moorputten in Den Bosch is na de renovatie omgedoopt tot een woonwijk compleet met straatnaam bordjes. Behalve als er weer een politievel komt dan is het weer een woonwagenkamp en wordt iedereen weer er door betrokken. Een voor allen en allen voor een

Donderdag 18 april 2013

Vandaag samen met Sani Kames naar de Raad van State waar de zaak van de Leyweg werd behandeld. Of de reden van de overhaaste deportatie van de woonwagenlocatie Leyweg naar de Jan Hanlostraat in Den Haag in de ijskoude dagen voor Kerstmis in 2002 gebeurd zou zijn omdat er woningbouw moest komen of vanwege het deconcentratie beleid . Helaas bleef het in het midden steken want het was niet duidelijk welke documenten de gemeente Den Haag niet wilde prijsgeven

Sani Kames en Tom de Booij voor het gebouw van de Raad van State in Den Haag

.Maar na afloop hebben gezien hoe in het hoogste rechtscollege van Nederland in de kantine je (gesubsidieerd door de belastingbetaler) kan voorzien van :

1 kop bospaddenstoelen soep, 1 grote kop koffie, 2 saucijzen broodjes en 2 broodjes kroket voor de somma van ZES EURO. We vragen de mevrouw van kantine ,die ons de lekkernijen heeft geserveerd of ze met ons samen op de foto wil. Buiten gekomen willen we ons even laten fotograferen voor het gebouw van de Raad van State. Een voorproefje als we de Staat der Nederlanden gaan aanklagen voor haar uitstervingsgbeleid van de woonwagen cultuur.

Vrijdag 19 april 2013 Vandaag was Drenthe aan de beurt en hebben Klompen Jan en Tom de Booij 3 woonwagenlocaties bezocht 2 in Coevorden en 1 in Hogeveen. Ook hier was men zich zeer wel bewust van het uitsterfbeleid. Over deze gemeenten schreven ons B en W het volgende. Coevorden : 69 standplaatsen 75 verzoeken om standplaatsen en geen plannen voor aanleg standplaatsen. Hogeveen: Wij doen al enkele jaren niets meer met de woonwagenlocaties.

De reiziger Klompen Jan en een 'boer' (burger) op klompen

We kregen niet alleen handtekeningen van de bewoners maar ook geschenken, zoals Klompem Jan (enen fervent pijproker) een kostbare pijpenset en Tom de Booij van Nieding Wolters een van zijn tekeningen van vroegere woonwagens

Is overgegaan naar de wooncorporaties. In Coevorden kreeg Klompen Jan spontaan van een bewoner een set nieuwe pijpen. (zie foto). In Hoogeveen een originele tekening van woonwagens van Nieding Wolters. Hij is ook lid van onze groep. Zie op zijn tijdlijn nog veel meer tekeningen van woonwagens uit de vroegere jaren. Annie Wolters schreef gisteren een reactie: "Ik wil wel een foto zien van Tom op klompen".. Vrijdag 26 april staat Amsterdam en zaterdag 27 april Den Haag op het programma

Een woonwagenlocatie in Coevorden met veel oude wagens, in scherp contrast met woonwagenlocaties met dechalets .

Vrijdag 26 april In Amsterdam hebben we vandaag in de regen handtekeningen verzameld , gelukkig dank zij de vele bakjes koffie goede contacten gelegd. We werden daarbij geholpen door Sabina Achterbergh, die zich ook inzet voor de woonwagenbewoners. Zij is voorzitter de in 2012 opgerichte Vereniging, Sinti , Roma en Woonwagenbewoners Nederland (VSRWN). Morgen gaan we naar Den Haag, het bolwerk van het uitsterfbeleid. B&W van Den Haag schreven ons.:”In Den Haag zijn 11 woonwagenlocaties met 233 standplaatsen Per 11-1-2013 staan 63 personen geregistreerd als standplaatszoekende in de gemeente Den Haag. We hebben geen plannen voor het aanleggen van standplaatsen.. De gemeente Den Haag heeft voor het beheer van de lokaties Jan Hanlostraat, Henricuskade en Tom Mandersstraat een privaat bedrijf ingeschakeld. Voor wat betreft de andere lokaties is het recht van erfpacht uitgegeven aan woningcorporaties. Zij zijn daarmee verantwoordelijk voor het beheer van deze lokaties..De gemeente Den Haag registreert geen gegevens omtrent afkomst en etniciteit van en doet hier derhalve geen uitspraken over

Zaterdag 27 april 2013 Vandaag afronding handtekeningenjacht met bezoek aan locaties in Den Haag: Viaductweg, Energiestraat, Jan Hanlostraat, Tom Mandersstraat. Oogst bijna 100 handtekeningen. We hadden de steun van Sani Kames en mijn twee kleinkinderen, van jonges af aan bezoekers van woonwagenlocaties

De nieuwe handtekening verzamelaars in Den Haag Jan Hanlostraat :Joep en Sascha, Sani in het midden. Links Griet (vrouw van Sani), rechts Klompen Jan

Programma voor de maand mei: op naar de zuiderburen om ons te helpen bij het indienen van onze aanklacht tegen de Staat der Nederlanden voor de schending van de mensenrechten inzake hun uitsterfingsbeleid van woonwagengewoners. Door al het verzameld materiaal, handtekeningen, brieven van bijna alle B&W's van Nederland, ruim 2500 woonwagengewoners op facebook, voelen we ons gesterkt om deze stap te wagen. Ook willen we bereiken dat de Regering, de Tweede Kamer en de Vereniging van Nederlandse Gemeenten er voor uit willen komen dat ze bezig zijn stelselmatig met het uitroeien van de woonwagenbevolking met hun specifiek eigen cultuur. Misschien kan onze nieuwe vorst Koning Willem Alexander ons daarbij steunen. Volgens onze informatie heeft de Koning van België steun verleend aan de woonwagengewoners. Tot slot willen we alle leden van de spinnenweb groep vragen om zoveel mogelijk van hun vrienden lid te maken. Let wel het tegenwoordige ledental van 2500 is bijeengebracht door slechts 40 leden, die hun vrienden hebben uitgenodigd en toegevoegd. Zo moet het ledental van 10.000 mogelijk zijn. Woonwagengewoners dit is de laatste kans om niet te worden gedwongen in een huisje te worden gestopt: een ware nachtmerrie voor de mensen van de reis. Kom op maak alle woonwagengewoners lid van het Spinnenweb om daarmee de bestuurders te dwingen standplaatsen aan te leggen voor jullie kinderen en kleinkinderen.

LIJST VAN WOONWAGENBEWONERS DIE DE OPROEP HEBBEN GETEKEND (381)

(cijfer achter plaatsnaam aantal handtekeningen)

(5)
AALDEN (GROOTMATEN) `(1)
AMSTERDAM (15)
ARNHEM (1)
BAARN (29)
BERGEN OP ZOOM (1)
BREDA (34)
COEVORDEN (10)
DEN BOSCH (56)
DEN HAAG (74)
DEURNE (4)
DRACHTEN (2)
GEMERT(9)
HILVERSUM (5)
HOOGEVEEN (4)
HOOGLAND HULST (1)
LEIDEN (1)
NISTELRODE (1)
OLDENZAAL (1)
OSS (3)
RAVENSTEIN(2)
RIJNSBURG (2)
SON EN BREUGEL (3)
SINT ATHONIUS (1)
TILBURG (55)
URECHT(66)
VUGHT (1)
ZEIST (1)

Het nieuwe wapen in de strijd: Facebook

Zaterdag 6 april 2013 Klompen Jan en Tom de Booij hebben de groep spinnenweb aangemaakt met als doel om alle leden van het college Burgemeester en Wethouders(B&W) in dit het web te vangen die geen standplaatsen willen aanleggen voor woonwagenbewoners. We willen ze dan verzoeken om af te zien van hun uitsterfbeleid en het tekort aan standplaatsen op te heffen. Iedereen die zich hiervoor interesseert is welkom en kan zich aansluiten zodat het spinnenweb zich over heel Nederland kan uitbreiden om het bovengestelde Reacties :1. Uitsterfbeleid petitie (Super Initiatief)

2. Ik ben ervoor dat er meer staanplaatsen komen en het liefst door heel Nederland zodat de ouderen ook weer kunnen reizen als zij geen schoolplicht meer hebben en er moeten geen huizen op de woonwagenkampen gebouwd worden want dat is het begin van het einddoel te bereiken.

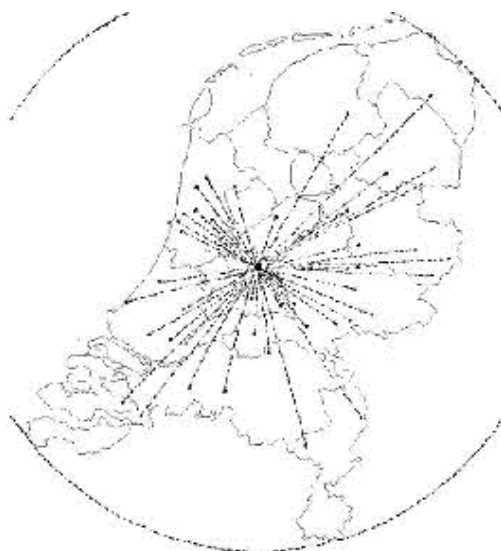
AAN DE SLAG OM HET WEB ZO GROOT EN ZO STEVIG MOGELIJK TE MAKEN

Dinsdag 9 april 2013 Lieve Spinners van het grote SPINNENWEB. Kunnen jullie Klompen Jan en Tom de Booij zeggen hoe we meerdere spinners kunnen krijgen die ons helpen bij het ophalen van de handtekeningen. Om een voorbeeld te noemen we gaan vrijdag 12 april naar de woonwagen locaties in 's-Hertogenbosch. Is er soms een van jullie die iemand kent in 's

Hertogenbosch zodat we daar meteen naar toe kunnen rijden? Maar er zijn vast nog meer suggesties waarmee jullie ons werk uit handen kunnen nemen. We moeten toch het SPINNENWEB zo groot mogelijk maken, zodat de overheid wel standplaatsen moet aanleggen willen ze niet meer verstrikt raken in ons WEB. Eendracht maakt macht. Een spin kan toch in een oor van een olifant kruipen. Ik vroeg iemand, die een tijdje in een huis had moeten wonen voordat ze weer in een wagen kon leven, wat ze zo fijn vond van een wagen. Haar antwoord was veelzeggend: "omdat ik dan zijkantten heb"

Dinsdag april Beste Spinners, Ik heb eens nagedacht over het begrip beheerder en vond dat dit niet in overeenstemming is met mijn doelstelling namelijk dat ieder op zijn of haar eigen manier invulling kan geven aan zijn of haar bijdrage voor het maken van het grote WEB. Ik heb me daarom verwijderd als beheerder. Er is momenteel geen beheerder mee Wel is het centrum van het web in het begin gemaakt in Baarn Koningsweg 45 3743 ET. Hier kunnen ook alle handtekeningen naar toegestuurd worden. Maar de spinners van het maken van het web kunnen ook nieuwe centra maken zie onderstaande foto laat zien,zodat deze weer al dan niet met elkaar verbonden kunnen worden

Zaterdag 6 april 2013 is een begin gemaakt van het bouwen van een spinnenweb. Vanuit het centrum van Nederland (Baarn) zijn draden gesponnen naar de woonplaatsen van onze leden. Het is nu zaak dat vanuit deze plaatsen dwarsverbindingen worden gesponnen zodat een web kan ontstaan waar de mazen zo klein worden dat de gemeente bestuurders van deze plaatsen wel genoodzaakt worden om te staken met hun uitsterfbeleid van de woonwagencultuur. Vanuit het webcentrum zijn de volgende gemeenten verbonden: Drachten, Veendam, Coevorden, Emmen, Hoogeveen, Zwolle, Raalte, Enschede, Almelo, Oldenzaal, Elburg, Apeldoorn, Deventer, Zutphen, Doetinchem, Arnhem, Renkum, Rhenen, Tiel, Lelystad, Veenendaal, Soest, Amersfoort, Utrecht, De Meern, Breukelen, Velsen, Uitgeest, Beverwijk, Hoorn, Purmerend, Heerhugowaard, Alkmaar, Bloemendaal, Haarlem, Amsterdam, Amstelveen, Zuidplas, Gorinchem, Wilnis, Leiden, Oegstgeest, Den Haag ,Scheveningen, Schiedam, Rotterdam, Tholen, Bergen op Zoom, Breda, Den Bosch, Leudal, Weert, Venlo.

HET SPINNENWEB IN AANDOOR VANUIT HET CENTRUM VAN NEDERLAND (BAARN), NU NAG DWARSVERBINDINGEN. MAKEN VOOR EEN EENMAZIG WEB. IN AANSTELLING OVERHEIDSDIENAREN DIE GEEN STANDPLAATSEN VOOR WOONWAGENS ONTWERPEN. MAKEN OP ANDERE GEDACHTENTE BEHOUWEN.

FACEBOOK HEEFT ME AANGESTELD ALS BEHEERDER . Ik drukte op de knop dat er

een beheerder moest zijn en kreeg toen het bericht : je bent nu een beheerder van deze groep. Ik stel deze functie graag ter beschikking wie wil deze van mij overnemen?

Zoals jullie zien heb ik mijn beheerderschap opgeven. Facebook heeft me 30 dagen geblokkeerd (nu nog 28 dagen) om vriendschaps verzoeken te versturen. Ik kon alleen nog maar berichten sturen naar mijn vrienden van facebook en niet naar andere leden van onze groep die geen facebookvrienden van mij zijn. Wel een merkwaardige situatie dat een beheerder geen contact kan hebben met mede groepsleden, Zoals jullie zien is er weer een bericht dat er een beheerder nodig is . Hopelijk wil iemand het beheerschap op zich nemen, want dat is een facebook regel .

Zaterdag 13 april 2013 Het 500ste lid is Romany Burg, toegevoegd door Audrey Huizinga en dat alles in een week.. Onze gelukwensen. Op naat de 1000! Wij moeten een vuist maken om standplaatsen te krijgen voor de jeugd die anders in een huisje moet gaan wonen.

Woensdag 17 april 2013 Beste leden van de Spinnenweb groep Gisteravond stuurde ik onderstaand bericht aan mijn vrienden van facebook. Maar Annie Wolters gaf me het goede idee om dit als een algemeen bericht te plaatsen, dat ik hierbij dan ook doe. Door het feit dat ik door facebook nog voor 23 dagen geblokkeerd ben, kan ik alleen nog maar aan mijn vrienden berichten sturen. De reden van de straf is dat ik volgens facebook te veel mensen, die ik niet ken, heb uitgenodigd. Als ik iemand een bericht naar een lid van onze groep die geen vriend van mij is, wil sturen dan wordt het verwijderd. Mijn vraag is nu: " zouden jullie die nog geen vrienden van mij zijn (volgens facebook uiteraard) mij een vriendschapsverzoek willen sturen, zodat ik jullie persoonlijk een bericht kan sturen". De berichten zijn soms plaatselijk gebonden en horen niet thuis in de algemene berichtgeving. Een voorbeeld heeft zich nu al voor gedaan. Aanstaaende donderdag dient een zaak voor de Raad van State dat belangrijk is voor de woonwagengedwongen van den Haag en wel in het bijzonder voor de vroegere bewoners van de Leyweg en de Escamplaan. Nu heb ik een algemeen bericht hierover geplaatst, en niet persoonlijk aan de Haagse leden van onze groep. Wat heel jammer is. In de toekomst zullen er vele acties en oproepen door ons worden verspreid die vooral lokaal getint zijn, bv om bepaalde gemeentebestuurders die geen standplaatsen willen aanleggen in ons spinnenweb te vangen. Bij voorbaat mijn dank voor de te nemen moeite. Maar we hebben toch maar een doel MEER STANDPLAATSEN MEER STANDPLAATSEN MEER STANDPLAATSEN..... Gegroet Tom de Booij ook namens Klompen Jan. PS Vrijdag gaan we samen naar Coevorden. Ik heb vandaag klompen gekocht, makkelijk om uitte doen als we in de wagens worden uitgenodigd, dus wordt het duo Klompen Jan en Klompen Tom .Meer weergeven

Bij onze rondgang langs de woonwagenlocaties in de laatste weken heb ik de volgende vraag gesteld aan de bewoners : "Wil de jeugd in een wagen staan of in een huis wonen? Daarop was het antwoord vrijwel altijd : "In een wagen" Dit geeft ons de energie en inspiratie om door te gaan met de strijd dat voor de jeugd staanplaatsen MOETEN worden aangelegd. Daarom doe ik een oproep aan de woonwagenjeugd in Nederland om lid te worden van onze groep. Het is mij ook opgevallen dat veel jonge woonwagengedwongen op facebook staan. Met zijn allen kunnen we veel bereiken. "Waar een wil is is een weg" (om weer te kunnen reizen

Donderdag 18 april 2013 Wilma Hulters toegevoegd door Fons Cools is het 1000ste lid van het Spinnenweb. Gelukgewenst. Het is mogelijk gebleken dit te achterhalen door de leden te rangschikken naar datum. Dat was twee uur geleden, nu is ons leden aantal al 1105. Myrthe de Haas is het 1100 lid . Ook voor haar de gelukwensen

Maandag 22 april 2013.Nog even en het 2000ste lid kunnen we feliciteren. Deze week krijgen de leden een bestand met de samenvatting van alle brieven die Klompen Jan en Tom de Booij hebben ontvangen van het merendeel van de Burgemeester en Wethouders (B&W) van de 408 gemeenten in Nederland. Eveneens een bestand van de ledenlijst van de groep ingedeeld naar de

degenen die de leden hebben toegevoegd. Het aantal gemeenten die door het spinnenweb met elkaar verbonden zijn bedraagt nu al over de honderd, waar vrijwel alle grote plaatsen bijhoren. Ook het aantal handtekeningen is heel representatief en geeft een goed beeld. Ze zeggen in mei leggen alle vogels een ei. We voelen dat we in mei genoeg materiaal bijeen hebben gebracht om de grote stap te wagen richting Brussel. Het formuleren van de aanklacht en het zoeken naar de organisatie die onze aanklacht tegen de Staat der Nederlanden vanwege hun uitsterfbeleid kunnen indienen bij het Europese comité van Sociale Mensenrechten. We houden jullie op de hoogte

Reactie van Morena Leimbergen uit België. Tom Waarom richt je je niet tot de Koning met jullie probleem? Dat belangt het Koninkrijk toch ook aan, Jullie zijn toch ook zijn onderdanen. Dat heb ik indertijd ook gedaan brieven geschreven naar het Hof om hulp te vragen. De Koning heeft wel bemiddeld om een oplossing te zoeken voor onze probleem. Nu moet je van de gelegenheid profiteren dat hij tot koning gekroond wordt op 30.april, alle aandacht is naar hem gericht nu. Veel succes ik gedenk jullie in mijn gebeden

Maandag 29 april 2013 Koningin Beatrix : " ... zelfontplooiing van alle bevolkingsgroepen

Dinsdag 30 april 2013 Koning Willem-Alexander: "... , in het Koninkrijk der Nederlanden mag iedereen zijn stem laten horen en op voet van gelijkwaardigheid méebouwen

Woensdag 1 mei 2013 Hoe moeten we de mooie woorden van de scheidende en de nieuwe vorst van het Koninkrijk der Nederlanden plaatsen met het uitsterfbeleid van een bevolkingsgroep: de woonwagengewoners?

Reacties: Daan Scholten va Lies: met de huldiging van onze nieuwe Koning hoop ik dat er ook meer gaat gebeuren voor de woonwagengewoners in ons land, iedereen spreekt over een multicultureel Nederland maar de eigen multiculturele mensen van Nederlandse afkomst tellen niet mee, mogen we hopen dat daar in de toekomst meer aandacht aan geschonken gaat worden en dat de woonwagengewoners op het culturele erfgoed van Nederland komt te staan, want in feite hoort het er bij of ze willen of niet!!!

Hoe de woonwagengewoners het uitsterfbeleid ervaren en nu kwijt kunnen op de facebook pagina van het spinnenweb:

Reint Kanninga: het is kloden om in en huis te wonen.

Jacob van Klinken woon ook op een kamp in Delfzijl maar daar mag ik niet eens erop mag nie eens naast me ouders wonen terwijl het een kampje voor 8 wagens zijn maar omdat de woonwagenwet eraf is kunnen de gemeentes veel meer doen

Hendrika Hoekstra: werd idd tijd word tijd dat ze hier in Almelo meer vakken erbij maken want alles word dicht gegooit hier

Bram Goudsmid: Super mensen word is tijd dat we met ze alle er tegen in gaan! Ze gooien alle kampies tegen de vlakte terwijl we zoveel staanplaatsen tekort komen!

Lieneke En Tinus Van Est Riethoven: zo is het ook in . Waddinxveen te gek voor woorden . brr hoop dat de mensen dit wel doen en graag ook mensen uitnodigen het woonwagengewoontje bestaan moet blijven stem allemaal mee . ze kunnen ons niet in een hoek duwen wij zijn ook mensen alleen wij hebben een cultuur en dat moet blijven bestaan vind U ook niet , ik dus wel laat ook een berichtje achter , alvast bedankt staanplaatsen moeten komen wij hebben ook rechten . maar daar doen de gemeentes niks mee schandalig toch . wij wonen in waddinxveen . gr . lieneke woonwagengewoontje blijft bestaan en dat er meer staanplekken komen en niet dat de kampen weg moeten

wij zelf hebben niks meer te vertellen dat is toch te gek voor woorden kom op mensen laat het hier niet bij zitten . kom op – hoppa LAAT ONS LEVEN BEHOUDEN BLIJFEN WIJ ZIJN OOK NEDERLANDERS

Hans Petra: Kom een keer na Almelo want als er hier een vak vrij komt mag de meteen geen nieuwe wagen meer op hier is t echt erg en nieuwe vakken ho maar dat kenne ze hier niet word tijd dat er wat aan gedaan word ze wille ons in huizen proppen echt abnormaal is t groeten Hans

uit Almelo

[Jacqueline Dams Beumer](#) hier precies het zelfde binnendries in gendt onze kinderen woorden gedwongen in een huis te gaan wonen over een aantal jaar terwijl er 2 vakken leeg staan en als je zegt onze kinderen willen dadelijk die plekken ,zeggen ze nee die vakken zijn op gebroken de schuren zijn weg mag niet bewoont meer worden we hebben geen poot om op te staan als reizigers zonder het woonwagenbeleid idd te gek voor woorden

Otto Sanders : hierbij ons email aders wij willen op de hoogte blijven omtrent het belijd van gemeentes wat betreft het woonwagen belijd want daar kunnen ze nog heel veel in verbeteren wat ons betreft en zekers de gemeente bergen op zoom waar vakken leeg staan en maar niet op gevuld worden want ze sturen je door naar nijbod en die stuurt je weer door na de heer van de linde van de gemeente bergen op zoom en die zegt der word niks meer gebouwd in bergen op zoom en de linie werd gereoganiseerd voor de zoveelste keer alleen maar leugens van de gemeente de burgers mogen de wagens in en de reizigers in de kieten ik ben zelfs in staat geweest om met andere personen de vakken te gaan kraken en als het aan mij ligt gebeurd dat ook ondanks het risico mvg otto sanders

Reina Vermanen ik heb vandaag met klompen jan gesproken bij onze opa in amstelveen. ik zet mijn handtekening voor MEER vakken. Want ik en mijn vrouw willen ook een vak, we zitten nu in een huis omdat er geen vak vrij gegeven wordt. en dat huis bevalt ons totaal niet het enige wat we daar doen is slapen en dan weer weg. we hebben het bij verschillende vakken geprobeerd in uithoorn weesp en anna Paulowna. in anna Paulowna is het vak aan een boer gegeven die 3 maanden daarna al 3 maanden huur achterstand had. wij hebben de gemeente toen weer gevraagd of wij dat vak mochten overnemen en desnoods 3 maanden vooruit de huur zouden betalen. het antwoord was NEE. in weesp: 3 staanplaatsen vrij..wordt NEE gezegd vanwege brandveiligheid. er moest 5 meter tussen zitten. er kan een wagen tussen!! met 5 meter brandveiligheid ertussen. ze willen gewoon niet dat de vakken bezet worden. en als er iemand op mag zoals in anna Paulowna maas het een b...oer. in uithoorn ook een vak vrij staat al bekant een half jaar een container op. al 4 maanden aan het bellen met de woning bouw vereniging van uithoorn. elke keer dit antwoord: vak moet verhuurklaar gemaakt worden. dan wordt het via internet verhuurt zodat iedereen (dus ook de boeren) een kans maken. en wij dan??? wij worden gek in die huizen, de reizigers worden in huizen gedouwd en de boeren in wagens. ze draaien de boel om het is niet normaal meer. wij willen een vak terug wij willen onze cultuur behouden wij willen dat onze kinderen later op dezelfde manier als ons opgroeien met vrijheid en ook veiligheid. en veiligheid is voor ons niet in een woonwijk in een huis, veiligheid voor ons is de rolleman. ik hoop dat ze gaan luisteren naar u en klompen jan en naar de rest van de reis want ze maken ons kapot . heeeeeeeeeeeeeeeel veeeeeeeeeeeeeeel succes van ons Lou en Melissa [Reina Vermanen](#)

Inspectie van het spinnenweb na een maand spinnen

Zaterdag 6 april 2013 zijn we begonnen met de bouw van het spinnenweb. Vanuit Baarn is het web begonnen met het zoeken van steunpunten. Al na een paar dagen waren draden gespannen naar een aantal locaties in Nederland. Het ledental bereikte al na een week 500 en na 2 weken zelfs 1000 om nu na bijna een maand 2400!

Wat opvalt is dat voor het grootste deel der leden woonwagenbewoners zijn, zowel reizigers als Sinti en Roma. Dit is zeer verheugend, want alle woonwagenbewoners ondergaan alle gevolgen van het uitsterfbeleid en zijn onder het zelfde dak van een woonwagen geboren. Wat verder opvalt dat veel dezelfde familienamen voorkomen verspreid over heel Nederland. Dit is zeer belangrijk want dat betekent dat de vele draden van het spinnenweb familiebanden zijn. De ervaring heeft ons geleerd dat pogingen om de woonwagenbewoners samen te brengen in een

vereniging of soort een soort vakbond in het verleden jammerlijk zijn mislukt. Het meest dramatische voorbeeld is geweest in 1999 bij de afschaffing van de woonwagenwet. Een handje vol woonwagenbewoners waren in het gebouw van de Tweede Kamer toen de wet werd afgeschaft, met alle desastreuze gevolgen van dien. Bij de woonwagenbewoners is de familieband bijzonder krachtig dat blijkt wel bij huwelijken en begrafenissen, ze komen dan van heiden ver om erbij te zijn. Dit daarom ook de reden dat ik een lijst heb gemaakt van de leden en hun personen die ze hebben toegevoegd of uitgenodigd. Let we; ik heb deze lijst gemaakt toen er nog ruim de helft van het aantal leden waren. Maar ik geloof desalniettemin dat vrijwel alle familienamen zijn vertegenwoordigd. Ondanks dat men zal zeggen dat het beter is om deze lijsten niet te publiceren kunnen we strijden met open vizier tegen een overheid die juist alles wil verhullen, verzwijgen en ontkennen maar op wat voor werkwoorden hier niet van toepassing zijn. Het is de volle waarheid die naar boven moet komen **DAT DE WOONWAGENBEWONERS EN HUN CULTUUR MOETEN UITSTERVEN.**

De twee kaartjes van Nederland laat zien hoe sterk het spinnenweb al is na een maand spinnen.

Boven zijn de gemeenten waar onze leden staan of wonen, onder het spinnenweb die haar draden heeft gespannen tussen deze gemeenten.

Onze doelstelling die wij bij de oprichting op zaterdag 6 april van de groep hadden was: “...om alle leden van het college Burgemeester en Wethouders (B&W) in dit het web te vangen die geen standplaatsen willen aanleggen voor woonwagenbewoners”.

Op welke wijze wij van plan dit doel te bereiken, hangt af van de actiebereidheid van de woonwagenbewoners. Wij streven er nu het spinnenweb zo sterk mogelijk te maken. Maar hoe sterk het web ook moge zijn, het gebruik ervan is strikt noodzakelijk om de overheid te dwingen om genoeg standplaatsen aan te leggen.

De hierna volgende lijst verdienen enige. Ik heb op zaterdag 6 april 2013 een aantal personen uitgenodigd om lid te worden van de spinnenweb groep. Zie de leden onder II, zoals Annie van Est en anderen. Daarna onder III wie bv Annie van Est op haar beurt heeft uitgenodigd etc. Let wel dit geeft de stand weer toen er ruim 1200 leden lid waren, sinds die zijn er weer ruim 1200

bijgekomen, desondanks geloof ik dat we voor het grootste deel van de familienamen van vooral de reizigers terugvinden

OVERZICHT VAN HET SPINNENWEB

I TOM DE BOOIJ (94)

II ANNIE VAN EST(110)

III MARIE - TRUI - MARGARETHA - KLAAS - PEETJE -
POLLY

JAN (111) VAN WANROOY (97) BAKKER (5) VAN VEEN (3) DEMOET
(1) JANSSEN (1)

X X
IV TIENIE – NIEDING MARIA - HENDRIKA
KUIJPERS (9) WOLTERS (25) BAKKER (37) HOEKSTRA (2)

X
V CAROLIEN
SPIJKERMAN (7)

--

I TOM DE BOOIJ

II AUDREY HUIZINGA (9) ANNIE WOLTERS (2) ANNIE WOLTERS (75) FONS COOLS
(87) RUUD BAKKER (8)

I I
III GWENDA - - ROMANY JANUS - DAANTJE
BRUMMER(33) BURG (10) BLOUW (151) SCHOLTEN VAN LIES
(61)

X X
IV GREET BURG(1) WELTEVREDEN (36)- MEIJER (6)
X
ALIDA - DRIEK EN ANNEKE
ALIDA (2) BOON (10)

I TOM DE BOOIJ

II FRITS BAKKER – MONIQUE – JANA – DIESLO - ALEIDA -
DRIEKUS VERA
MEIJER(124) VAN LAARHOVEN (122) GEVEN (9) STEINBACH (1) ROLLEMAN)(10)
VAN GULIKDAMEN (10)

I I X
III NEL PAULA CHRIS - ANGELINA
BRINK (9) BLOEMERS (2) NOURIS(1) NOURIS (4)

HET GETAL IS HET AANTAL LEDEN DIE DOOR HUN ZIJN TOEGEVOEGD OF
UITGENODIGD.

**HET GEEFT WEER DE STAND TOEN HET LEDENTAL 1225 BEDROEG EN
WEL OP 19 APRIL 2013**

I. TOM DE BOOIJ (91)

AALTJE WOLTERS, ADRIAAN CHRISTIAAN NIEUWKERK, **ALEIDA
ROLLEMAN**, ANGELA JAN ANGENITA (BERGEN OP ZOOM), ANITA EN ED
KOUWENHOVEN (THOLEN), ANITA LENS, ANNEKE HULTERS, ANNEKE SEMLER
(DE MEERN), ANNIE KWARTEN (ROTTERDAM), **ANNIE VAN EST, ANNIE
WOLTERS, ANNIE WOLTERS**, ASAS ASTROLOGEN, **AUDREY HUIZINGA**, BEPIE
ARBEIDER, BERTIE EN HENRIETTE VAN GELDER, BETSIE
SPIJKERMAN (ZWOLLE), BEZOEKERS MEIDOORN EN OMSTREKEN (BRED A),
CHRISTINE SAXTON, COBIE TEL (UTRECHT), CORINA BAKKER, DAISY DE
KRUYFF (BAARN), DANNY SNIJDERS, DERK EGELER, , DE WOONWAGENRADIO
NI NEDERLAND, DIANA ZUMAN, DICK VAN DER MARK, DICK EN JOIHNNY,
DIESLO STEINBACH, DIRK CHERYL SEMLER (UTRECHT), DONNY VAN HEES,
DRIEKUS VERA VAN GULIK DAMEN, ELISABETH MARIA SONNIE BRUMMER,
ELIZABETH HATHWAY, ELODIE HUNTING, FONS COOLS, GERALDINE
TEL, GONNIE SEMLER, HAN VAN STRATEN, HARIE SCHNEIDER, HARM
WOLTERS (ZWOLLE), HENK RENSEN, HENK STELTE (UTRECHT), IAN
EVANS, JAKOB VAN KEULEN, JAN FLIES, JAN HENDRIKSEN, **JANA GEVEN**,
JEANNE DERKS (DEN BOSCH), JET V OORSCHOT BURG, JOEP LAMME, JOS
TERMOLEN (ARNHEM) JOSEPH BAKKER, JOSEPH VORSTENBOSCH
(UTRECHT), KAMPERS REIZIGERS, KARIN PELLEGRINI, KET DOORNBERG
(ARNHEM), KIM JANSSENS, LAM GERRITS, LOUIS SUIVER (BRED A), LUCIE
DESCENDRE, MANUELA RAAYMAKERS, MARIEZA BURG (DEN BOSCH), MARTIEN
EN TINY ADMIRAAL , MARTIN DE RIDDER, MIEKE VAN BOXTEL, MIEN DAMEN
(TILBURG), **MONIQUE VAN LAARHOVEN**, MONIQUE ZEGVELD, MORENA
REIJKE, (SCHEVENINGEN), MYRTHE DE HAAS (AMSTERDAM), NATASJA
SCHNEIDER, NICOLETTE DE WIJN, OTTO CARL, PATRICK WOLTERS, PETER
ROKVEN, PETRA EN WILLEM MEIJER, REINT KANNINGA (VEENDAM), RENEE
DE HAAN , ROBERT EN DORA PATER, (RAALTE), ROSENBERG GERRIT, RUDY
GERRITS, **RUUD BAKKER**, SASCHA LAMME, SHARON EN RAOUL KOHLER (DEN
BOSCH), TINEKE BOOGAARTS, TREES VAN SCHOTEN ('T HARDE), WILMA
MENTZ (BRED A), WOONWAGEN PAGINA, ZUS LUYCKX.

II. ANNIE VAN EST (110)

TRUI VAN WANROOY, MIEN GERRITS, MIEN ENGELS (DEN BOSCH), SOPHIA
HULTERS, RIEKIE ROOSIEN, MARJA PRUYMBOOM (DEN BOSCH), ANT
DEN BOSCH, **MARIE JAN**, LIENKE EN TRUUS VAN EST RIETHOVEN, BETJE
SCHMIDT (DEN BOSCH), ANGELA PIET PRUYMBOOM, **POLLY JANSSEN**, (DEN
BOSCH), MIN HULTERS, JOOST DESCENDRE, ANNIE RAS
(BILTHOVEN), ROELIE HEYNEMAN, WILLEKE PRUYMBOOM (DEN BOSCH),

LINDA DESCENDRE, NET VAN ESCH (SAS VAN GENT), JOZEF LUTGENS, BENALMADENA RENTALS, PIETERNEL JANSSEN (DEURNE), INEKE BODEWES, MARIA-JEANNE ROOSEN, FRANK EN ILAONA SCHATSBERGEN, VAN EST MARTINUS, STEFFIE DAMEN, RIKKIE DESCENDRE (ALKMAAR), LEON STRUYK (VEENENDAAL), CASTERMANS TRU (DEURNE), PAUL KIRCHYUNGER, GRADA WUBBEN VAN EST, SEL VAN WANROOIJ, ROELOFINA GAAP, JOSE FLORACK-LUYKX, (OOSTERHOUTSE DAM, NOORD BRABANT), JAN-PIERRE EVERS, (NIEUWERKERKEN), ROOS ROSE, ANTOON CASTERMANS, MARISKA SCHUMAN (DE BOOG), JANCY EVERS, NEELIE VAN ZUNDERT, VICTO R ROOSEN, LOUIS HULTERS, MATJE KABALT, MARIAN KEES (DEN BOSCH), PETRA VAN WANROOY, GERALDINE TEL-HUUSSEN, TOM EN PETRA JANSSEN, CONNY VAN WANROOIJ, (HEERLENHEIDE), ANNEKE HULTERSANNIE MIROSCHE, **PEETJE DEMOET**, GODFRIED VERSTAPPEN, PAULINA VD HOUT, IVANKA VERHEUGD (DEN BOSCH), THERESIA MARIA KABALT, JEANINE EVERS (HOENSBROEK), ILONA VERHEUGD, WENDY ENGEL, ROELLE FOULON, JESSICA ANKU (BRUSSEL), JOHANNES VAN EST (PAPENDRECHT), TRIEN RAST (DEVENTER), MARIANNE BEKS BEKS, (DEN BOSCH), WILLEMEN, TJ PFEIFER, JOLANDA QUINTY, ELS ROOZE (SOESTERBERG), MARGA VERHEUGD (DEN BOSCH), MARIA HAVERHOEK, LIES HARMS, CLAUDIA VAN DUIVENBODE, DEBORAH ROPERS, PETRA HOOGENBOOM, FRANS BROEKHOFF, MARIA VAN ESCH, ANDRE MARIETJE LOWIE, BARBARA SCHAEPMEESTER, MARIAN CAITIN, LEO HEUVERLING, **MARGARETHA BAKKER**, KOBUS GRIT (APELDOORN), PIET VAN ASSENDORP, ROOS BARETTA, BERRY MEINEN, JAN ROOSEN, SHANIA ROOSEN, ALITA ROOSEN, CINDY ZONDERHUIS, NATHALIE WESSELKAMP (NIJMEGEN), CHRISTINA, FATEMI-IJZENDOORN, LOUISE REUVERS, MARIAN VAN DE WERF, BRAM GOUDSMID (HAMMERSBROEK), ANNIE ROODE, RENE VALENT, RALPH GULPEN (KERKRADE), JACOB VAN KLINKEN (DELFIJL), HANNES BARTELS, HELANA NIEUWENHUIS, PETRA BUIJKS, **KLAAS VAN VEEN**, BETSIE NIEHOFF (AMSTERDAM), WENDY DURFJIM, MONIQUE TIJSSSEN, JANNY JANSSEN VAN ALPHEN, CELINA EN JOHN DOOMEN VERSPAGET, ISABELLA KLEE HENDRIKS, GEES KETZENER, DIANA SCHEFFERS-KEIJZER.

III. MARIE JAN (111)

AGNES CORNELISSEN (DEVENTER), ALIE WOLTERS (ZWOLLE), ANITA SCHAFER (ZWOLLE), ANNEKE VELDING, ANNIE KALLENKOOT (STEENWIJK), ANNIE WOLTERS, (ZWOLLE), ANNIE WOLTERS, (DALTON COLLEGE) ANNIE LWOLTERS, ANNIE WOLTERS, ANNIE WOLTERS (MARKNESSE), ANNIE WOLTERS, ANTONIA PFAFF, ANTOON GERARDA WOLTERS (HATTEM), AREND HENDRIKS (ZWOLLE), BARBARA SWINKELS, BARRY BASTPAK, BEPIE DIEBELS, BEPIE SWINKELS, BEREND KALLENKOOT (STEENWIJK), BETTINA FOUADDIEBELS INSI (OOSTRUM), CATHARINA BRINK, CHRIS BEL, CHRIS EN LENA VENROOIJ (ARNHEM), CHRISTINA TOXOPEUS (DEVENTER), CORNELIA OOGJES (MOLENHOEK (MOOK EN MIDDELAAR, HEUMEN), CORNELIA KALLENKOOT (STEENWIJK), DENICE CORNELISSEN (ZWOLLE), DIENIE SCHEFFER, DINIE GRAVE, DUTCH-STALLION HOEKSTRA, DW ZESENNEGENTIG, FRANS EN WILLIE WOLTERS, FRANS KALLENKOOT, FRITS GEVEN, GEERHARD-DIENIE HENDRIKS (ZWOLLE), GEERTJE SPIJKERMAN, GEESJE HOEKSTRA (ZWOLLE), GERRIE SCHOEMAKER (WELLERLOOI, LIMBURG), GOSSIE SUPHEERT, GRETHA FINKE, GRIET SUPHEERT, HANNES WOLTERS, HENK WOLTERS, HERMAN VELDING, HILLY WOLTERS, JAN BEL, JAN

SCHEFFER,JANNES WOLTERS, JANNIE WOLTERS,JANTJE LUBERS, JOLANDA BEUGELINK, JOSEPH HOEKSTRA, JOZEPH WOLTERS (ZWOLLE) JOZEPH WOLTERS STAD EN ESCH MEPPEL, KEL HOEKSTRA (IJJSELMUIDEN), LAM WOLTERS (ZWOLLE), LENA VELDING (DEVENTER), LEROY EN HELENA WESTENBERG (LANDSTEDE), LIES VAN HAL (ZWOLLE), LIESBETH SMIDT, LIESBETH SMIDT (TIEL), LINDA EN DJEVANEYA,MAARTJE WOLTERS, MACHIEL WOLTER , MALINA'S FASHION, MANNES BEL (ZWOLLE),MANUEL BERT SHALINA JANSSEN, MANUS WOLTERS,MARGRIET WITTENAER(ZWOLLE),MARIS KLEDING (HARDERWIJK), MARIA KUIJPERS,MARIA MARIA (LOENEN (GLD), MARIA WOLTERS, MARIEDE BOUVRE, MARIE SCHEFFER,MARIE SPIJKERMAN, MARIE WOLTERS, MARIE WOLTERS (OMMEN), MATHILDA KUIJPERS (NIEUW BERGEN), MICHIEL WOLTERS (STEENWIJK), **NIEIDING WOLTERS** (HOOGEVEEN),OLIE WOLTERS, PEDRO KUIJPERS PETER WEINAND (ZEVENAAR),RICK MARGRETHA , RIEK VAN ENGELN, RIET MARIA DIEBELS-KRAUS, ROELIE DE JONGE, ROELIE SUPHEERT, SAAK SCHEFFER,T SASKIA BEL,SABRINA DEVENTER, SHAMO CHU MI (ZWOLLE), SHARINA BEL, SHIRLEY UYTEWAAL, SIEN'TJE WOLTERS,SIETSE HOEKSTRA ISLAMABAD),SOPHIA WOLTERS(ZWOLLE),WOLTERS WOLTERS, TAMARA WOLTERS, **TIENTIE KUIJPERS**,, TONY NETTEN, (TIEL), WENDY BUIST,WIEBE VELDING (OMMEN), WILLEM WOLTERS,WILLEMPIE BEL,WILLIE BEL,WIMPIE VANOS,INTEGRA PROJECTEN.

IV.TIENTIE KUIJPERS (7)

MARLEEN HACKERS, BILLA KRAUS, KYPERS,CHRISTINA KUYPERS (BOXMEER),KEE EN GERRIT OPPERMAN,SIMONE GEURTSE-HAKKERS,

IV.NIEDING WOLTERS (25)

AMMIE HENDRIKS,ANGELIQUE WOLTERS, **CAROLIEN SPIJKERMAN**, CONNIE SPIJKERMAN, GRIETJE MULDER, HANNES WOLTERS, HAM SPIJKERMAN (COEVORDEN), JAANTJE WOLTERS,JAN DOMMERHOLT,JANTJE WEINAND. JOHANNA WOLTERS, JOSEPH WOLTERS. LAMMERT DE MAN,(MAASTRICHT). LAMMIE MEIJER,LAMMIE VEENSTRA,LEONORA HINDRIKS (HOOGEVEEN), LIENIE DE VRIES (HOOGEVEEN),MIEN WOLTERS, MINA HAVERHOEK (ZWOLLE), PIETER WOLTERS,RITA DE VRIES (ZWOLLE),SJOERD WOLTERS. SJOERD WOLTERS,

V.CAROLIEN SPIJKERMAN (5)

ALIESPIJKERMAN (STEENWIJK), ANSJE SPIJKERMAN (STEENWIJK),JOLANDA SPIJKERMAN,LIZA PATER

III.TRUI VAN WANROOY (97)

[ADJE DIMPHY PRUYMBOOM,AGNES VAN WESENBEECK, AGNELA STOK-JACOBS, \(DORDRECHT\)](#) ANTA TE SLAA,ANJA HUISKES, BEA VAN BUUREN, BEP JACOBS ROOK (DORDRECHT), BETSIE SCHUMAN, EINDHOVEN,BETSIE VAN BOXTEL, BETSY OTTO,(DORDRECHT),[CARINA HEUVELRING\(DORDRECHT\)](#), COBY JACOBS-PRUIJBOOM, (DORDRECHT), CORINA DE ROOIJ(EINDHOVEN), CORNELIA JACOBS, CORRY VAN KOOTEN, (DORDRECHT), CORINA DE ROOIJ (EINDHOVEN),[DENNIS-NEOMI-VAN EST](#) (DORDRECHT), DIEN VAN VEEN,JDIVA'S DIVA'S, FIE PPAFF, TIETHE PRUIJMBOOM,FRANCIS DE GROOT,(DORDRECHT), GIEL JANSSEN,(EINDHOVEN), HENK DAMEN,INA HEESBEEN, IVANY LUITJES, JAÉDY ANTONIA,JAENETTE NETTEN

(EINDHOVEN), JAN EN NEL NETTEN, JAN VAN EST (DORDRECHT), JANNA HULTERS-KARDINAAL (DORDRECHT), M. JANNIE VAN EST, JANS VAN BOXTEL (EINDHOVEN), JANUS VAN VEEN (EINDHOVEN), JOHAN PRUYMBOOM, JOHN BEUK, JOSÉ PFAFF NETTEN, JOSEPHINE VOSSelman, KARINA HULTERS, KET SCHUMAN, LIESBETH PRUYMBOOM, LOLO PEGGY PETALO SCHUMAN, (BERGEIJK), MANDY VAN LAARHOVEN, MARCELLINO VAN DE VORSTENBOSCH (NUENEN), MARIA SCHALKS, MARIA VOSSLEMAN (DORDRECHT), MARIAN EB PIEPER, MARIE EN PETER SCHUMAN (EINDHOVEN), MARIE OTTO (DORDRECHT), MARIETJE MARIETJE, MARINA JACOBS, MARTIN SCHUT (DORDTWIJCK), MICHELLA JACOBS, MIEN VAN HOLLAND (DORDRECHT), MIEN VAN VEEN-WESENBEECK, MIENTJE JACOBS, NEL HEUVERLING-ROOK, NEL VORSTENBOSCH, NELIA SCHUT, PAMELA PRUYMBOOM, PEER-BOX (BEST), PETRA VAN ESCH (DEURNE), PIET PONSEN (AMSTERAM), PITERENEL VANVEEN, PLOON SCHUMAN, POP LAARHOVEN, RIEK JACOBS, RIEK KUITERS, RIEK VAN KOOTEN, RIEKIE VAN NETTEN, RIEKIE VAN KOOTEN, RINA GHR, RINA SCHUMAN, RITA JACOBS, ROLLEMAN KAMPERS REIS, RUUD KAFFA, SARA SCHUMAN (BERGEIJK), SJEFF VAN BOXTEL, TONIA VAN LAARHOVEN (DORDRECHT), TAMARA VAN EST, THERESE DE GROOT, TOMARA LUTTJES, TON DE ROOIJ (EINDHOVEN), TONIA VAN HEES (DORDRECHT), TONIA VAN LAARHOVEN, TONNIE PRUYMBOOM (EINDHOVEN), TONNY PRUYMBOOM, TOON PFAFF, TREES SCHUT, TREES VOSSelman, TRIEN JACOBS, (DORDRECHT), TRUIDA STRUIJK, WESLEY JACOBS, WIES JACOBS, WIES HULTERS, WILHELMIE NETTEN, WILLIE VAN EST, WILLY JACOBS, WIM JANSEN.,

III. MARGARETHA BAKKER (4)

HANS PETRA, **HENDRIKA HOEKSTRA**, JANTJE HOEKSTRA, **MARIA BAKKER**

IV. MARIA BAKKER (37)

MARGARETHA BAKKER, ANTON HINDERIKS, CAROLA DE VRIES, CISKA WOULDSTRA (ALMELO), DE VRIES, DINY NIKS, EMMELY EN NICK WOULDSTRA, FRANS MEIJER. FRITS HEINHUIS, GIJSJE WOULDSTRA, HENNIE DE VRIES, (ALMELO), HENNIE KLEINHAARHUIS, HENRIMANUELLA GOUDSMID, HINKE VAN LIES (ALMELO), JAN HEINHUIS, JAN WOULDSTRA, JESSICA MEIJER, JULIA BAKKER, JULIA BAKKER, KIM DE JONG, LATONYA KELDING, LEIDA DROGT (EMMEN), MARTJE WOULDSTRA, MIEKE WOLTERS, MIENTJE RAST, RIA MEIJER, RICARDO BAKKER, ROMÈÈ CHANTÈÈ, SASKIE HOEKSTRA, SAMANTHA RAST, JULIEJA NAKKER, MARIETHE KUIPES-MEIJER,

IV. HENDRIKA HOEKSTRA (2)

V. WUBBE HOEKSTRA, LIZA PATER

III. KLAAS VAN VEEN (3)

ALEIDA VAN VEEN (DRACHTEN), CAROLINE DESCENDRE (APELDOORN), RIJNIE VAN VEEN

III. PEETJE DEMOET (1)

JAN HACK

III. POLLY JANSSEN (1)

MANDY JANSSEN

I.TOM DE BOOIJ

II.AUDREY HUIZINGA (10)

ANITA BURG (DEN BOSCH) BRENDA BURG ,CORNELIA BRUMMER-ZWAKHOVEN (MAASKANTJE), **GWENDA BRUMMER**, HENNY BURG-BAGINDA (DEN BOSCH), **ROMANY BURG** , SANNA GRACIELLE VORST (DEN BOSCH),SOPHIA BRUMMER (DEN BOSCH),SYLVANA RICKY BURG

III.GWENDA BRUMMER (33)

ANGELA VAN REEKEN,ANGELICA LOVE,ANITA VAN ESCH,ANNIE KAMES (DEN HAAG),ANTOINET VAN DEN DUNGEN,BETHELINE JORDY,CHANTAL JANSSEN, COBA DAMEN,FEMKE VAN DEN ELZEN,JOLANDA DAMEN,LEEN SCHMIDT,MARIA GERRIT GEEL,MARIA KABALT,MARY VAN DALSEN,MAURICE MARIE MICHELA GREGOIRE,MELISSA VAN ESCH,MIECHELA KAYGUSUZ,MIRANDA VAN ESCH,

III.ROMANY BURG (10)

DORENA VAN LIESHOUT,GWENDA DENBOSCH,**GREET BURG**,HELLENIE VAN DER VORST,JET EN BET BURG, JOSEPHINA BAUM,MONIQUE DE WIT,RIET BURG,SUZANNE MECHELEN, TONIA TOOM VAN BOXTEL

IV.GREET BURG (12)

ALIE VAN BOXTEL, DISNEYS KERTSMIS, FIEN VERBEEK,HELENA ZWAKHOVEN,(DEN BOSCH)MANITA BAUM, JET PRUYMBOOM,MANDA JANSSEN,(DEN BOSCH),JANITA BAUM,ROSETTA JANSSEN,SNAJET VAN VEEN,(DEN BOSCH),STANS PRUYMBOOM,WILMA NETTEN

II.ANNIE WOLTERS (75)

AMANDA WOLTERS, ANGELIQUE VAN DE POL, ANGELIQUE WOLTERS,ANITA ZWARTS-HENDRIKS (UTRECHTS) ANNA BAKKER, ANNIE KAP,BRAM BAKKER(APELDOORN),CARLOLIEN ICOU-GRIT, CHRIS REMMERTS, CISKA GERRITS, **DAANTJE SCHOLTEN VAN LIES**, DIEN BAKKER (APELDOORN), DIK WEENINK, DINA GRIT,DORA ARENS,DORENA HENDRIKS,ELISABETH NIJBOER. FREEK WOLTERS,GRADA DUURSMa, HANNES DUFOUR, HENDRIK TEN KATE,HENK

Hoofdstuk 7. De ontkenning van de uitsterfconstructie door de Nederlandse overheid.

Hoe kunnen we beter beginnen door citaten van de Nederlandse Regering met die van de B&W van de Nederlandse gemeenten tegenover elkaar te plaatsen, om te laten zien dat hier twee aparte werelden kunnen worden onderscheiden. De Regering onder rubriek A: en die van de Nederlandse Gemeenten onder rubriek B. .

A.Het woonwagenbeleid volgens de Nederlandse regering

De Minister van Binnenlandse Zaken schrijft in haar brief van 28 augustus 2012 aan de voorzitter van de Tweede Kamer der Staten Generaal (kenmerk 2012-0000286133):

De algehele conclusie van het rapport over woonwagengewoners in Nederland is dat het op nogal wat woonwagencentra goed gaat met de bewoners”

Uit dit rapport citeren we :

Gemeenten: ontwikkel een integrale visie op de thema's huisvesting op standplaatsen en in wagens, sociaal, werk en inkomen en scholing. Het doel van die visie moet zijn dat woonwagengewoners stijgen op de sociale ladder.

Gemeenten en corporaties: onderhoud de woonwagencentra als een '**goed huisvader**'. Blijf aandacht geven en handhaaf waar nodig om te voorkomen dat er een aantal jaren later moet worden geherstructureerd tegen veel hogere kosten.

Gemeenten en corporaties: doe het beheer op het woonwagencentrum in principe zelf. Beheer op een centrum is veel minder bijzonder dan het lijkt. Dat illustreren de gemeenten en corporaties die het beheer wél zelf uitvoeren.

Gemeenten: zorg voor een goede uitgangssituatie waardoor het eigendom kan worden overgedragen aan een woningcorporatie (als het gaat om standplaatsen voor huishoudens met een laag inkomen) of aan de bewoners (als het gaat om standplaatsen voor huishoudens met een hoog inkomen). Een goede uitgangssituatie betekent: optreden tegen illegale bouwsels en huurachterstanden, adequaat onderhoud plegen en goed contact met de bewoners

B. Het woonwagenbeleid van de Nederlandse gemeenten

We citeren enkele passages uit de brieven die wij van de B&W's hebben ontvangen

Alblasserwaard: De gemeente streeft naar het niet hebben van een woonwagenlocatie. Het volgende beleid wordt gehanteerd : komt er een woonwagen vrij, dan wordt deze afgevoerd en er komt geen nieuwe meer bij. Op den duur zal dit leiden tot een lege locatie die dan vervolgens een andere bestemming krijgt”.

Beek De gemeente Beek voert conserverend beleid ten aanzien van het aantal standplaatsen. Naar verwachting worden er zodoende geen nieuwe standplaatsen aangelegd in de nabije toekomst.

Bladel Hapert (nog 1 standplaats, **uitsterfconstructie**

Monferland. Het college van de gemeente Montferland hanteert een zogenaamde '**uitsterfconstructie**' in die zin dat er na opzegging van een opstal/huurovereenkomst de vrijgekomen standplaats niet opnieuw wordt gebruikt

A. Hoe de regering haar verhouding ziet met de woningcorporaties en woonwagengewoners

Na de afschaffing van de woonwagenwet in 1999 heeft het Ministerie van Volkshuisvesting en Ruimtelijke Ordening een publicatie; “Overd(r)acht overdacht’: checklist voor overdracht van woonwagencentra” het licht doen zien waaruit we hun doelstellingen citeren:

1. Een goede nulsituatie: voorafgaand aan de onderhandelingen over de overdracht van het eigendom heeft de gemeente de woonwagenlocatie op orde gebracht en gemeente en bewoners hebben hun gezamenlijke verleden uitgepraat.
2. Partijen voelen zich verantwoordelijk voor deze doelgroep.
3. Partijen kennen elkaar.
4. Partijen vertrouwen elkaar; er is geen sprake van een ‘kat in de zak’.
5. Partijen stellen duidelijke voorwaarden voordat ze gaan onderhandelen.
6. Een gemeentebestuurder en directeur/bestuurder die de rug recht houden en de voortgang van het project blijven nastreven.
7. Partijen vertrouwen elkaar niet op de ‘blauwe ogen’, maar leggen afspraken goed vast.

8. Partijen erkennen dat er sprake is van een gezamenlijke verantwoordelijkheid die verder gaat dan een financiële transactie.
9. Partijen hebben de intentie dat er voortgang wordt geboekt bij het proces van eigendomsoverdracht

B. Hoe de bepaalde gemeenten hun verhouding zien met de woningcorporaties

We citeren uit de brieven die wij hebben van de B&W's hebben ontvangen:

Hoogeveen Wij doen al enkele jaren niets meer met de woonwagenlocaties. Is overgegaan naar de wooncorporaties.

Tilburg De gemeente heeft geen woonwagenlocaties of woonwagens meer in bezit. Deze zijn ruim 20 jaren geleden aan de woningcorporatie TIMOS.

Zaltbommel Wij hebben een aantal jaren terug de woonwagenlocaties en woonwagenzaken overgedaan aan de woningcorporaties

De verantwoordelijkheid over het woonwagenbeleid door de eeuwen heen

19^e eeuw:

1848. In het parlement wordt een heftige discussie gevoerd, aan de ene kant die pleitten voor dat men de verblijfplaats aanwijst, die moet zorgen voor ondersteuning en aan de andere kant, dat de geboorteplaats er voor moet zorgen.

1854 Geboorteplaats als domicilie van ondersteuning gelden.

1870 Gemeente van ondersteuning wordt in plaats van de geboorteplaats.

20ste eeuw

1927 De verantwoordelijkheid voor het uitvoeren van de wet berust in hoofdzaak bij de gemeente en provincies.

1999 Gemeente ipv provincie krijgt de verantwoordelijkheid inrichting woonwagenlocaties.

21ste eeuw

2011 De intrekking van de Woonwagenwet in 1999 vormde de laatste formele stap om gemeente verantwoordelijk te maken voor een integraal woonwagenbeleid en –uitvoering (rapport Woonwagenbewoners in Nederland 2011)

2012. Tijdens de vergadering van de Vaste Commissie voor Binnenlandse Zaken van 12 december 2012 heeft minister van Wonen en Rijksdienst S. Blok met zeer duidelijke woorden aan de commissie gezegd, dat behoudens belastingen en justitiële zaken, het woonwagenbeleid moet worden uitgevoerd door de gemeenten. De commissie is met dit standpunt akkoord gegaan.

Dit betekent het **doodvonnis van de reiziger**. Elke gemeente kan zijn eigen beleid gaan voeren. In de meeste gemeenten is er maar een doel de reizigers in een huis stoppen.”

Waarom heeft de overheid dan het beleid overgedragen aan de gemeenten? Ze weten toch allang dat dat een verarming betekent en willekeur in de hand werkt. Nee, de reden is duidelijk “Geef mijn portie maar aan Fikkie! “ We hebben met eigen ogen kunnen zien wat er van de laatste 10 jaar gebeurd is in de gemeente Den Haag. Ze zijn er in geslaagd om de toegezegde standplaatsen niet aan te leggen en vele mensen in een huis gedreven.. Er zullen heus wel gemeenten zijn waar het goed is gegaan, maar dat is meer uitzondering dan regel. Het uitsterf beleid is in volle gang. Recentelijk geeft de regio Den Haag daarvan nog een ‘fraai ’voorbeeld. In een verordening staat dat een standplaatszoekende alleen een voorrangsverklaring kan aanvragen als hij of zij in een huis wil wonen”.

Het standpunt van de Vereniging Nederlandse Gemeenten (VNG) over de uitsterfbeleid van de Nederlandse Gemeenten

Ten einde raad hebben wij contact gezocht met het Tweede Kamer lid Jan de Wit . Hij schreef ons”: De Tweede Kamer kan de gemeenten en de gemeenteraden daarop niet aanspreken. Daar is ook geen steun voor in de Kamer. Misschien is het nog een idee de Vereniging van Nederlandse Gemeenten (VNG) te vragen wat zij kan doen omdat zij wel beleid maakt en coördineert voor de gemeenten.

Zijn raad hebben we opgevolgd en hebben in onze brief dd 27 februari 2013 aan de Vereniging van Nederlandse Gemeenten (VNG) o.m. het volgende geschreven: “Wij zouden het zeer op prijs stellen indien U ons de gelegenheid zou willen schenken om onze notitie nader aan U te mogen toelichten. Het klinkt misschien arrogant maar wij kunnen zonder te overdrijven stellen, dat wij kennis van zaken hebben. Wij zien dan ook gaarne dat ons ervaringen een weg kunnen vinden naar de mensen die de besluiten nemen over het wel en vooral wee van de woonwagengedwongen in Nederland. Gaarne zien we uw hopelijk positief antwoord tegemoet.

Maar het antwoord was uitermate teleurstellend: “ De gemeenteraad heeft de eindverantwoordelijkheid en is ook het orgaan dat eventuele bezwaren van burgers en organisaties afweegt Het Rijk heeft geen rol meer. Ook de VNG ziet geen rol voor zichzelf. Al sinds de decentralisatie behoort het onderwerp niet meer tot de taken van onze vereniging. Daar komt bij dat ook wij in de huidige economisch moeilijke tijd scherp moeten kiezen. Gelet op het bovenstaande, kan ik niet aan uw verzoek voldoen. Uw onderzoek en uw standpunt zijn duidelijk, maar de VNG zal in deze discussie geen rol “.

Dit negatieve antwoord van de VNG hebben wij voor gelegd aan de heer J. de Wit. Hieronder volgt zijn antwoord van 7 maart j.l.” Nou nee, de VNG zegt letterlijk: “De VNG ziet geen rol voor zichzelf”. Dat is vreemd omdat de vereniging van Nederlandse GEMEENTEN juist gaat over zaken die op GEMEENTELIJK vlak spelen. Niets staat de VNG in de weg om daar wel over te spreken. Alleen, ze ZIET het anders”

Dit antwoord vormde het sluitstuk van onze pogingen voor onze resultaten van ons onderzoek in Nederland gehoor te vinden. We hebben daarom besloten om ons te richten tot het Europese Comité voor Sociale rechten. Dit in navolging van onze zuiderburen die met succes vorig jaar het woonwagenbeleid van de Belgische regering door dit Comité zijn veroordeeld door de schending van het Europese Sociale Handvest

Einde rapport over het uitsterfbeleid

Bericht op facebook voor de groep Spinneweb

DONDERDAGMIDDAG 27 JUNI OM 2 UUR IS ER EEN RAADSVERGADERING IN HET STADHUIS, SPUI 70 DEN HAAG. HET IS BELANGRIJK DAT JULLIE ALLEMAAL KOMEN. TOM DE BOOIJ MAG NAMENS JULLIE INSPREKEN EN ZAL AAN DE RAAD VRAGEN OM HET UITSTERFBELEID TE STOPPEN

Gisteren heb ik mogen inspreken bij de raadsvergadering van de gemeente Den Haag. Op de publieke tribune zaten rond 70 woonwagengedwongen. Hier volgt de tekst. Voor een verslag over het verdere verloop zie volgend bericht

Geachte voorzitter en leden van de raad van de gemeente Den Haag, Allereerst wil ik U dank zeggen voor het feit dat ik uw vergadering mag toespreken, aangezien mijn onderwerp het

woonwagengebeleid niet is geagendeerd. Ik ben Tom de Booy en spreek ook namens mijn vriend en reiziger Jan Schneider (beter bekend onder de woonwagengebewoners als Klompen Jan) en de hier aanwezige woonwagengebewoners. Mijn eerste vraag aan U is: "Bestaan de woonwagengebewoners als een bevolkingsgroep met een eigen specifieke cultuur?" Ik stel u deze vraag in verband met de uitspraken van twee leden van de Kroon die ik U helaas niet kan laten horen en moet volstaan deze U voor te lezen:

Koningin Beatrix op 29 april 2013. In het dagelijks leven kan de Koning bijdragen tot respect voor de democratie, tot stimulering van saamhorigheid in de maatschappij en tot integratie en zelfontplooiing van alle bevolkingsgroepen.

Koning Willem-Alexander op 30 april 2013. Hoe groot de verscheidenheid ook is, hoe verschillend onze overtuigingen en dromen ook mogen zijn, waar onze wieg ook stond, in het Koninkrijk der Nederlanden mag iedereen zijn stem laten horen en op voet van gelijkwaardigheid meebouwen.

Daar op aansluitend laat een ander lid van de Kroon, de minister van Binnenlandse Zaken, mevrouw Spies over dit onderwerp geen twijfel bestaan, in haar rapport "Woonwagengebewoners in Nederland 2011, dat zij 28 augustus 2012 aan de voorzitter van de Tweede Kamer heeft aangeboden. Hierin geeft zij de gemeenten van Nederland de volgende aanbevelingen: "

Ontwikkel een integrale visie op de thema's huisvesting op standplaatsen en in wagens, sociaal, werk en inkomen en scholing. Het doel van die visie moet zijn dat woonwagengebewoners stijgen op de sociale ladder. Onderhoud de woonwagencentra als een 'goed huisvader' ".

Alhoewel de colleges van de burgemeester en wethouders van het overgrote deel van de 408 tellende gemeenten, woonwagengebewoners erkennen als een bevolkingsgroep met een eigen specifieke cultuur, hebben zij daar in tegen gekozen voor een ander beleid, namelijk voor de uitsterfconstructie. Dit blijkt uit de brieven, die zij Jan Schneider en mijzelf hebben doen toekomen. Enkele citaten daar uit zal ik u voorlezen:

"Na beëindiging van een huurovereenkomst van een standplaats wordt de standplaats gesaneerd, waaronder: de sloop van de voorzieningen-unit, het verwijderen van de huurwoonwagen en de bestrating. De voormalige standplaats wordt ingericht als groenvoorziening"

Volgende citaat: "Komt er een woonwagen vrij, dan wordt deze afgevoerd en er komt geen nieuwe meer bij. Op den duur zal dit leiden tot een lege locatie die dan vervolgens een andere bestemming krijgt".

En nog een citaat: "Wij leggen geen nieuwe standplaatsen meer aan en hanteren wij het uitsterfbeleid".

Uit dit alles blijkt dat het woonwagengebeleid van het college van burgemeester en wethouders van het overgrote gedeelte van de gemeenten lijnrecht staat tegenover het woonwagengebeleid van de Nederlandse regering. Tijdens een vergadering van de vaste commissie van Binnenlandse zaken op 12 december 2012 heeft de minister voor Wonen en Rijksdienst de heer S. Blok met zeer duidelijke woorden aan de commissie gezegd, dat behoudens belastingen en justitiële zaken, het woonwagengebeleid moet worden uitgevoerd door de gemeenten.

Geachte Voorzitter staat U mij toe dat ik de raad mijn tweede vraag stel over te realiseren van de doelen van dit beleid ?

"Neemt U, in uw controlerende taak, genoegen met het door ons geconstateerde uitsterfbeleid of gaat U, zoals in het bovengenoemde rapport staat omschreven, werken aan het ontwikkelen van een integrale visie met als doel dat woonwagengebewoners zullen stijgen op de sociale ladder? Als U echter ook van mening bent, dat dat alleen mogelijk is als de woonwagengebewoners in een huis gaan wonen, gaat u voorbij aan hun cultuurpatroon beleving van het wonen in een wagen, met name "In een wagen ben ik geboren en in een wagen wil ik sterven". Maar in dat geval zou U er goed aan doen Uw mening dan ook klip en klaar aan de betreffende groep Nederlanders te laten weten. Dan weten ze tenminste wat ze van u mogen verwachten".

Ik kan niet anders concluderen, dan dat de uitspraken van het door ons onderzoek geconstateerde uitsterfbeleid van de meeste colleges van burgemeester en wethouders in

Nederland een spanningsveld oplevert met de uitspraken van de scheidende en de nieuwe vorst en de minister van Binnenlandse Zaken. Ik ben dan ook benieuwd van U te vernemen hoe U deze voor iedereen zichtbare kloof denkt te kunnen overbruggen. Verder ben ik in afwachting op uw antwoorden op de door mij gestelde twee vragen.

Geachte voorzitter en leden van de raad hierbij wil ik U mede namens Jan Schneider en vele woonwagengebwoners danken voor Uw aandacht.

Reacties op dit bericht

1. kon er helaas niet bij zijn..maar heel mooi en duidelijk..dank je wel namens mij en me kinderen
2. Nu maar afwachten of het uitstervingsbelijd er af gaat wij alle hopen van wel onze dank aan jan klomp en tom dank u x
3. Prachtig omschreven
4. ook wij konden er helaas niet bij zijn maar wat mooi gesproken dank je wel namens de woonwagengebwoners uit dinteloord
5. goed zo mensen houd de moed erin veel succes met uw werk voor onze mensen ook al woon ik in België
6. Door gaan tot het einde leven en laten leven
7. Niet opgeven lieverds, wij staan sterk met elkaar
8. Heel mooi niet opgeven dank je wel namens Fam.... uit Amsterdam
9. waren weer geweldig wat een duo geweldig.was gewoon een belevenis om hier bij te mogen zijn,dank je wel Tom deBooij en klompen jan .kan niet wachten op de volgende vergadering TOP!!!!!!!!!!!!!!
- 10.ik kon er niet bij wezen het afgelopen weekend is heel me linkerkant verlamt kon niks meer bewegen maar me man was er wel bij hij zei ik heb heel veel respect voor tom de booij en klompen jan en tom heeft heel mooi gesproken en ik ben er ook heel trots op dat deze menesen zich zo inzetten voor de wwbtoppie
11. Mijn complimenten,jullie zijn een geweldig voorbeeld voor velen van ons om toch weer te Strijden.....tot het end !!!!!!!!!!!

Tweede bericht

Verder verloop van de vergadering.

Na mijn spreukbeurt kreeg als vijfde spreukbeurt Joris Wijsmuller van Haagse Stadspartij het woord. Tot onze aangename verrassing zei hij dat mijn spreukbeurt wel degelijk met de agenda te maken had . Hij viel meteen met de deur in huis en vroeg hoeveel standplaatsen in Den Haag er waren in 1997 en in 2013. Als dit aanzienlijk minder is dan kan men toch wel degelijk van een uitsterf beleid spreken. Uit de financiële jaarstukken bleek tijdens de vergadering dat de gemeente Den Haag ruim 700.000 euro over had, dat zou volgens hem goed besteed kunnen worden aan het aanleggen van standplaatsen . Aan ruimte geen gebrek, bv het terrein aan de Leyweg ligt nog steeds braak na de ontruiming van het woonwagencentrum in 2002. Voor ons is zeer belangrijk dat mijn speekbeurt wordt gekoppeld aan een agendapunt en niet in de lucht blijft hangen. Vanochtend belde ik met Joris Wijsmuller en hij kon mij het goede nieuws melden dat later tijdens de vergadering wethouder Norder had toegezegd om de gevraagde gegevens over de standplaatsen aan de raad toe te sturen. Omdat Joris het jaar 1997 heeft genoemd kon ik verscheidende raadsleden al de toezegging doen om mijn digitale werkstuk : de geschiedenis van het woonwagenbeleid van De Haag 1997-2013 (40MB) aan hen op te sturen, waar ze zeer blij mee waren. In de wandelgangen bleek namelijk zonneklaar dat vele raadsleden geen idee hadden wat er allemaal is gebeurd in de tijd van burgemeester Deetman en zijn wethouder Noordanus. Kortom alles wordt weer een agendapunt van de raadsvergadering. Over enkele weken krijgen we alles wat er is gezegd tijdens de vergadering op papier toegestuurd. Ook hopelijk de antwoorden op mijn twee vragen die ik met belangstelling tegemoet zie.. De raad moet nu de keuze maken tussen meer standplaatsen of betonblokken, met een ander antwoord nemen we geen genoegen,

wanneer het antwoord betonblokken is gaan we naar het Europees parlement. We geven ze nu even tijd om van de schrik – en dat was het wel - te bekomen, Wat hard aankwam was wat onze Koning heeft gezegd en ook de schriftelijke uitlatingen van verschillende burgemeester en wethouders over het uitsterfbeleid, die ik heb voorgelezen. We mogen niet te vroeg juichen maar er gloort wat licht aan de horizon. In ieder geval duidelijkheid en geen dansen meer om de hete brij.

Reacties op tweede bericht

1. hey tom jammer genoeg kon ik er niet bij zijn van wegen gezondheids klachten ook mijn naait de gemeente den haag ik ben van de eskamplaan ik stond als eertse op de lijst voor n vak nu komt er 1 vrij en zeggen ze gewoon dat mijn beurt voor bij is terwijl ik hun woord had gehad dat het 5 jaar zal zijn nu 4 jaar geleden dus zwaar in de maling genomen ben er ook zwaar ziek door geworden door alle stress 49 jaar oud en uit geblust
2. ach Meneer de Booi ik hoop dat de college,s nu gaan inzien.
wat voor leed ze ons allemaal hebben aangedaan.
het is dan ook nooit te laat om tot bezinning te komen.
vergissen is menselijk.
3. Nou dit is toch buiten verwachting goed nieuws. Respect
4. zeker heel veel respect voor deze prachtige mensen hoera aplaas voor deze 2 kanjers
5. Niemand kan verder zien dan de Horizon heer tom debooij ,een weg van duizend mijl begint met 1 enkele stap.....tot het end onze steun
6. DAT HOPEN WIJ ALLEMAAL VOOR HEEL NEDERLAND EN OMSTREKEN DAT HET UITSTERVINGBELEID ER AF GAAT ONZE CULTUUR MOET BLIJFEN
BESTAAN DAT WILLEN WIJ ALLEMAAL TOCH
7. Das een mooi begin.... Ik zeg doorzetten!!!!
8. .oja Meneer de booi ik vind het natuurlijk heel positief wat er in den haag gebeurd is.en misschien wat er nog gaat gebeuren .zullen we dan nu eindelijk, naar al die jaren gaan zien en horen wat de college,s met ons woonwagenbewoners van plan is en was.en of de raadsleden er net zo over denken???
9. Als dit allemaal gaat lukken vraag ik me af of je van een kietje ook weer terug kan de wagen in of je nou vrijwillig of gedwongen bent gegaan?!!
10. Vind wel dat we die mogelijkheid moeten krijgen,een leeuw hoort ook niet thuis in de dierentuin maar moet kunnen genieten van zijn vrijheid!!!!!!
11. Zijn we toch niet voor niks geweest
12. 't balletje is gaan rollen nu moeten we doorpakken en op komen voor onze rechten maar wel met z'n alle we kunnen het niet met een paar mensen Gr. Uit oss

Derde bericht

Deze brief per reguliere post toegestuurd aan de 45 raadsleden van Den Haag twee dagen voor de vergadering onder geheimhouding:

Ter Uwer informatie heb ik aan U vrijdag 21 juni jl (per We Transfer) doen toekomen ons rapport” De uitsterfconstructie van een Nederlandse bevolkingsgroep: de woonwagenbewoners”. Hierbij geef ik u alvast de tekst van mijn spreekbeurt, die ik vandaag voor Uw vergadering zal geven. Aangezien mij vier tot vijf minuten spreektijd zijn toegemeten, voel ik toch de behoefte U enkele nadere informatie te verschaffen over het door mij gekozen onderwerp : het woonwagenbeleid. Op de ommezijde ziet u een fotocollage van vrijgekomen standplaatsen, dit is slechts een fractie van de door ons aangetroffen standplaatsen. Voor het grootste deel kunnen deze standplaatsen niet opnieuw door woonwagenbewoners, die op de wachtlijst staan, worden ingenomen. In het aan u toegezonden bovengenoemde rapport treft U een lijst aan van 159 gemeenten die ons te kennen hebben gegeven in de volgende 4 jaar geen standplaats te zullen aanleggen. Zij geven eveneens daarbij aan hoeveel aanvragen er bij de gemeenten zijn binnengekomen voor een standplaats. Bij dringende gevallen kunnen standplaatszoekende een voorrangsverklaring krijgen indien zij genoegen nemen met een woning. Hiervan kan ik U een

praktijk voorbeeld geven. Het betreft hier de heer en mevrouw Kames-Middeljans, die door Uw gemeente in 2005 hun standplaats zijn kwijtgeraakt en hun woonwagen is door uw gemeente fijngesneden. Zij zwerven nu al zeven jaar van camping naar camping door het hele land. Zij staan als nr 172 op de wachtlijst en zoals het er nu naar uit ziet is de kans dat zij een ligplaats in Den Haag krijgen groter dan een standplaats voor hun kampeerwagen, mits zij genoeg nemen met een woning. Het is moeilijk in te denken voor U als burger wat dat betekent voor een woonwagenbewoner. (Vraagt u dat maar aan de vroegere bewoners van de Escamplaan die door Uw gemeente allemaal in een huis zijn gestopt). Het 'toeval' wil dat uitgerekend de heer Kames de leider was van de oppositie tegen de opheffing van hun vroegere woonwagenlocatie aan de Leyweg dat in 2002 met geweld is ontruimd en verplaatst naar de Jan Hanlostraat. Dit in verband met woningbouw. Trouwens het terrein aan de Leyweg ligt er nog precies bij als 11 jaar geleden, vandaar zeker de haast om de Leyweg door middel van de ME in de ijskoude dagen voor Kerstmis 2002 in 10 dagen te ontruimen. Als belangenbehartiger van de heer Kames ben ik sinds mei vorige jaar bezig om voor hem een standplaats in de regio Den Haag te krijgen, wat tot nu toe niet gelukt is. Inmiddels heb ik 29 januari jl een afwijzing gekregen van Uw gemeente. Ik heb een bezwaarschrift ingediend. Deze brief is in februari jl doorgestuurd naar de advies commissie bezwaarschriften om te zien of mijn bezwaren ontvankelijk zijn. Na vier maanden heb ik deze week telefonisch vernomen dat ze er mee bezig zijn. Mochten mijn bezwaren ontvankelijk geacht worden door de commissie dan is het pas mogelijk om naar de bestuursrechter te gaan. Onze hoop is dan ook gevestigd op een gunstig oordeel van de rechter, alsmede dat Uw Raad onze kritische beschouwingen meeneemt in uw besluitvorming in zake het toekomstig woonwagenbeleid. Er zijn twee mogelijkheden denkbaar: twee winnaars of twee verliezers. Tot slot nog een bijzonderheid die Jan Schneider mij heeft verteld (Door de woonwagenbewoners wordt hij Klompen Jan genoemd. Wij samen hebben het onderzoek van het woonwagenbeleid uitgevoerd).

Jan zijn ouders werden in de oorlog door de Duitsers gedwongen in een huis te gaan wonen. Hun paarden, waarmee hun woonwagen werd getrokken moesten worden geslacht. Jan en zijn ouders hebben toen gewoond in de Turfmarkt nummer 5. Het huis is afgebroken en wat staat er nu op de plaats van zijn ouderlijk huis? Het gebouw waar de plannen zijn gesmeed om de Leyweg met geweld te ontruimen en de bewoners van de Escamplaan in een huis te stoppen. Ook de plaats waar wij ons vierde werkbezoek houden.: Het stadhuis van Den Haag

Met de vriendelijke groeten Tom de Booij

Bijlagen

1. Foto collage vrijgekomen standplaatsen
2. Tekst van mijn spreekbeurt voor de raadsvergadering van 27 juni 2013

Dr Tom de Booij

Koningsweg 45, 3743 ET Baarn

email booij382@planet.nl tel.nr 035-5412952

Reacties derde bericht

1. dit rapport zullen de raadsleden ook wel geschrokken zijn, zelf ik schrikt hier zelf van. hoe is het mogelijk dat dit in Nederland mogelijk

Vierde bericht

Verder verloop van de vergadering.

Na mijn spreukbeurt kreeg als vijfde spreukbeurt Joris Wijsmuller van Haagse Stadspartij het woord. Tot onze aangename verrassing zei hij dat mijn spreukbeurt wel degelijk met de agenda te maken had. Hij viel meteen met de deur in huis en vroeg hoeveel standplaatsen in Den Haag er waren in 1997 en in 2013. Als dit aanzienlijk minder is dan kan men toch wel degelijk van een uitsterfbeleid spreken. Uit de financiële jaarstukken bleek tijdens de vergadering dat de gemeente

Den Haag ruim 700.000 euro over had, dat zou volgens hem goed besteed kunnen worden aan het aanleggen van standplaatsen . Aan ruimte geen gebrek, bv het terrein aan de Leyweg ligt nog steeds braak na de ontruiming van het woonwagencentrum in 2002. Voor ons is zeer belangrijk dat mijn speekbeurt wordt gekoppeld aan een agendapunt en niet in de lucht blijft hangen. Vanochtend belde ik met Joris Wijsmuller en hij kon mij het goede nieuws melden Vanochtend belde ik met Joris Wijsmuller en hij kon mij het goede nieuws melden dat later tijdens de vergadering wethouder Norder had toegezegd om de gevraagde gegevens over de standplaatsen aan de raad toe te sturen. Omdat Joris het jaar 1997 heeft genoemd kon ik verscheidende raadsleden al de toezegging doen om mijn digitale werkstuk : de geschiedenis van het woonwagenbeleid van De Haag 1997-2013 (40MB) aan hen op te sturen, waar ze zeer blij mee waren. In de wandelgangen bleek namelijk zonneklaar dat vele raadsleden geen idee hadden wat er allemaal is gebeurd in de tijd van burgemeester Deetman en zijn wethouder Noordanus. Kortom alles wordt weer een agendapunt van de raadsvergadering. Over enkele weken krijgen we alles wat er is gezegd tijdens de vergadering op papier toegestuurd. Ook hopelijk de antwoorden op mijn twee vragen die ik met belangstelling tegemoet zie.. De raad moet nu de keuze maken tussen meer standplaatsen of betonblokken, met een ander antwoord nemen we geen genoegen, wanneer het antwoord betonblokken is gaan we naar het Europees parlement. We geven ze nu even tijd om van de schrik – en dat was het wel - te bekomen, Wat hard aankwam was wat onze Koning heeft gezegd en ook de schriftelijke uitlatingen van verschillende burgemeester en wethouders over het uitsterfbeleid, die ik heb voorgelezen. We mogen niet te vroeg juichen maar er gloort wat licht aan de horizon. In ieder geval duidelijkheid en geen dansen meer om de hete brij.

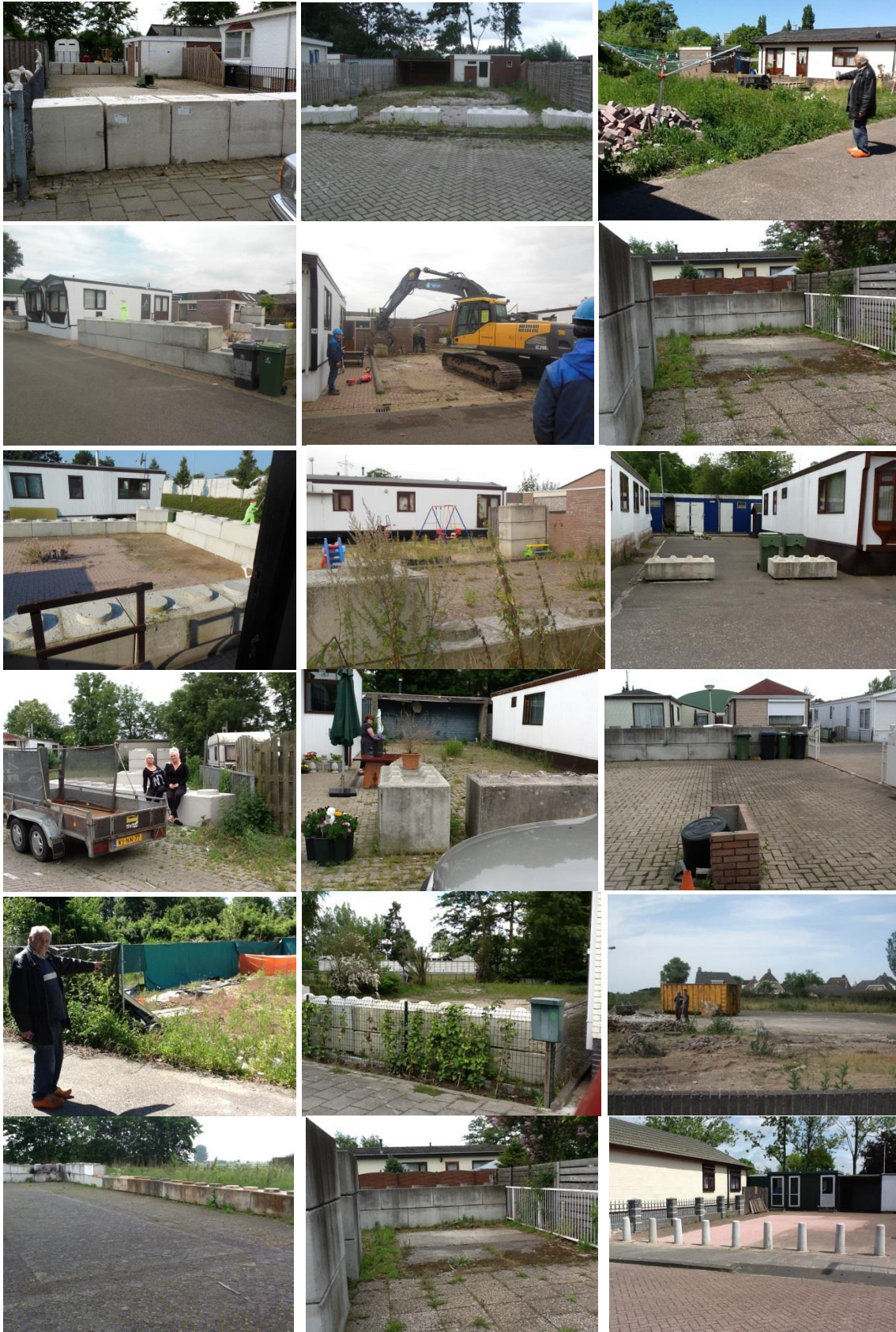
Reacties op vierde bericht

1 ja ind goed nieuws maar net als wat ome tom zegt niet te hard juigen - maar we hopen dat het uitstersvingsbeleid er at gaat dat zal een opluchting zijn en dat we allemaal weer naar de staanplaatsen terug mogen ik denk dat heleboel mensen er wel zo over denken toch

2.ik hoop dan ook van harte dat de raad ook in ziet waar de college,s mee bezig zijn.en Meneer de Booij het is nooit te laat om in te zien dat je als college mensen van de woonwagens ook als mensen moet behandelen.dat zijn ze wel vergeten in al die jaren.ik spreek met name over zoetermeer ik hoop dan ook van harte dat ook zoetermeer zijn woonwagen volk ook met respect en weder respect gaat gaat behandelen

3.Tot zover geweldig om te lezen en nu maar hopen op een goede afloop!!!Is toch weer wat beter iets dan niets

Selectie uit foto's van vrijgekomen standplaatsen : o.a in Bergen op Zoom, Den Haag, Leiden, Oss, Rotterdam, Uden, Waddinxveen, Zoetermeer

Slotwoord

Tot zo ver mijn werkstuk “Geschiedenis van het woonwagenbeleid 1997-2013” Ik besef wel dat het een haast ondoordringbaar bos aan gegevens is geworden. Ik hoop toch dat de leemte aan kennis over het verleden van de raadsleden van Den Haag, door het wisselen van de wacht elke vier jaar, enigszins daarmee kan worden opgevuld. Terugkijkend op alles wat er met de woonwagenbewoners in de laatste 16 jaar is gebeurd, kan men niet anders dan tot de conclusie komen dat het een grote nachtmerrie is. Ik kan de lezer wel zeggen dat het bij mij nog lang niet is verwerkt en vooral de ontruiming van de Leyweg in 2002 is nog een diepe wond die nooit zal genezen. **Tot slot geen betonblokken maar standplaatsen!!**